

DEVİRİM YOLUNDA işçi-köylü

126345 Sayı: 2002-13

31

* Yıl:2 * 21 Haziran 4 Temmuz 2002 * Fiyatı: 500 000 TL ISSN: 1303-0299

Ne AB emperyalizmi ne de ABD emperyalizmi

Bağımsız Demokratik Türkiye

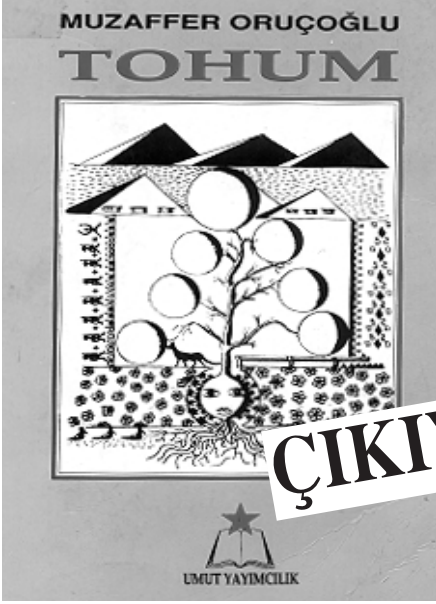

**İşçi-köylü'den
AB kurtuluş yolu değil,
köleliğin yoludur**

**Belediye-İş
greve
hazırlanıyor**

İstanbul Büyükşehir Belediyesi ile ilçe belediyeleri ve Belediye-İş arasında devam eden Toplu İş Sözleşmelerinin uyuşmazlıkla sonuçlanması üzerine arabuluculuk süreci de sona erdi. 2002-2004 yıllarını kapsayacak olan bu sözleşmede belediye işçileri enflasyondan kaynaklı kayıplarını istiyorlar. "Belediye yönetimleri ve Türkiye kamuoyu bilmelidir ki, bütün mücadelemiz bu ülkede insanca yaşama mücadelesidir" diyen belediye işçileri greve doğru giderken "biz ancak yüzümüzü sokağa dönersek sorunlarımızı ülkedeki diğer sorunlarla birleştirebilirsek kazanırız" diyorlar.

UMUT YAYIMCILIK SON KİTAPLARI

ÇIKIYOR

ÇIKTI

Göçmenlerin yollarda dökülen umutları

"Van'da yurda kaçak yollarla giriş yapan 58 mülteci..."

"Yunanistan'a feribotla ulaşmaya çalışan 2'si Iraklı 15 göçmen..."

Sonu aslında baştan belli olan bu satırlara, radyo ve televizyon haberlerine biraz olsun dikkat kesilenler son zamanlarda ne de çok rastladığımızı bilirler ve çoğu kez, bu haberler tekrarlanıp dursa da, ölümüne aldırış bile etmeyenler kaldıkları yerden yeniden devam ederler yola; ki çoğu kez bir kamyon kasası içinde ya da ufak ve köhnemiş bir teknenin kamarasında yaparlar bunu. Saatlerce dinlenmeden, umutlarını süsleyen hayallerle ülke sınırlarını aşmaya çalışırlar. Sıkışmaktan ezilip bütölse de bedenleri o daracık yerlerde, çıkartılan bir sesin, küçük bir iniltinin bütün planlarını mahvedeceğini bilirler. Böylece katlanırlar tüm olanlara. Yok eğer ki yakalanırlarsa bu yolun sonuna varamadan, belki bir dahakine, belki ilk ve son kez elveda umuda, belki de ölüme... Bir kamyon kazasında, bir teknede yakalanan, soğuktan donan, havasızlıktan boğulan umutlarıdır kaçakla-

rın. Hayaller, umut yollarında tüketilmemişse eğer, gidilen yerdeki sefalet tarafından üzerine kara bir şerit çekilir daha "yol yorgunluğunu" atmadan.

bu kişilerin kimlikleri araştırıldığında, çoğunun Afgan, Irak, İran, Pakistan gibi Ortadoğu ülkelerine mensup kişilerin olduğu ortaya çıkıyor ve hepsinin ortak kaderi, açlık

yor. Doğup büyüdüğü, sevdiklerini ve akrabalarını geride bıraktığı ülke topraklarında yaşananlar, insanlar için göçü zorunlu hale getirmiştir. Önce, ülkesi sınırları içinde bir yerden başka bir yere göç ederler. Baktılar ki yoksulluk ve savaş sadece doğduğu yeri değil tüm ülkeyi sarmış, işte o zaman sınırları aşma fikri kafalarında bir çıkış yolu olarak yer etmeye başlar. Yoksulluktan kaçışın nedenini çoğu zaman ülke yönetimi de oluşturabiliyor. Baskıcı, zorba ve özgürlüklerin kısıtlandığı bir ülkede rahat nefes alamamak da göçe bir neden oluyor.

Örneğin yakalanan çoğu göçmen, yakalandığı ülkeye sığınma talebinde bulunur. Eğer ülkesine geri gönderilirse, can güvenliğinin ortadan kalkacağını bildirir. Artık "insaf" o ülke ile diğer ülke arasındaki protokole kalır. Ona göre ya geri yollanır ya da sığınma talebi kabul edilir.

Avrupa'nın kendileri için altın yumurtlayan tavuktan daha değerli olduğunu düşünerek yaşadıkları toprakları ilk fırsatta terketmek isteyen göçmenler, gerçekten kaçıp kurtulduklarını sanıyorlar. Oysa yurdunda yaşadığı yoksulluktan, toprak ağalarının, bürokrasinin ve emperyalistlerin kuşattığı ülkelerinden kaçmak isteyenler gittikleri yerde ülkesini de aratmayacak uygulamalarla karşılaşılıyor. Bir kere karşılmasına ilk çıkan sorun, vardıkları yerin dilini bilmemeleri. Öyle ya insan konuşan bir varlık. Sonra, yalnız kendi ülkelerinde mi var yoksul, ezilen kesim.

Devamı 31'de

Peki nereden gelir de nereye giderler? Kimden veya neyden kaçır bu insanlar? Bugüne kadar kaçak yollarla başka ülkelere sığınmak isteyenlerin çoğu ya yakalandı ya da teknelerinin alabora olması sonucu çoluk-çocuk demeden kaçtıkları ülkelerinden uzakta yaşamalarını yitirdi. Mülteci veya göçmen diye adlandırılan

ve ülkelerinde süren savaşlar. Ortak kaderin tek çıkış yolu olarak gördükleri ortak yer ise Avrupa. Aslına bakılırsa, bu "kaçış" diye adlandırdığımız umuda yolculuklar bize bir şeyi hatırlatı-

KARTAL İRTİBAT BÜROMUZ TAŞINDI YENİ ADRES: İSTASYON CAD. DÖRTLER APT. NO: 4/2 KARTAL TELEFONLARIMIZ DEĞİŞMEDİ

işçi-köylü
senin sesin!
OKU-OKUT!
ABONE OL!
ABONE BUL!

ABONELİK ŞARTLARI

6 AYLIK: 10.200.000
1 YILLIK: 20.400.000

NOT: İstedığınız süreye denk gelen oranda parayı hesap numaralarımıza yatırarak banka dekontunu yayınevimize fakslayınız ya da postalayınız. Abonelik ücretine posta masrafları dahildir.

Yurtdışı Hesap Numaraları
Sema Gül
Euro Hesabı

Ziraat Bankası
İstanbul Aksaray Şubesi: 0 751 00 38 65 97 00 00 009
Emlak-Halk Bankası
Atatürk Bulvarı Şubesi: 00 238 041
Vakıf Bank
Valide Sultan Şubesi: 401 20 35

AB tartışmalarında idam çıkmazı

İdam cezasını sadece Abdullah Öcalan'ın yaşamı ile bütünleştirip istemek ya da istememek; sadece buna yönelik bir talep olduğunu düşünmek yanlıştır. Bu özgülde idam tüm devrimci demokratların karşı olması gereken çağdışı ve intikamcı bir cezalandırma yöntemidir. Bugün egemenlerin çıkarları gereği idamın kaldırılmasını sözde isteyenler ile istemeyenler arasında hiçbir fark yoktur.

Danimarka İnşaat İşçileri Birliği Şube Sekreteri **Simon Gregerson**'un "yaşadıklarımız Türkiye'ye ders olsun" diyerek özetlediği AB sürecinde, en çok tartışılan konuların başında idamın kaldırılması ve ana dilde eğitim geldi. Sürekli hükümetin "direngen"(!) ortağı olma rolünü oynamaya çalışan MHP ve başkanı **Devlet Bahçeli** "terör" tehdidi sona ermeden Türkiye'nin AB konusunda bir adım atamaya çağını belirtti ve ayrıca bu sürecin başlatılması için de kendince beş temel somut adım atılmasını şart koştu. Bu adımlardan ilki İmralı Adasında tecrit edilen PKK Genel Başkanı **Abdullah Öcalan**'ın bulunduğu yerden alınarak F tipi hapisaneye nakledilmesi. İkincisi yine Abdullah Öcalan dosyasının süratle TBMM'ye sevk edilmesi. Üçüncüsü PKK'nin son kongresinde alınan kararlarla oluşturulan **KADEK**'in AB tarafından terör örgütleri listesine alınması(...) Bu konuda "AB 'terörle' mücadele noktasında samimi ve kararlı olduğunu somut ve açık bir biçimde ortaya koymalıdır" diyen Bahçeli ayrıca PKK ve KADEK'e de aynı samimiyet çağrısında bulunarak "**terörden tamamen vazgeçildiği inandırıcı bir şekilde duyurulmalıdır**" diyerek PKK yönetici ve militanlarının devlete teslim olmasını istedi. "Türkiye'ye yönelik 'terör' tehdidinin bütün unsurları ile birlikte sona erdirilmesi için 'terör' örgütünün sözde yöneticileri ve militanları koşulsuz olarak devlete teslim olmalıdır" diyen Bahçeli "**AB demokratikleşme önünde büyük bir adımdır**" diyen HADEP'in bu açığını kullanarak onun nezdinde Kürt ulusal hareketini daha geri noktalara çekmeyi planlıyor. Öcalan'ın yaşamı üzerinde politikaların yapıldığı, ulusal hareketin her türlü tavizi verdiği bu koşullarda dahi devlet hala samimi-

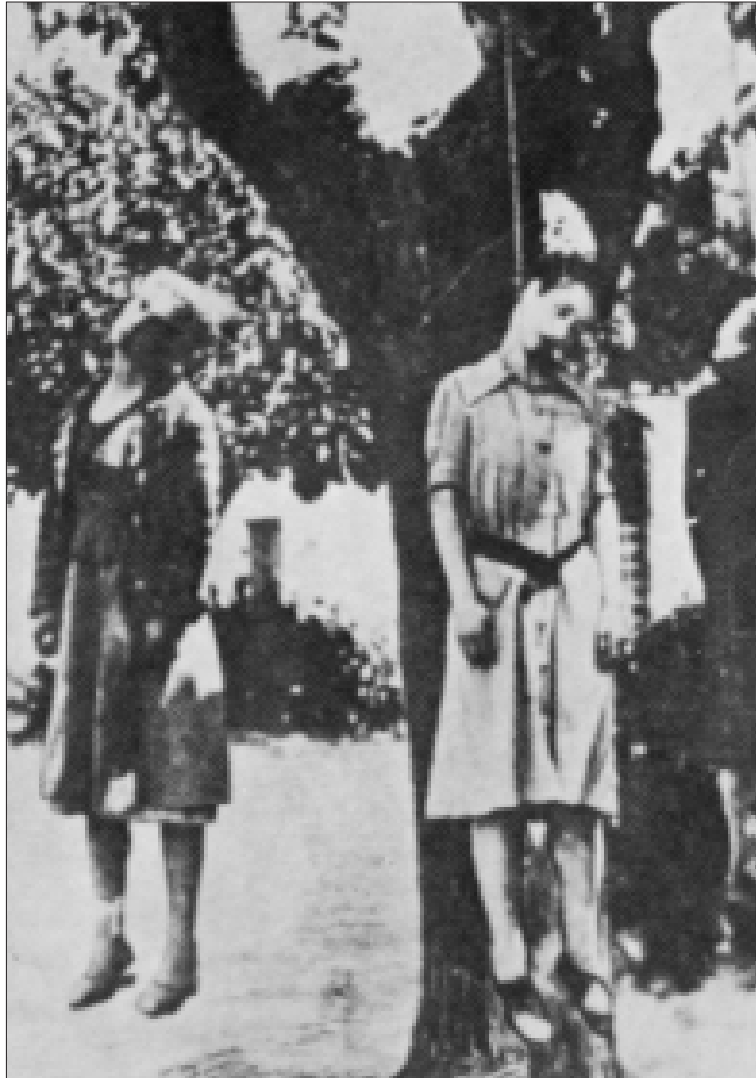
yet isteyerek ulusal hareketi en geri noktalara çekmeyi planlıyor. İdam cezası konusunda kafatasçı düşüncelerinden asla vazgeçmeyen Devlet Bahçeli ve MHP bu pratiklerini vatansever bir tavır olarak nitelendirerek "hassas duygularımızdan asla ödün vermeyeceğiz" diyor. Burada hassas olarak nitelendirilen; sahip oldukları çağdışı zihniyetleridir. MHP'nin idam isteğindeki ısrarının sadece tabanını kaybetmemek için yaptığı bir manevra olduğunu ve direngeliklerinin sadece sözde kaldığını da görmek gerekiyor. İdamın kaldırılması talebini sadece "Öcalan'ın idamına hayır" şeklinde yorumlayan ve sürekli idamdan yana olan ordu bile bu süreçte "idam kalkarsa af da kalksın" diyerek pazarlık kapısını aralamaktadır. Bu noktada çeşitli çevrelerin oldukça ilginç açıklamaları oldu. Örneğin AB'nin yılmaz savunucusu **Mesut Yılmaz** ve **TÜSİAD** AB'ye girebilmek için elinden geleni yapmıştır, yapmaktadır da. Mesut Yılmaz sürekli yaptığı basın toplantılarında Bahçeli'yi eleştirirken TÜSİAD da gazetelere verdiği tam sayfa ilanla "**Türk insanı ideallerine bir an önce kavuşmak istiyor**" diyerek AB'yi yere göğe sığdıramamıştır. Özellikle idam konusunda restleşmelerin yaşandığı AB süreci tartışmalarında Mesut Yılmaz üye ülkelerde genel veya özel şartlarda idam cezasını koruyan ülke olmadığını belirterek MHP'ye yönelik suçlamalarına devam ediyor. Rakamlara baktığımızda da bu gerçeği görüyoruz. İdamı ilk kaldıran ülke 1867 yılında Portekiz olurken son olarak ise 1999 yılında İngiltere ülkesinde idamı kaldırmıştır. Türkiye'deki tartışmalar ise devletin intikamcı ve kafatasçı anlayışları yüzünden PKK Başkanı Abdullah Öcalan'ın idamına kilitlenip kalmış durum-

dadır. Bunu Adalet Bakanı Hikmet Sami Türk'ün "anayasa değişikliği yapılabilir mi?" sorusuna verdiği yanıtta çok rahat görüyoruz. Adalet Bakanı "**Bunu anayasaya koymak zor ve gereksiz. Bu belli bir kişiyi anayasaya koymak olur**" diyerek idam tartışmalarının kilitlendiği noktayı göstermektedir. Oysa idam ceza-

let Bahçeli kendisinin ve partisinin sürekli idamın kaldırılmasına ve anadilde eğitime karşı olduğunu söylese de bunlar bile sadece sözde kalan açıklamalardır. Bahçeli hükümetin "temiz" ortağı rolünü oynayabilmek ve "direttik ama kabul ettiremedik" diyebilmek için her zamanki politikalarını uygulamaktadır. Öz-

Egemenler cephesinde bu hararetli tartışmalar gerçekleşirken burjuva basında ise "**Öcalan'a Hess modeli**" başlığı altında verilen haberler de bu tartışmalardan bağımsız değildir. İdam tartışmalarının geldiği yeni boyut "**ağırlaştırılmış müebbet hapis**" önerisidir. Yani idamın, anlık ölümün kaldırılarak yerine hayat boyu işkenceli bir cinayetin geçirilmesidir. Bu haberlerde önemli bir nokta da Hess denilen kişinin Almanya'da faşist bir örgütlenmenin üyesi olarak yakalanması ve ağırlaştırılmış müebbet cezası almasının ardından hücrelerinde intihar etmiş olmasıdır. Söz konusu haberlerde yine önemli bir nokta Öcalan'ın bu nitelikteki faşist bir kişilikle aynılaştırılması olurken bir diğer nokta da yine burjuva basında HADEP'in idamın kaldırılması isteminin provokatif bir tavır olarak nitelendirilmesidir. Hangi biçimde olursa olsun her burjuva devlet kendisine karşı suç olan bir faaliyetten dolayı yakaladığı kişileri yaptığı sözde değişikliklerle "idam etmiyorum, yaşıyorum" dese de intikamcı mantıklarının ürünü olarak yıllarca tek başına hücrede tutarak, tecrite maruz bırakarak ya da başka yöntemlerle, ağırlaştırılmış hapisle yavaş yavaş ölüme mahkum etmektedir.

Bu tartışmalar içerisinde kendisi için bir kazanım olarak ulusal hareketten alabileceği tüm tavizleri almayı hedefleyen devlet için Öcalan'ın yaşayıp yaşamamasının bir anlamı yoktur. İdama hayır diyen egemenlerin buradaki amacı Öcalan'ın hayatını korumak ya da bu çağdışı yasayı iptal ettirmek kesinlikle değildir. Onların amacı Öcalan'ın yaşamını masaya yatırarak başta Kürt ulusunun ve halkımızın kaderini kendi istedikleri yönde çizerek iktidar ömürlerini uzatmaktır.

sını sadece Abdullah Öcalan'ın yaşamı ile bütünleştirip istemek ya da istememek; sadece buna yönelik bir talep olduğunu düşünmek yanlıştır. **Bu özgülde idam tüm devrimci demokratların karşı olması gereken çağdışı ve intikamcı bir cezalandırma yöntemidir.** Bugün egemenlerin çıkarları gereği idamın kaldırılmasını sözde isteyenler ile istemeyenler arasında hiçbir fark yoktur. Örneğin Dev-

olarak Bahçeli'nin tavrından farkı olmayan ancak görünüşte çok daha ilerici gibi duran SP'nin ve Recai Kutan'ın hızlı AB'ci tavrı da efendileri istediği içindir. OHAL, anadilde eğitim ve idam gibi basit(!) konuların AB'ye giriş sürecini etkilememesi gerektiğini belirten Kutan'ın yanında AB'ye girmeyi en çok isteyen Mesut Yılmaz da "bu tartışmalardan en fazla ne kaparım" hesabı yapmaktadır.

Ceplere para, ağlara gol, beyinlere şovenizm

72 yıl önce de futbola ilgi bu kadar fazla mıydı bilinmez, ama artık futbol sadece milyarlarca insanın ilgi duyduğu bir faaliyet değil, aynı zamanda milyarlarca doların el değiştirdiği bir sektör.

Farklı milliyetlerden, farklı kültürlerden milyarlarca insanın ilgisini bir noktaya odaklayabilen istisna etkinliklerden birisidir futbol. Hele ki söz konusu olan 4 yılda bir düzenlenen Dünya Kupası finalleri ise.

Dünya Kupası'nın mazisi oldukça eski. Dedemiz yaşında yani. "İlk Dünya Kupası 1930'da Uruguay'da düzenlendi" diye yazıyor kaynaklar. Aradan tam 72 yıl geçmiş.

72 yıl önce de futbola ilgi bu kadar fazla mıydı bilinmez, ama artık futbol sadece milyarlarca insanın ilgi duyduğu bir faaliyet değil, aynı zamanda milyarlarca doların el değiştirdiği bir sektör.

"Zevkten zorunluluğa uzanan hüzünlü bir öyküsü vardır futbolun..." diyor, "Gölgede ve güneşte futbol" isimli kitabın yazarı Uruguaylı Eduardo Galeano. Ve devam ediyor; "Oyun, oyuncusu az, izleyicisi çok bir gösteriye dönüştü(...) Bu günümüzün en karlı gösterilerinden biri(...) '94 Dünya kupası sonrasında Brezilya'da dünyaya gelen erkek çocuklara

Romario adı verildi ve Los Angeles Stadi'nin çimleri, adeta birer pizza dilimi gibi 20 dolaradan satıldı. Bu şimdiye kadar görülmüş en büyük çılgınlık değil miydi sizce? Ya da kimi uyanıkların çok adice yaptıkları bir ticaret miydi?"

32 ülke takımının katıldığı 2002 Dünya kupasını yaklaşık 3 milyar kişinin izlediği tahmin ediliyor. 32 ülke takımından birisi Türkiye. 3 milyar izleyici kitlesinin kaçta, kaçını ülkemiz insanı oluşturuyor kestirmek güç. Ama Türk Milli Takım'ının her üç maçının oynandığı saatlerde sokakların boşaldığını dikkate alırsak, halkımızın 3 milyar içerisinde hatırı sayılır(!) bir yer edindiği kesin.

Direnişçi işçileri ve öğrencileri, uzun yıllar hapis yatan insanları, Hyundai marka arabaları ve bir de ekonomik kriziyle tanıdığımız Kore'ye, gemi azya almış milli duygularla ikinci gidişi Türkiye'nin. İlki "Made in USA" markalı savaş teçhizatlarıyla savaşmak için cepheye, şimdi ise kırmızı beyaz, don-atletlerle çim sahaya.

Aylar öncesinden başladı "ikinci Kore çıkartması"nın hazırlıkları. Mc. Donald's Milli Takım'ın maç saatlerine özel mönü hazırladığını, Coca Cola resmi içecek ünvanına

kavuştuğunu, Türk Silahlı Kuvvetleri Çanakkale Boğazı'nın geçilemeyeceğini duyurdular hazırlattıkları reklam filmleriyle. İşsizliği had safhaya varan, insanları açlıktan ölen, özgürlük, eşitlik ve demokrasi talepleri F tipi zindanlarda boğulan, ekonomik-siyasi kararlarını IMF, DB'nin direktifleri doğrultusunda alan, bir kaç dolar için askerlerini Somali'ye, Bosna'ya, Afganistan'a yollayan Türkiye'nin milli takımına başarı dileme yarışı vardı televizyonlarda, gazete sayfalarında. Hatta Cuma namazlarında "milli takımımızı muvaffak eyle ya rab" diye topluca dualar dahi edildi.

Ölüyü diri, yalanı gerçek, güzeli çirkin göstermekte, yani manipüle etmekte hayli yetkinleşen medya sayesinde Türk'ünden Kürd'üne milyarlarca insanın ilgisi ve dikkati Milli Takım'ın maçlarına odaklandırıldı. Her şeyin abartılısını yapmaya ve yaşamaya yatkın olan toplumumuzun sunulana kabullenmekte zorlanmasını beklemek yanılgı olurdu. Başarıya ve güzelliğe hasret, geleceğine güvenle bakmaktan yoksun, umudu ve özgüveni kırılmış toplumlara basit şeylerle oyalamak mutlu etmek, "Büyük işler başardık" havasına sokmak hiç de zor değildir. Türk Milli Takım'ının grup ikincisi olarak bir üst tura çıkışının abartılarak caddelerde,

Kazanılan her maçta orasına burasına Türk bayrağı asarak meydanlara çıkmak, kurulan futbol-şovenizm bağının en özlü ifadesi olsa gerek!

meydanlarda kutlanması, herkesin orasına burasına ay yıldızlı bayrak asma yarışına girmesi başka nasıl açıklanabilir ki? Bu öyle sanal bir duygudur ki, her an zıttına evrilebilir. Teknik ekibinden oyuncusuna, "milli kahraman" ilan edilen ve "Türkiye sizinle gurur duyuyor" sloganlarıyla selamlanan aynı milli takımın, gruptan çıkışı kesinleşene kadar "Vatan haini" ilan edilme sınırına dayandığı unutulmamalıdır.

Bütün bunlar salt ülkemize ve toplumumuza özgü de değildir. Çünkü milli gururu, ulusal onuru ya da toplumsal değerleri aşınan tek ülke Türkiye değildir. "Küreselleşme"nin her derde deva kabul edildiği günümüz dünyasında, hiçlik duygusu gelecek kaygısı, insani değer erozyonu, dünya insanlığının sorunudur.

Futbol dahil her türlü toplumsal aktivitenin mali sektöre dönüştürülmesinin nedeni de küreselleşme ideolojisinin her alana uyarlanmasından bağımsız değildir. Bu bakımdan da "Futbolun öyküsü, zevkten zorunluluğa uzanan hüzünlü bir öyküdür..." diyen Galeano hiç de haksız değildir. Kore Hükümeti'nin Dünya Kupası Finaleri için yaptırdığı 10 stada 2,6 milyar dolar harcaması ve bu paranın tamamının Koreli'lerin vergi kesintilerinden oluşması, futbolun "hüzünlü öyküsü" nün çok kısa bir bölümü...

"Türkiye onlarla gurur duyuyor"muş. Bir de karnımızı doyurabilse...

Sınıfsal yaklaşım

“futbol, sadece futbol değildir !”

Sözlük tanımını en yakın biçimde, “belli kurallara ve tekniklere uyularak yapılan, bedensel gelişmeye yararlı, eğlenmek ve yarışmak amacı da bulunan beden hareketlerinin tümünün ortak adı” şeklinde ifade edilen spor’un ; başka her şey gibi hakim sınıflar tarafından sınıf mücadelesinde önemli bir araç haline getirilmesi hali, günümüzde kendisini daha etkili bir biçimde hissettiriyor. Bunu yaklaşık iki haftadır, spor branşlarının kitleleri sarma özelliği en ileri boyutta olan futbol vesilesiyle yaşıyoruz. Özellikle son 10 yılda belirgin bir ivme kazanan “başarılar” ile yakalanan trendin, son Dünya Şampiyonası’na katılım ile birlikte geldiği aşama, halkımızı da önemli ölçüde etkilemiş bulunuyor.

“Milli” eksende yaratılan ilginin toplumsal histeriye dönüştürülmesi, birden bire meydana gelen bir olay değil. Popüler olarak tanımlanan kültürel şekillenmeyle, özellikle 1980 sonrasında yapılan yatırımlar, depolitizasyonun denemiş, etkili araçlarından futbolu kısa sürede yaygın bir çekim merkezi haline getirdi. Latin Amerika’nın faşist diktatörlüklerinin hala devam eden bir taktikle futbolu egemenlik aracı olarak kullanma politikaları, Portekiz’deki 36 yıllık faşist diktasını fado ve fiesta ile birlikte futbola (3 F) borçlu olduğunu kabul eden Salazar örneğinin azımsanmayacak sayıda var olagelmesi; Türk egemenlerinin de yönelimini belirledi.

Masumane düzeydeki futbol taraftarlığı fana-

tizme dönüştürülünce, bütün sınıfları çevreleyip etki gücünü artırarak istenilen sonuçları elde etmeye başladı. Kulüp takımları düzeyinde körüklenen bu durum, elde edilen artı sonuçlarla önce kulüpler sonra da milli takım düzeyinde “ulusal” eksene oturtuldu. Büyük sermayenin ve siyasal gücün alabildiğine kullanılmasıyla faşist diktatörlük amacına ulaşıyordu.

Gerek komprador burjuvazi ve toprak ağalarının bireysel temsilcileri veya açıktan şirketleri aracılığıyla, gerekse de yerel yönetimlerin resmi ya da gayri-resmi bütün güçleriyle devreye girmesiyle yaratılan rekabeti körükleme ve bu yolla ilgiyi artırma politikaları, medyanın büyük gayretlerle sunduğu katkıyla beraber kısa zamanda meyvesini verdi. Stadyumlar dolmaya, televizyonlarda bir dizi program aracılığıyla uzun saatler ayrılmaya, günlük gazeteler çıkarılmaya, diğer gazetelerde de sayfalar dolusu yer verilmeye başlandı.

Futbol; kurallarının basitliği, oyun şartlarının elverişliliği, çok oyuncuyu barındıran kolektifliği, bir dizi taktiğe ve faktöre bağlı değişkenlerinden ötürü sürprizlere açık oluşu nedeniyle; beceri ve yeteneği sınayan, dayanıklılığı test eden özellikleriyle; sahip olduğu oyun ve seyir zevki ileri düzeyde bulunan niteliği sayesinde, kitleliliği en yaygın spor dalıdır. Bu yüzden, bugünkü kurallarıyla oynanmaya başlandığı son bir asırdır, en yoğun toplumsal ilgi alanlarından birisi haline gelmiştir.

Sınıfsal ve siyasal kimlik silinerek verilen

taraftar kimliğiyle yaratılan sahte rekabet, etkisi altına aldığı kitleyi uyuşturup bağımlılık yaratınca, ilk basamak tamamlanmaktadır. “Takım tutar gibi” deyiminin anlamı da bu apolitik özelliğe işaret etmektedir. Sınıfsal bilincin karartılmasında yeni ve büyük bir araçtır artık futbol. Baş döndürücü havasının kaybolması için başarılar, “zafer”, “fetih”, “güç” nitelileriyle kutsanırken; yenilgiler ise intikam duygusuyla yeni bir sürece motivasyon aracı kılınmakta, “şerefli yenilgi ya da beraberlikler” ile dış faktörler, yetmediği yerde şans ve uğursuzluk ile açıklanmaya çalışılmaktadır. Amaç, hastalandırılan kitlelerin bu bağımlılıktan kurtulmamasını sağlamaktır.

Dünya ölçeğinde özellikle gerici ve faşist rejimlerin rüştünü ispatlama aracı olarak kullanılan milli maçlar ise bu durumun en ileri tezahür halidir. Burada sürece daha yoğun biçimde ırkçı-şovenist bir söylem eşlik etmektedir: “Türkün gücü”, “Türkün zaferi”, “Türk gibi”. Aynı takımı destekliyor olma ekseninde yaratılan ortaklık temel kılınmaya, hedef saptırılmaya, sınıfsal olgular karartılmaya, esas çelişkiler geriye atılmaya, önemsiz ve ayrıntı derekesinde kabullendirilmeye çalışılmaktadır.

Sürekli ezilen, sömürülen, hep “başarısız”lığa mahkum edilen, yoksullar, emekçiler için tutulacak bir dal uzatılmakta, dolaylı bir biçimde başarılı olma, deşarj olma, oyalanma, avunma “fırsat”ı sunulmaktadır. Bu yüzden genelde spor karşılaşmaları özelde futbol, emperyalistler için çok önemlidir, çok değerlidir. Bunca yatırım, harcama, çaba bu yüzden. Ancak çok doğal ki, kirli amaçlarıyla ve kendi kültürüyle

yarattığı bu futbol gösterisi, onca göz kamaştırıcı görüntüsünün altında iğrenç bir dünyayı barındırmaktadır.

Patrick Vassort’unun “Onmilyonlarca kişiyi mest eden böylesine güzel bir gösterinin arka planı, genellikle mafyavari bir çirkef kuyusundan başka bir şey değil.” dediği, Eduardo Galeano’nun, “Profesyonel futbolda araç amaç içindir ve kurnazca yapıldığı taktirde her türlü alçaklık geçerlidir.” diye nitelediği futbol dünyası; teşvik primi, rüşvet, şike, komplo, doping, küfür, yolsuzluk, şantaj, tehdit vb. kirliliğe, suça, ahlaksızlığa ait her türlü sözcükle yoğrulmuş; şiddet, erkek egemen kültür, saldırganlık, fiziksel vurgu ve şovenizm ile harmanlanmıştır.

Faşist diktatörlüğün kan yıkama makinesi futbol, Türkiye’de, Susurlukçu katillerin, Ali Şen, Aziz Yıldırım vd. silah tüccarları ve kaçakçıların, Mehmet Ağar gibi katliamcı şeflerin, Haluk Ulusoy, Mehmet Ali Yılmaz vd. mafya bozuntularının, bir dizi bürokratin oyuncağı halinde işlev görmektedir. Dünyada da olduğu gibi, kara para aklama aracı olarak kullanılmakta, meşruiyet fonksiyonu taşımakta, bahis/kumar gibi yan sektörlerle yaslanmaktadır. “Top yuvarlaktır” deyişi, gayri-meşru ilişkileri tarif eder bir içerik kazanmıştır.

Eğitim ve sağlık hizmetlerinin halktan uzak tutulduğu ülkemizde, spor da elit bir uğraş haline getirilmiştir. 36 federasyona bağlı lisanslı sporcu sayısının 140 bini bulmadığı Türkiye’de, profesyonel futbolcu sayısı 6 bin bile değildir. Nüfusu 70 milyona ulaşan bir ülkede, spor ve futbol böyle bir gerçekliğin üstüne oturmuştur. Genç nüfusu hayli yoğun Türkiye’de

futbol, kazanç ve popülarite bakımından da erkekler için ayrıca cazip bir konum elde etmiş bulunmaktadır.

Bugün Türk milli takımı maçlarının sokağa çıkma yasağı görüntülerine benzer bir yaşam durgunluğu yaratılarak izlenmesi, elde ettiği galibiyetlerde sokağa çıkılıp saatlerce gösteri yapılması; hem hakim sınıfların futbolu geniş kitlelerin ilgisine nüfuz ettirebilmekte hayli mesafe aldığını, hem de halkın çok kötü şartlar altında yaşam sürmesinden ötürü bu tür olaylardan “teselli” bulmaya büyük ihtiyaç duyduğunu kanıtlamaktadır. İçkiden, uyuşturucudan ve dinden farksız bu rolle devrede olan futbol; oynaması ve izlemesi zevkli bir spor dalı olmaktan çıkmış, tehlikeli bir araç haline gelmiştir.

Halkımızı futbolun sadece futbol olmadığı noktasında aydınlatma görevimiz, son gelişmelerin yarattığı çarpıcı tablolar ışığında, daha da önem kazanmıştır. Karşı olduğumuz; bir spor dalı olarak futbol değil, sömürü ve zulmü perdeleme, sınıfsal bilinci karartma, şovenizmi ve milliyetçiliği kışkırtma aracı olarak kullanılan futboldur. Taraf tutma, her türden spor karşılaşmasında seyir zevki açısından doğal bir davranış biçimidir. Bunun, kimlik ve varlığı ispat aracı haline dönüşmesine, dönüştürülmesine izin vermememiz gerekiyor.

Kitlelerin bu histeriden sıyrılmasının tek geçerli yolu sınıf mücadelesine atılmalarıdır. Yani kendi gerçek maçlarını oynamaya başladıkları zaman sanal maçlara ilgileri azalacaktır. Futbolun temizlenmesi ve sportif bir nitelik kazanması ise onu kirleten bu düzenin yıkılmasıyla mümkün olacaktır.

ILPS ve DİSK'ten Yonca Teknik işçilerine ziyaret

ILPS Türkiye Seksiyonu adına konuşan Deri-İş Genel Başkan Vekili Musa Servi de yaptığı konuşmada "örgütlülüğümüze yönelik saldırıların arttığı bu günlerde birlikte hareket etmek ve dayanışma bilincini geliştirmek sınıf için hayati bir önem taşımaktadır. 15-16 Haziran'ı yaratan işçi sınıfı arasında birlik ve beraberlik kurulduğunda, tek yumruk halinde geldiğinde sermayenin korkulu rüyası haline gelinecektir" dedi.

Kartal: DİSK Başkanlar Kurulu'nun aldığı kararlar doğrultusunda 15-16 Haziran işçi direnişinin 32. yıldönümü; 15 Haziran 2002 tarihinde Tuzla Tersaneler Bölgesi'nde grevde alan Yonca Teknik AŞ önünde yapılan basın açıklamasıyla kutlandı. **DİSK** Genel Merkez yöneticileri, **Limter-İş** yöneticileri, grevdeki Yonca Teknik işçileri "DİSK" pankartıyla, **Halkevleri** de "Üreten biziz yöneten de biz olacağız" pankartıyla Aydıntepe Tren istasyonundan "Yaşasın Yonca Direnişimiz", "Yaşasın 15-16 Haziran direnişimiz" vb. sloganlarıyla Yonca Teknik önünde kendilerini bekleyen kitle ile buluştular. Burada da 15-16 Haziran ve direnişle ilgili sloganlar atılırken İçmeler köprüsünden de **ILPS (Halkların Uluslararası Mücadele Ligi) Türkiye Seksiyonu**, "Yaşasın Sınıf Dayanışması", "ILPS- Halkların Uluslararası Mücadele Ligi", Tuzla deri işçileri de "Bir-

lik, Mücadele, Zafer" pankartı ile "Yaşasın halkların uluslararası mücadele birliği", "Yaşasın halkların kardeşliği" vb. sloganlarıyla kitleyle buluştular. Devrimci, sosyalist basın okurlarının da destek verdiği açıklamaya yaklaşık 500 kişi katıldı.

Kitle grevdeki Yonca Tersanesi'ne doğru hareket edince polis barikatıyla engellenmek istendi. Kararlı bir tutum sergileyen kitle polis barikatını aşmak isterken kısa süreli bir çatışma yaşandı. Kararlı kitle "Sermayenin itleri, yıldırılmaz bizleri", "Emekçiye değil, çetelere barikat", "Yonca işçisi yalnız değildir" sloganlarıyla birbirlerine kenetlendiler. Sendika yöneticileri ile polis arasında uzun süre tartışma yaşanırken polis Yonca Tersanesine gidilmesine izin vermedi. Bunun üzerine kitle ikinci kez barikatı aşmak istedi. Ve yine kısa süreli çatışma çıktı. Bu çatışmada kafasına cop yiyen bir işçinin

yüzü yarıldı. Yapılan tartışmaların ardından basın açıklaması burada gerçekleştirildi.

Açıklamada konuşan **Limter-İş** Sendika Başkanı **Kazım Bakış**; "15-16 Haziran'da grev yerindeyiz. 15-16 Haziran geleneğini yürütüyoruz. Bu mücadeleyi bugünden yarına taşıyacağız. Bugün burada bunu kanıtladık" dedikten sonra sözü **DİSK** Genel Sekreteri **Musa Çam**'a bıraktı. Çam; Emperyalistler küreselleşme adı altında alabildiğince yayılıyorlar. Ülkemizde işçiler, emekçiler, köylüler gittikçe yok-sullaşıyor. Sermayenin adaleti, düzeni bu. Biz 15-16 Haziran direnişini yük-selteceğiz." dedi.

ILPS Türkiye Seksiyonu adına konuşan **Deri-İş** Genel Başkan Vekili **Musa Servi** de yaptığı konuşmada "örgütlülüğümüze yönelik saldırıların arttığı bu günlerde birlikte hareket etmek ve dayanışma bilincini geliştirmek sınıf için hayati bir önem taşımaktadır. 15-16 Haziran'ı yara-

tan işçi sınıfı arasında birlik ve beraberlik kurulduğunda, tek yumruk halinde geldiğinde sermayenin korkulu rüyası haline gelinecektir" dedi. Servi; emperyalizmin halkları köleleştirmek ve sömürmek için tek vücut şeklin-

de davrandığı günümüz koşullarında ezilen halkların birlikteliği ve dayanışma ruhunu geliştirmek ve yaygınlaştırmak için 37 ülkeden katılımcı kitle örgütleri ile Halkların Uluslararası Mücadele Ligi'nin kurulduğunu ve 2001 Ma-

ys'ından bugüne dünya halklarının ortak mücadelesi için faaliyet gösterdiğini sözlerine ekledi. Basın açıklamasında **ILPS**'yi tanıtan bildiriler de dağıtıldı. Konuşmalardan sonra kitle sloganlar eşliğinde dağıldı.

Bilinç

Gazetemizin bu köşesinde esas olarak sendikal hareketin özellikle egemen sendikal hareketin niteliği ve pratiği ve muhalif alternatif "Sendikal Birlik" konusunda düşüncelerimizi ifade etmeye çalışıyoruz. Bunu yaparken, sınıfın alternatif sendikal politikaları, yönelimleri ve örgütlenme anlayış ve biçimleri hakkında da düşüncelerimizi aktarmaya çalışıyoruz. Buradan çıkarılacak sonuçlar, ders ve tecrübeler bu alanda faaliyet gösteren sendikal ve sınıf aktivistlerinin faaliyet ve çalışmalarına ışık tutacak ve doğru bir bakış açısı ekseninde doğru bir yönelim gerçekleştirmesini sağlayacaktır.

Genelde sendikal hareketin içinde bulunduğu durumun içler acısı olduğunu defalarca yazdık, çizdik ve söyledik. Bunun objektif ve subjektif faktörleriyle değerlendirilmesi doğru olmasa rağmen, özellikle objektif nedenlerin önemli bir

yer tuttuğunu gözardı etmeden; subjektif faktörlerdeki nedenlerin can alıcı olduğunu, süreçte tayin edici rolü bulunduğunu görmeliyiz.

Egemen sendikal hareketin başına çöreklenmiş bulunan yönetimlerin işbirlikçi-satılmış-bürokrat sarı sendikacıların hegemonyası altında bulunduğu; hükümetler ve koalisyonlar şahsında iktidarın fiili ortakları haline geldikleri; işçi sınıfı ve yoksul emekçi halkımıza yönelen saldırılar karşısında sessiz ve tepkisiz kalarak egemenlerin safında yer aldıkları; böylelikle de ihanetçi bir çizgiyi sendikal harekete hakim kıldıklarını biliyoruz.

Buna karşılık yer yer kimi sendikalarda lokal düzeylerde etkinliklerini gerçekleştiren, iktidar olan kimi devrimci, demokratik, sınıftan yana yönetimlerin, yöneticilerin ve işçi önderlerinin karşısına egemenlerden önce ve onlarla kolkola yine bu işbirlikçi hain yöne-

Doğru değerlendirmeler doğru sonuçlara, doğru sonuçlar doğru yönelimlere götürür

tim ve yöneticilerini çıkararak bunları sendikalardan işyerlerinden tasfiye etmeye çalıştıklarını da görmemiz gerekiyor.

Bütün bunlar doğru!... Ancak gerçeğin sadece bir yönünü ve bir yüzünü göstermektedir. Bizim açımızdan asıl irdelenmesi gereken yönü sınıf mücadelesi, sınıf sendikacılığı iddiasında bulunan, devrimci demokratik sendikal hareket oluşturma iddiasıyla hareket eden güçlerin durumunun ne olduğu ve ne olacağı sorusunun irdelenmesidir.

Bu kapsamda çok kısa bir değerlendirmeyle ifade ettiğimiz devrimci demokratik sendikal hareketin genelde sendikal hareket, özde sınıfın belirli bölükleri içinde kurumsallaşmasının taktik yönelimi olarak Devrimci Demokratik Sendikal Birlik

(DDSB)'nin alternatif sendikal görüşü yol göstericiliğinde ilk yıllarda (89-94 arası) önemli bir kitle potansiyeliyle daha doğrusu dağınık olan potansiyelimizin toparlanmasında önemli bir rol oynamış; ne yazık ki bu toparlanmasını sınıf içinde yaygınlaştıramamıştır. Bunda en büyük etken sendikal birlik faaliyetinin sınıfa yönelik bir çalışma platformu perspektifinin kavranamaması ve bileşenlerinin sınıfın özgün sorunlarıyla uğraşma, DDSB anlayışını sınıf içinde yaygınlaştırma yerine iç gündemimizle kendini sınırlı tutması, önderliğin iç sorunlarını o platformlarda aleni bir biçimde tartışarak yeni insanlara objektif olarak kapıların kapatılması ve mevcut tartışmaların da bıkkınlık düzeyine gelmesiyle pratik içindeki birçok arkadaşın da

uzaklaşmasına yol açmıştır. Geline nokta yaşanan objektif ve subjektif gelişmelerden dolayı yapısında önemli oranda tahribatlar oluşmuştur.

Bu durum acı ve üzüntü verici bir durumdur. Üzerinde tekrar tekrar durulması gereken bir sorun olarak önümüzde çözümlenmesi gereken bir konudur. Bunun bilincindeyiz ve elbette onca olanaklara, ilişkilere ve doğru anlayışımıza rağmen bu hale gelmesinin nedenleri bütün özneliği ve nesneliğiyle genişçe irdelenecektir.

İşte gelinen noktada bu tespit ışığında işkollarında yer yer örgütlü ve dağınık mevcut toparlanarak, konumlandırılacak ve şimdilik asgari düzeyden başlayarak, yetkinleşmiş bir örgütlenmeye taşınarak sınıfın beklentileri doğrultusunda yeniden eski pratiklerden dersler de çıkararak olması gereken gücüne, potansiyeline ve etkinliğine kavuştu-

rulacaktır. Ve onu ileriye taşıyacak perspektif, örgütlenme ve mücadelesini ivmelendirecek bir hattı hayata geçirmek hayati ve öncelikli görevimizdir.

Bizi MLM hatta sokacak, sınıfa götürecektir, bizi sınıfla bütünleştirecek, egemen sendikal hareketi teşhir ederek sınıftan tecrit edecek, sendikal yönetimleri, daha geniş anlamıyla sendikaları yeniden devrimci-demokratik etki sahasına sokacak ve mevzileri birim birim, şube şube, sendika sendika kazandıracak olan bir kurumsal çalışma hedefi ve görevi önümüzde durmaktadır; bu ertelenemez bir görevdir.

Buna gücümüz vardır, potansiyelimiz vardır ve buna yönelik doğru anlayış ve taktik yönelimlerimiz mevcuttur. Yeter ki süreçten doğru dersler çıkarıp özümseyebilelim. "Birlik Mücadele Zafer" şiarımızın bir kez daha gerçekleştirebilirliği böylece sağlanmıştır olacaktır.

Belediye-İş greve hazırlanıyor

İstanbul: İstanbul Büyükşehir Belediyesi ile İlçe belediyeleri ve Belediye-İş arasında devam eden Toplu İş Sözleşmelerinin uyuşmazlıkla sonuçlanması üzerine arabuluculuk süreci başlatıldı. 2002-2004 yıllarını kapsayacak olan bu sözleşmede belediye işçileri enflasyondan kaynaklı kayıplarını isterken Belediye başkanlarına da “Hep IMF ve DB’nin direktiflerini dinlemeyin biraz da bu ülke insanını dinleyin ve onların taleplerine kulak verin” diyerek çağrıda bulundular. 5 Haziran tarihinde Avcılar, Bakırköy, Zeytinburnu, Ümraniye, Gaziosmanpaşa, Üsküdar, Bayrampaşa belediyesinde örgütlü bulunan işçiler 1 günlük iş bırakarak beş bine yakın işçi ile Merter’den Büyükşehir Belediyesine yürüdüler. Deri-İş, Genel-İş ve Yol-İş’in de destek verdiği eylemde “Bu vatan satılık değil”, “IMF politikalarını kabul etmeyeceğiz” vb. dövizler ve pankartlar taşındı. Burada bir basın açıklaması yapan Belediye İş 2 No’lu Şube Başkanı **Hasan Gülüm**; “Belediye yönetimleri ve Türkiye kamuoyu bilmelidir ki, bütün mücadelemiz bu ülkede insanca yaşama mücadelesidir” dedi. Sık sık “**söz bitti sıra eylemde**” sloganlarının atıldığı eylemde sokağa çıkma mesajları verildi.

TİS’lerin geldiği süreçle ilgili Belediye-İş 2 No’lu Şube Başkanı Hasan Gülüm ve Ercan Gürünlü’nün görüşlerini aldık

-Toplu iş sözleşmesinin geldiği aşamayı bize kısaca aktarır mısınız?

Hasan Gülüm

1 Mart’ta başlayan Toplu Sözleşmelerin üzerinden yaklaşık üç buçuk ay geçti. İstanbul Büyükşehir’de ve bağlı ilçelerin tamamında görüşmeler uyuşmazlıkla sonuçlandı. Uyuşmazlıkların temel nedeni-tıkanma noktası ücrette endeksli uyuşmazlıklar. Toplu Sözleşmelerde ücretler, genel seçime endeksli olarak belirlenir. Biz Toplu Sözleşmelerde kamuda çalışan işçilerin aldığı ortalama ücreti talep ediyoruz. Bütün belediye başkanları aynı rakamda durmuş ve işçilere karşı ortak bir davranış sergiliyorlar. Biz de ortak hareket edeceğiz. İşverenlerin ortak hareketi işçilerin de ortak hareket etmesinin koşullarını

yaratmaktadır. Bu durum işçiler açısından avantajlar da doğurmaktadır. Toplu Sözleşme görüşmelerinde aynı aşamada olduğumuz sendikalarla bir ortaklık yaratamadık. Önümüzdeki günlerde yapacağımız eylemlerle ortak bir mücadele hattını örmeye çalışacağız. Yapacağımız Temsilciler Toplantısı’nda bir mücadele sürecinin kararı çıkacak. Bir hareketlilik yaratacağız. Toplu Sözleşmeleri bitiremediğimiz durumda bir ay sonra greve çıkmış olabiliriz. Yapacağımız eylemler gerek kamuoyuna, gerekse kendi içimize dönük bir hazırlık sürecini de içermektedir.

Ercan Gürünlü (Belediye İş 2 Nolu Şube Mali Sekreteri)

Belediye işkolundaki Toplu İş Sözleşmeleri görüşmesi üç aydır sürüyor. Bizim dışımızda Genel-İş, Tes-İş ve Hizmet-İş’in örgütlü olduğu yerler de var. Bunlarla birlikte yaklaşık 30 bin kişiyi kapsayacak bu sözleşmeler. Şu anda arabuluculuk aşamasındayız. Bu süre 18 Haziran’da bitti. Ancak arabulucuyla yapılan görüşmelerde ek süre alınarak bu süre 28 Haziran’a kadar uzatılmıştır. Bu süreden sonra iki aylık yasal grev süresi başlayacak.

-Toplu İş Sözleşmesinde neyi hedefliyorsunuz? Nerelerde tıkanıyor?

TİS’lerin tıkandığı konular genelde ekonomik maddelerde oluyor. Diğer maddelerde sorun çıkacağını düşünmüyorum. Belediye başkanları bize IMF ve DB’nin Türkiye’ye biçtiği gömleği giydirmek istiyor. Belediye işkollarındaki işler taşeron firmalara peşkeş çekiliyor. Biz taşeronlara peşkeş çektikleri ücretlerin %10’unu bize versinler yeter diyoruz. Bizlere biçtikleri ücret ise birinci yıl %20, ikinci yıl %15. Yoksulluk sınırının 1 Milyara ulaştığı günümüzde bu rakam fazla bir anlam ifade etmiyor.

-Bildığımız kadarıyla sizin dışımızda belediyelerde örgütlü olan diğer sendikalar da aynı aşamada. Birlikte hareket etme yönünde çalışmalarınız var mı?

Bizim dışımızda az önce say-

dığımız sendikalar da bir noktaya gelmiş durumda. Tes-İş yüksek hakeme gitti. Yaptığı görüşmelerde %30 gibi bir rakam teklif edilmiş. Bu TİS’in bitme aşamasına gelmesi demektir. Tes-İş ve Hizmet-İş ile birleşme şansımız hiç yok. Onların sendikal anlayışıyla bizim anlayışımız arasında çok fark var. Bu anlayışlar uzlaşmacı reformist sendikal anlayışla hareket ediyorlar. Onlar tamamen bizim önümüzü açmaya yönelik değil de bizim önümüzü engelleyici bir hareket içinde tutunmaya çalışıyor. Oysa Genel-İş’le ortaklaşma kaçınılmazdır. Sorunlarımız aynı. Tek nedeni sendikal alandaki kaygılardır. Başka bir şey değildir. Geçen dönem Genel-İş’le alabildiğine ortaklaştık.

Ama bu görüşmelerde ne hikmetse belli bir ortaklık yakalayamıyoruz.

-Görüşmeler sonucunda anlaşma olmazsa sizin tavrınız ne olacak?

bizim için avantajlı bir durumdur. Yani bir baskı unsurudur. İşveren soruna çözücü yaklaşmak zorundadır. Olması gereken budur. Ama böyle olmuyor. Devlet varlık nedenini göstererek, işverenden yana bir tutumla grevimizi milli güvenlik gerekçesiyle erteliyor. Tabi ki bu bizleri yıldırmayacaktır. Biz kendi öz gücümüze güvencemiz. Ve bu güçle kazanacağız.

Bu TİS süreci sonunda grev olsa da olmasa da biter. Ama gönül ister ki en iyi şekilde bitsin. Burada önemli olan; biz greve çıktığımızda pankartı açıp oturacak mıyız yoksa sokağa mı çıkacağız? Biz ancak yönümüzü sokağa dönersek, sorunlarımızı ülkedeki diğer sorunlarla birleştirebilirsek bir tehdit unsuru olabilir ve kazanım elde edebiliriz. Biz 5 Haziran’da bir günlük iş bırakma eylemi yaptık ve sokağa çıktık. Çok başarılı bir eylemdi. Belediye işçileri bir şeyi daha göstermiş oldu bu eylemle. Greve çıksalar

Ercan Gürünlü

Toplu İş Sözleşmeleri tıkanan belediye işçileri “söz bitti, sıra eylemde” diyorlar

Biz hizmet iş koluyuz. Çok fazla üretime yönelik birşey yapmıyoruz. Çöp, yol, park-bahçeler vb. işleri yapıyoruz. Bizim işkolumuzun greve çıkmasıyla fabrika işkolunun greve çıkması farklıdır. Bizim grevimiz 15 gün geçtiğinde yaşamı tehdit eder. Yani şehir yaşanılmaz bir hal alır. Bu da işimizin sağlık ve yaşam açısından önemini gösterir. Bu

da ertelenme kararı da verilse yüzlerini sokağa döndükten sonra, sorunlarına sahip çıktıklarında birçok şeyin üstesinden gelecekler. Bunu çok iyi biliyorlar. Bu anlamda varolan mevcut siyasi iktidarın emekçi kesime yönelik saldırılarını bertaraf etmenin yolu eylemden geçiyor, sokaktan geçiyor. Biz sokaklara yüzümüzü çevireceğiz.

Köylünün arzuhalı, devletin vebali

Kendi öz örgütlülükleri bulunmayan köylüler, böyle bir güçten yoksunluklarıyla zaman zaman Ziraat Odalarının kapılarını aşındırmaktalar. Ziraat Odalarıysa tabandan gelen bu tepkiye sessiz kalamayacağından devlete ancak "arzuhal" mektupları yazmaktalar.

Yıllardır çektiği sıkıntılar türkölere söz olan köylüleri şimdilerde daha da iyi ifade eder oldu şu dizeler.

"Yazıya pancar ekeriz/ Yaz boyu biz ter dökeriz

Çayı şekersiz içeriz/ hani bizim şekerimiz"

Ülkemiz emekçi halkına bunca sıkıntıyı yaşatanlar kimler? Ve neden böyle oluyor? Bir kez daha tekrarlamak istiyoruz; Emperyalist-kapitalist sistem girdiği krizleri aşmak adına bir "yeniden yapılandırma" süreci başlattı. Ne idüğü belirsiz, kulağa hoş gelen bu süreç ister "Yeni Dünya Düzeni" ister

kontrolünde çalışmalarını sürdürmektedir. 1980 AFC döneminde çıkarılan 6964 sayılı kanuna ekle TZOB; IMF, DB ve GATT politikaları karşısında eli kolu daha da bağlı duruma düşmüştür. Açıkçası gelişebilecek örgütlülüğün, muhalefetin önünü kesmek için getirilen bu ekle odanın köylünün odası olmadığı ayan-beyan ilan edilmiş, rutin işleri yapan, Tarım Bakanlığı tarafından verilen görevleri yerine getiren, devletin bir yan kuruluşu kimliğine büründürülmüştür.

Geçmiş yıllarda daha aleni biçimde toprak ağalarının sesi olan Ziraat Oda-

Kendi öz örgütlülükleri bulunmayan köylüler, böyle bir güçten yoksunluklarıyla zaman zaman Ziraat Odalarının kapılarını aşındırmaktalar. Ziraat Odalarıysa tabandan gelen bu tepkiye sessiz kalamayacağından devlete ancak "arzuhal" mektupları yazmaktalar.

Sivas Ziraat Odası Başkanı Ahmet Ataman da 4 Haziran 2002'de bölgede devletin son politikalarıyla yaşanan sıkıntıları dile getiren bir "arzuhal" mektubunu TBMM'ye gönderdi. Sivas Demir Çelik Fabrikasının özelleştirilmeyle kapısına kilit vurulduğunu, insanların mağdur olduğunu ve bunun bölgeye ekonomik anlamda çok büyük zarar verdiğini belirterek çözüm istedi.

"Devletin yatırım programlarında yer alan şeker fabrikasının arsası istimlak edildi. Makinalar alınıp, şeker şirketi ambarına konuldu. 8-10 personel halen Sivas Şeker Fabrikası Müdürlüğünde görev yaparak, maaş almaktadır" diyen Ataman özelleştirme bahanesiyle bölge müdürlüklerinin kapatılmasına, Et Balık Kurumu ve yem fabrikalarının kapılarına da kilit vurulduğuna dikkat çekti. Mektubunda kaliteli tuz üretimi-

nin yapıldığı 9 tuzlanın, Kemal Deriş'in talimatıyla kapatıldığını, tuzların göllerde kaldığını, makinelerin İzmir ve Erzincan'a gönderildiğini ve yine aynı politikalarla Tekel Baş Müdürlüklerinin Erzincan'a verildiğini ifade eden Ataman sorunları yerinde görmek için acilen milletvekili heyeti istediğini belirtti. Sivas Ziraat Odası Başkanı Ahmet Ataman'ın biçare devlete yazdığı mektup Sivas Ankara arası bir kazaya denk gelmezse mutlaka ulaşır muhatabına. Ancak orada tozlu raflara konulduktan sonra ne kadar arşivlenir bilmeyiz.

Bir kez daha söylemek yerinde olacaktır ki; tüm yaşananların sorumluları olan patron-ağaların vekili olanlar bugüne kadar hiçbir zaman halk için adım atmamışlardır, dillendirdikleri şaşalı sözlerse muhalefette olmalarından kaynaklıdır.

Sorunları yaratan egemenlerdir; çözecek, insanca bir düzeni kuracak olanlar üretkenler olacaktır.

Bu bağlamda ciddi örgütlülükler yaratmak, var olanları güçlendirmek üreten olanların yöneten olma idealinin birinci sorumluluğudur.

"Küreselleşme" vs. adını alsın bugün dünya emekçi ezilen halklarına ne getirdiği gizlenemez. Emperyalistlerin başlattığı bu sürecin en önemli ayaklarından biri sömürge, yarı-sömürge ülkelerdeki tarımsal kamu işletmeleri ve devlet kurumlarını tasfiye etmek, özelleştirmeleri dayatmak, yeni yeni yasalarla tarımı, köylüyü felce uğratmak ve daralan pazarlarını daha da açmaktır. Bu tabloda emperyalistlerin yerli uşakları ülkemiz patron-ağaları, üzerlerine düşeni yaptı/ yapıyor. Şekeri, tütünü, çayı, fındığı, buğdayı... üreten köylüyü feda etti uşaklığına....

Köylü ise ciddi bir örgütlülüğe sahip olmadığı için bireysel ya da cılız tepkilerle sıkıntılarını dile getirmeye çalışıyor. Bu noktada sesi soluğu çıkar gibi görünen Ziraat Odalarına şöyle bir bakmak gerekiyor.

İlk olarak 1963'de çıkarılan bir tüzükle kurulan Türkiye Ziraat Odaları bugün Tarım ve Köy İşleri Bakanlığı

ları bugün burjuva partilerin yönetimi ele geçirme savaşının arenası durumunda olup köylünün derdini açıkça ortaya koymaktan, çözüm üretmekten bihaberdir. **Yerel düzeyde belli olumlu çıkışları olan odalar olsa da** genel olarak patron-ağaların çizdiği sınırı aşmamaktadırlar.

Devletin tarıma yönelik tasfiye politikaları doğrultusunda sesleri belli anlamda mecburen çıkmakta olan Ziraat Odaları son dönemde kaçınılmaz biçimde köylünün sıkıntısını dile getirmektedir. Tabii çözümünü devletten, hükümet ortaktarından bekleyerek. Şu unutulmamalıdır ki işçiye köylüye yaşamı zindan etmede müthiş bir performans göstererek "15 günde 15 yasa" çıkartarak emperyalizme el pençe divan duranlar tüm sorunların nedenidirler, dolayısıyla çözücüsü olamazlar.

Son dönemde köylünün sıkıntılarını dile getiren odalardan biri de Sivas Ziraat Odası.

KÖY-TÜR İŞÇİSİ MÜCADELESİNDE KARARLI

Ankara: Köy-Tür Elazığ Şubesinde kesim işçisi olarak çalışan 38 işçi Tek Gıda-İş sendikasına üye oldukları ve patronun sendikadan "istifa edin" teklifini kabul etmedikleri için işten atıldı. İşten atılan işçiler Köy-Tür Elazığ Şubesi önünde oturma eylemi yaptılar. Halen fabrikada çalışmakta olan 140 işçi, işten atılan işçilere dönem dönem destek vermektedir. Bunu dahi kabullenemeyen patron çalışanlara "hainler gitti. Siz kaldınız. İşinize geri dönün" diyebilmektedir.

Yaptıkları eylemden bir sonuç alamayan işçiler Ankara'ya gelerek Dikmen'de bulunan Köy-Tür Genel Müdürlüğü önünde 4 Haziran 2002 tarihinde bir oturma eylemi yaptılar. Elazığ'dan gelen 24 işçi adına işyeri temsilcisi **Emir Ali Ak** ve **Murat Yılmaz** Köy-Tür Genel Müdürü ile görüşmek istedi. Ancak işçiler sadece onun avukatı ile görüşebildiler. Görüşmeden bir sonuç alamayan işçiler kararlı olduklarını belirterek "ya bizi işe alsınlar ya da haklarımızı 5 milyar ile 14 milyar arasında değişen tazminatlarımızı versinler" dediler. Bu görüşmelerin ardından işçilerin bir kısmı geriye dönerken Ankara'da kalan 4 işçi çeşitli kurumları dolaşarak bu yaşananlara karşı duyarlı olma çağrısı yaptı. Gazetemizi de ziyaret eden işçilerden işyeri temsilcisi **Emir Ali Ak**'ın direnişleri ile ilgili görüşlerini aldık:

Emir Ali Ak: Bizim geliş nedenimiz patronun sendikayı istememesidir. Sendika yetkisini 2000 yılında kaybetmişti ama bizim üyeliklerimiz devam ediyordu. Yürürlükte olan bir toplu iş sözleşmemiz vardı. Patron bunu ortadan kaldırabilmek için önce bizi çağırıp istifa etmemizi istedi; sonra da "istifa etmezseniz işten çıkartırız" dedi. Biz bunu kabul etmedik. Ve işten çıkartıldık. Biz de Köy-Tür İdare Binası önünde 45 günlük oturma eylemi yapma kararı aldık. Bu süre içinde çeşitli görüşmeler yapıldı ancak bir anlaşmaya varılamadı. Biz de eylemimizi Ankara'ya taşımaya karar verdik. 24 kişi buraya geldik. Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanlığına ve Başbakanlığa birer dilekçe verdik. Talebimiz tekrar işlerimize geri dönebilmektir. Ekonomik sıkıntılardan kaynaklı 20 arkadaşımız geri döndü. Biz siyasi partileri, basını, dernekleri gezmeye çalışıyoruz. Beklentimiz kamuoyunun buna duyarlı olmasıdır. Gerekiirse ürün boykotuna gidilmesidir. Tekrar oturma eylemi başlatmayı da düşünüyoruz. Eylemlerimizi sürdüreceğiz, sonuç alınca kadar devam edeceğiz.

Buğday üreticisi tefeci tüccara teslim ediliyor

Samsun: Bir yandan fındıkta yaşanan taban fiyat bekleyişi, bir yandan da hasat zamanının başlamasına rağmen buğdayda yaşanan sıkıntılar üreticileri kara kara düşündürüyor.

Geçen sene 1 kilo buğdayın maliyetinin 190 bin lira olarak hesaplanmasına rağmen taban fiyatının 160 bin lira olarak açıklanması üreticileri derinden etkilemiş ve girdi fiyatlarının dolara endeksli yükselmesiyle zor anlar yaşamışlardı. Bu sene de yine aynı sıkıntıları yaşamak istemeyen buğday üreticileri yaptıkları harcamalarla bir veri oluşturarak, buğday ve diğer tahıl ürünlerinde olması gereken taban fiyatlarını belirlediler. Ürünlerin maliyet değerinin hesaplandığı verilerde 1 kg buğdayın 252 bin 110 liraya, 1 kg arpanın 239 bin 388 liraya, 1 kg şeker pancarının 60 bin 453 liraya... vb. mal olduğu açıklandı. Bu maliyet belirlemesinden sonra olması gereken taban fiyatları şöyle belirlendi: 1 kg buğday için 327 bin 743 lira, 1 kg arpa için 311 bin 205 lira, 1 kg şeker pancarı içinse 78 bin 589 lira.

Evet, üreticiler girdi-çıkıtı hesaplarıyla ürünlere verilmesi gereken taban fiyatlarını açıklarken, devletten henüz hiçbir fiyat açıklaması gelmedi. Bu belirsizlik üreticiyi tefeci-tüccarın eline ürünü neredeyse "bedavaya" vermeye yöneltse de, TMO'dan (Toprak Mahsulleri Ofisi) gelen bir açıklama üreticinin belini adeta büktü. Ofis, üreticinin buğdayını bu sene için tıpkı tüccar gibi kendi ihtiyacı kadar alımla sınırlı tutacağını açıkladı. Bu açıklama ise üretici için "gıt ürününü tefeci-tüccara ver"den başka bir anlam ifade etmiyor. Üretici bir yandan taban fiyat bekleyişini sürdürürken, daha fiyatlar açıklanmadan ofisin yaptığı açıklama ile iki kez darbe alırken, bir de Tarım Bakanlığı'nın desteklediği üretici birliklerinin karşıt uygulamalarıyla karşılaşılıyor. Ziraat Odaları ve üreticilerin belirlediği maliyetin oldukça altında bir fiyat belirlemesi yapan Birlikler, buğday için bu sene 270 bin lirayı öneriyor. Üreticiler ve odalar bu duruma tepkisini gösterirken, emeğinin karşılığını alamayan üreticiler

ri zor günler bekliyor.

Nitekim, taban fiyatlarının açıklanmaması üzerine tefeci tüccara yönelen üreticiler, hasadın %60'ının tamamlanması nedeniyle elindeki ürününü şu anda 230-240 bin liraya satmak zorunda kalıyor. Bu da beledikleri taban fiyatının 97 bin lira altında ürünlerinin zarara bile olsa satışı anlamına geliyor.

ÇAYDA TABAN FİYATI AÇIKLANDI

Samsun: Üreticilerin ürünlerini verdiği kuruluşların özelleştirilmesi sürerken, şaşkın ve perişan haldeki köylü fındık, buğday gibi ürünlerde süren taban fiyat belirsizliğinin bir an önce giderilmesini çaresizce bekliyor. Çaresizce diyoruz çünkü, her yıl olduğu gibi bu yıl da alım kampanya

dönemleri başlamasına rağmen birçok ürünün taban fiyatları halen açıklanmadı. Ve geçen senelerde yaşananlar üreticiler için bir deneyim oluşturduğundan bu yıl için istedikleri taban fiyatının istediklerinin çok çok altında bir fiyatla belirleneceğinden eminler.

2002 yaş çay alım kampanyası da 15 Mayıs 2002 tarihinden itibaren başlamasına rağmen, üreticiler topladıkları çayları ne kadara vereceğinin 1 ay boyunca kararsızlığını yaşadı. Geçen sene 250 bin lira olan taban fiyatının 400-500 bin TL'ye çıkarılmasını isteyen üreticiler ve çeşitli ziraat odaları bu yıl için %60 dolayındaki zam bekleyişini sürdürürken, bu yıl için çaya verilen taban fiyatı 310 bin TL olarak belirlendi. Böylece bir kez daha zarar

eden üretici köylüler, taban fiyatının açıklanmasıyla belediklerinin karşılığını bulamadı. Bir yandan düşük taban fiyat açıklaması ile üreticiler emeğinin karşılığını alamazken, bir yandan da 5 bin çalışanın zorunlu emekli edileceği Çaykur'un tasfiye edilmesi süreciyle birlikte üreticinin parasını ne zaman alacağı da bilinmezliğini koruyor. Ve üretici, aylar değil yıllar sonra alabildiği parasının bu yıl da aynı gerekçelerle ödenmesinin gecikeceğini biliyor. Öte yandan taban fiyatlarının açıklanmasına tepkiler sürüyor. Yazın sıcaklığında her türlü eziyete katlanarak çay topladıklarını belirten üreticiler alınterlerinin gasp edilmesine karşı çıkarak haklarını verilmesini istiyor.

Edremit'te zeytinciler için panel

Balıkesir/Edremit: Balıkesir'in Edremit İlçesine bağlı Altınoluk Beldesinde, Dünya Çevre Haftası nedeniyle Güney Marmara Doğal ve Kültürel Çevresini Koruma Derneği Körfez şubesi tarafından "**Yeni Maden Yasa Tasarısı ve Zeytinliklerimiz, Ormanlarımız, Turizmimiz**" konulu panel düzenlendi.

TMMOB Ziraat Odası Başkanı **Prof. Dr. Gürol Ergin**, son yıllarda çıkarılan yasaların çıkarılanların yüz karası olduğunu söyledi.

Çınaraltı çay bahçesinde düzenlenen panele konuşmacı olarak TMMOB Ziraat Odası Genel Başkanı **Prof. Dr. Gürol Ergin**, TMMOB Çevre Mühendisleri Odası ikinci Başkanı **Cihan Dündar**, 19. dönem Balıkesir Milletvekili **Melih Papuççuoğlu**, Gömeç Belediyesi ve Körfez Belediyeler Birliği Başkanı **Orhan Babayiğit** katıldı.

TMMOB Orman Mühendisleri Odası Genel Başkanı **Salih Sönmezşık**'ın oturum başkanlığını yaptığı panelde Yeni Maden Yasa Tasarısı'nın etkileri masaya yatırıldı.

TMMOB Ziraat Odası Başkanı **Prof. Dr. Gürol Ergin**, yaptığı konuşmada, "Türkiye 20 yıldan bu yana Türkiye'den yönetilmemekte. Uluslararası Para Fonu dışardan yönetenlerin kabus elidir, ve Türkiye bu elle yönetilmekte. Vatan hainliği anlam değiştirdi. Eskiden ülke aleyhine casusluk edendi. Şimdi biçim değiştirerek ülke aleyhine yasalar çıkarmak, kararlar almak ve imza vermek oldu" dedi. Ergin, Türkiye'de tarım engellenirken, Avrupa Birliği kendine bağlı ülkelerin tarımına verdiği destek primlerini artırdığını söyleyerek "Türkiye yabancı sermayenin her isteğini koşulsuz yerine getirmekte. Uluslararası sermayenin yerli uşakla-

rı ve maşası olanlar Maden Yasasını çıkartmak istiyor. Hayvan girmeyen yerlerde maden aranmaya izin verilerek güdük sermayeye peşkeş çekilmek isteniliyor. Bu ülkeyi kendi insanlarımız tarafından alınan kararlara karşı değil de, bu ülkeyi düşmana karşı korusaydık" diyerek tepkisini dile getirdi.

TMMOB Çevre Mühendisleri

Yeni Maden Yasa Tasarısıyla binlerce üreticinin zeytinlikleri yok olacak

Odası ikinci Başkanı **Cihan Dündar** ise, Türkiye'nin çevre politikası olmadığını söyleyerek "Türkiye'de mahkeme kararlarına rağmen kararlar alınıp, çalışmalar yapılıyor. Dünya genelinde yapılan bu tür çevreye zarar verici çalışmalar doğayı ve insan sağlığını yok edecek. İleriki yıllarda Dünyanın politikasını petrol yerine tatlı su belirleyecek. Dünya Çevre Raporu bir milyar insanın tatlı su içemediğini gösteriyor. Türkiye de böyle giderse o insanların arasında yer alacak" dedi.

dedi.

Gömeç Belediyesi ve Körfez Belediyeleri Birliği Başkanı **Orhan Babayiğit**, hazırlanan Yeni Maden Yasasına karşı Körfez'in bir yumruk olarak mücadele edeceğini belirterek, "uzun yıllardır ülke siyasetçilerindeki, ülke zenginliklerini eşe dosta dağıtma zihniyetleri değişmediği sürece halkın aleyhine bu tür yasalar sürekli çıkarılacaktır. Bizim en büyük madenimiz halk olarak aldatıldığımızın bilincinde olmamızdır" dedi.

Panel sonunda katılımcılar halkın sorularını cevapladılar.

Tecrit ve izolasyona karşı eylemler sürüyor

İki yıla yakındır hapisanelerde süren Ölüm Orucu direnişi 8 örgüt tarafından bitirilerek direniş yeni bir evreye taşınırken dışarda da tutsak yakınları, Demokratik Kitle Örgütleri tecrit ve izolasyon sürdüğü müddetçe eylemlerini sürdüreceklerini söylüyorlar.

F tipi hapisanelere, tecrit ve izolasyona karşı başlatılan direnişin yeni bir aşamaya evrilmesiyle birlikte içeride ve dışarda hücre tipi yaşama karşı direniş büyüyor. Tutsakların uygulamalara fiili direnişlerle cevap vermesi, tutsak yakınlarının ve çeşitli DKÖ'lerin tecrit ve izolasyona karşı sürdürdükleri mücadeleyle birleşiyor.

kamuoyuna açıklamıştı. CPT'nin hazırladığı rapor ile ilgili İHD İstanbul Şubesi 11 Haziran günü açıklama yaptı.

Basın açıklamasını yapan İHD Cezaevleri Komisyonu Üyesi Ahmet Taner, CPT'nin F tiplerine yaklaşımlarının bugüne kadar olumlu olmadığını, tecriti hedefleyen ve kolaylaştıran mimari yapısının bizzat komite tarafından

larla bitirilen basın açıklamasının ardından eylem sona erdi.

Devrimci irade teslim alınmaz

Devrimci tutsaklara bir saldırı daha. Hastane, mahkeme gidiş gelişlerinde fiziki saldırılar, devrimci-sosyalist basının keyfi uygulamalarla alınmaması... gibi birçok hak gaspı uygulamaları ile yüz yüze kalan tutsaklar şimdi de gardiyanlara "komutanım" dedirtilmeye zorlanarak teslim alınmaya çalışılıyor. 11,12 Haziran günü Ulucanlar Hapishanesinde **Ongun Yücel** isimli tutsak 50 kadar gardiyanın saldırısına uğramış, sırtından ve kafasından; diğer tutsaklar da çeşitli yerlerinden darp almışlardır.

Ölüm Orucu gazilerine tutuklama

Tecrit ve izolasyona karşı başlatılan Ölüm Oruçlarında Wernicke korskoff hastalığı tanısı konularak 6 aylığına tahliye edilen tutsaklar hakkında ilgili Cumhuriyet Başsavcılıkları "yakalama emri" çıkartıyor. Bu tutsaklardan **Sema Türkoğlan** İstanbul 6 No'lu DGM tarafından idam cezası verilerek tutuklanırken, **İsa Çadircı** adlı tutsak da asker kaçağı olduğu gerekçesiyle askere alındı.

Hücre ve tecriti yeneceğiz

Tutuklu ve Hükümlü Yakınları Birliği (TUYAB) 8 Haziran günü İstiklal Caddesi Mis Sokak'ta Ölüm Oruçlarının bitirildiğini ve çocuklarının içeride, ailelerin ise mücadeleyi dışarıda sürdürmeye devam edeceklerini açıkladılar.

"Hücre ve tecriti yeneceğiz", "Hücre tipi yaşama hayır" yazılı dövizleri açan tutsak yakınları evlatlarına dayatılan ağır tecrit koşullarının kaldırılmasını, gasp edilen hakların verilmesini, iyileşme şansı mümkün olmayanların tekrar hapisanelere alınmasından vazgeçilmesini de istediler. Toplumun vicdanına seslenen aileler tecrit kırılınca ve gasp edilen haklar verilinece kadar mücadelelerine devam edeceklerini söyleyerek dağıldılar.

Hücreler kapatılıncaya kadar

Avrupa İşkenceyi Önleme Komitesi (CPT)'nin 2-14 Eylül 2001 tarihleri arasında gerçekleştirmiş olduğu Türkiye ziyaretinde F tipi hapisaneler, İmrallı Kapalı Hapishanesi ve İslahevleri konusunda hazırladığı raporu 24 Nisan 2002 tarihinde TC hükümetinin izniyle

desteklendiğini söyledi. "F tipi cezaevleri insan ve mahpus haklarına aykırıdır ve gerçek çözüm bu cezaevlerinin bir an önce kapatılmasıdır" diyerek İHD'nin sorun karşısındaki tutumunu da ifade eden İHD Cezaevi Komisyonu Üyesi Ahmet Taner, mücadelelerini F tipleri kapatılıncaya kadar sürdüreceklerini vurgulayarak basın açıklamasını bitirdi.

TAYAD'lı ailerden F tipi protestosu

5 Haziran 2002 tarihinde Eminönü Merkez Postanesi önünde bir basın açıklaması yapan TAYAD'lı aileler yetkilileri ve kamuoyunu duyarlı olmaya çağırdı. TAYAD adına açıklamayı okuyan Asaf Harman; 600'lü günleri geride bırakan ve 92 kişinin ölümüyle sonuçlanan Ölüm Orucu eylemine medyanın yeterince duyarlı olmadığını, hatta ölümleri bile haberleştirmediklerini belirtti. Asaf Harman; "bu saldırılar IMF'nin direktifleri doğrultusunda tüm halka yapılmaktadır. Onun için kendisine insanım diyen herkesi bu saldırılara karşı sessiz kalmamaya çağırıyoruz" dedi. Sloganlar ve alkış-

Temel hak ve özgürlükten yana olan herkese sesleniyoruz

Ülkemizde yaşanan son gelişmeler ve F tipi yaşama karşı tecritin kaldırılması içerikli 15 Haziran 2002 tarihinde KESK toplantı salonunda bir basın açıklaması gerçekleştirdi. Ülkenin F tiplerleştirilmesine karşı insanların birlikte, onuruyla yaşaması için herkesi savunduklarını sahiplenmeye çağıran çeşitli sendika ve sendika yöneticileri ortak imzaladıkları metinle bu yöndeki çalışmalara başladıklarını belirttiler. DİSK Genel Sekreteri Musa Çam'ın basın metnini okumasından sonra sıra-

sıyla TMMOB Yönetim Kurulu Üyelerinden Mehmet Görebe ile Celal Beşiktepe ve Haber-Sen Genel Başkanı Kemal Keleş bir konuşma yaptılar. İnsan onurunun ayaklar altına alındığına, hiçbir ekonomik programın emekçilerin yararına olmadığına, 2 yıldır hapisanelerde devlet eliyle tam bir insan kıyımı yapıldığına dikkat çekilen açıklamada; "Hak ve özgürlükleri savunanlar, insanları yaşatalım diyenler, tecrite hayır diyenler..." savunduklarını sahiplenmeye çağırılarak bitirildi.

Yeniden Mektup

Yeniden aynı kararlılıkla tecriti protesto eden mektuplar Galatasaray Postanesinden Adalet Bakanı Hikmet Sami Türk'e 14 Mayıs günü gönderildi. İstanbul İnsan Hakları Derneği'nin girişimleriyle gerçekleşen eyleme katılımın az olmasına rağmen yeniden başlaması umut verici. Tutsak yakınlarının da destek verdiği mektup eyleminde insan hakları savunucuları mücadelenin F tipi hapisaneler kapatılana dek devam edeceğini belirttiler.

TİHV'den bir kez daha "destek" çağrısı

CMUK'un 399. maddesine göre hapisane koşullarında tedavileri mümkün olmayan tutsakların tedavisine katkıda bulunan TİHV çalışanları, masrafları karşılamakta güçlük çektiklerini belirterek bir kez daha "destek olun" çağrısında bulundular. Maddi olanaksızlıklar nedeniyle vitaminler ve yüksek protein içeren mamaları dahi karşılamakta güçlü çeken TİHV, en fazla kullanılan ve en çok ihtiyaç duyulan **ilaç listesini de** yayınlayarak maddi yardımın yanında ilaç yardımının da yapılabileceğini söylediler. İlaç listesi şu şekilde sıralanıyor:

Vitaminler: B1 tablet, yüksek doz B1 içeren tabletler, B1-B6-B12 ve C vitamini kapsayan ilaçlar, A vitamini, E vitamini, Folik asit tablet, demir preparatları, polivitaminler, Calcium sandoz

Psikiyatri ilaçları: Efexor tablet, Lustral tablet, Zyprexa tablet, Remeron tablet, Atarax sirop ve tablet, Dogmatil tablet, Prozac

Mide ilaçları: Omeprazol, Lansor Tablet, Famodin tablet, Metsil tablet

Antibiyotikler: Klasid tablet, Tarvid tablet, Ampicina kapsül, Cliacil tablet, Sefazol Flakon

Fizik tedavi ilaçları: Celebrex tablet, Etol tablet, Voltaren tablet, Dikloron tablet, Lasonil pomad, Naprasyn Forte, Apranax forte, Sirdalud, Myorel tablet.

Gerilla'dan köylülere propaganda

H. Merkezi: Sivas'ın Koyulhisar ilçesine bağlı Güzelyurt köyünde 50'ye yakın gerilla köylülere meydanda toplayarak propaganda yaptı. Akşam saat 21:00 sıralarında Ordu ile Giresun il sınırına 65 kilometre uzaklıktaki dağ köyü Güzelyurt köyüne gelen gerillalar, propaganda yaptıktan sonra köyün elektriklerini keserek köyden uzaklaştılar. Gerillaların köyden ayrılmasıyla Sivas'tan bölgeye çok sayıda jandarma, komando ve asker yığınağı yapıldı. Zırhlı araç ve skorsky helikopter destekli operasyonda herhangi bir çatışma yaşanmadı.

Tokat'ta cezalandırma

Burjuva basında çıkan bir habere göre; Tokat Merkez'e bağlı Sırçalı Köyüne giden TKP/ML TİKKO gerillaları köyden Muharrem Hız adlı kişiyi yanlarına alarak köyden uzaklaştılar. Basına yansıdığı kadarıyla ailenin karakola haber vermesinin ardından başlatılan operasyonda Sırçalı köyü kırsal kesiminde, Muharrem Hız ölü olarak bulundu.

Amasya Hasabdal Köyünde çatışma

Kışın bitip baharın yaza evrilmesiyle Karadeniz'de faaliyet yürüten gerillaların bölgede, yoksul emekçi Karadeniz halkının bağrında olduğuna dair haberler de gelmeye başlıyor.

Geçtiğimiz haftalarda Amasya'dan gerillaya dair gelen haber de bir çatışma haberi idi. Amasya Hasabdal köyü civarındaki DHKC gerillaları ve devletin kolluk güçleri arasında çıkan çatışma bir saat sürdü. Altı gerillanın çembere alınıp "teslim ol" çağrılarına ateşe karşılık vermesiyle hızlanan çatışma gerillaların kayıp vermeden, ormanlık alana çekilmeleriyle sona erdi.

Bombalı eylem

H. Merkezi: 7 Haziran'da Beyazıt Meydanı'nda bombalı eylem yapıldı. Turistlerin yoğun olduğu bölgede gerçekleşen eylemi "Ölüm Orucu Tugayları" üstlendi. Sultanahmet'te öğlen vakitlerinde yapılan eylemi üstlenen "Ölüm Orucu Tugayları" yaptıkları açıklamayı elektronik posta yoluyla basına dağıttılar. "Ölüm Orucu Tugayları" açıklamasında "F tiplerinde işkence ve izolasyona son verilsin tecrite son verilmediği koşullarda turistik bölgelerde bombalı eylemlerinin sürecini" belirttiler.

"Ölüm Orucu Tugayları" adına daha önce de İstanbul'un çeşitli semtlerinde aynı nitelikte eylemler gerçekleştirilmişti.

Memik Horuz'a yönelik komplolar sonuçlandı

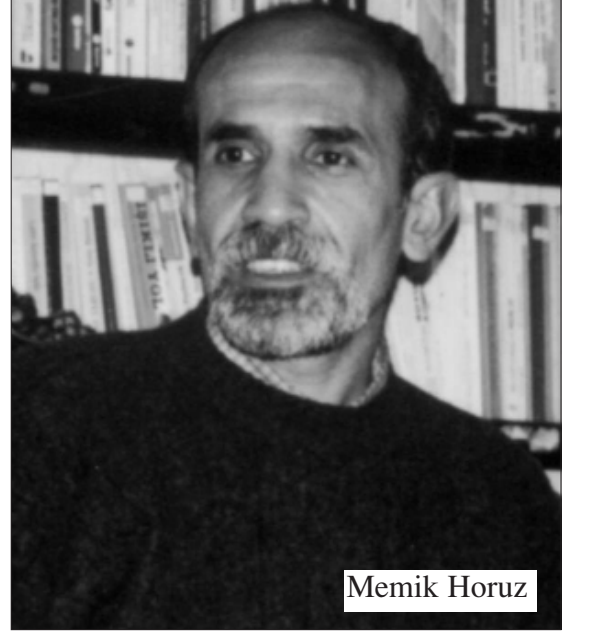
Ankara: Gazetemiz İşçi-köylü çalışanı **Memik Horuz** kendisine yönelik bir komplolar yüzünden bir yıldır Sincan F Tipi Hapishanesi'nde tutuklu bulunuyordu. Ankara 2 No'lu DGM'de yargılanan Horuz'un karar duruşması **12 Haziran 2002** tarihinde yapıldı ve dava sonunda Memik Horuz suçlu bulunarak TKP/ML TİKKO üyesi olduğu gerekçesi ile 15 yıl ağır hapis cezasına çarptırıldı.

Özgür Gelecek gazetesinde yayımlanan bir röportajı yaptığı iddiası ile yargılanan Horuz ve avukatları söz konusu röportajı Horuz'un yapmadığını defalarca kanıtlamalarına rağmen devletin kolluk güçlerinin itirafçıları kullanarak tasarladığı komplolarına ulaştı. Sadece itirafçı sanıklar Erol Çetin ve İrfan Durmuş'un yalan beyanlarını dikkate alan mahkeme adalet sisteminde çarkların nasıl döndüğünü bir kez daha herkese gösterdi.

İtirafçı Erol Çetin

mahkemede sürekli çelişkili ifadeler vererek yapılmak istenenin pişmanlık yasaından yararlanmak için kurgulanan bir komplolar olduğunu göstermişti. Memik Horuz'la tanışmalarını üç kez farklı farklı anlatan Çetin, bunların söylendiği her duruşmada "okuma yazma bilmiyorum. Tarihleri karıştırmış olabilirim" diyerek ifadelerinin ne kadar ezbere ve düzmece olduğunu açığa koymuştu. Röportajın Eylül ayında yapıldığını anlatan iftiracı sanık o tarihlerde Horuz'un İstanbul'da bir panele katıldığını ve bunun emniyet kayıtları ile ortaya çıkmasının ardından da yine aynı gerekçeleri sunarak yanlış hatırladığını söylemişti. Ancak tüm bu manevralarına ve insanlığı satmasına rağmen hizmet ettiği mahkeme kendisine de 12 yıl 6 ay ağır hapis cezası verdi.

Memik Horuz son mahkemesinde yaptığı savunmada hiçbir örgütün üyesi olmadığını ancak yıllardır gazetecilik yapmasından dolayı

Memik Horuz

kimliğinin birçok insan tarafından bilindiğini belirterek beraatini istemişti. Bu istemi reddeden mahkeme hukuksal anlamda bir delil yerine geçmeyen ve çelişkilerle dolu ifadeleri göz önüne alarak Memik Horuz'a 15 yıl ceza verdi. Mahkemenin bu şekilde sonuçlanmasının ardından salondan çıkarılan Memik Horuz "Baskılar bizi yıldırılmaz", "Devrimci basın susturulamaz" slogan-

larını attı. Horuz ve avukatları bu karara itiraz ederek gerekli işlemleri başlatırken İşçi-köylü gazetesi bu konuda yaptığı açıklamada bu kararın Türk adalet sisteminin nasıl çalıştığını gözler önüne serdiğini söyleyerek kararı protesto etti. Ayrıca Ankara Devrimci Sosyalist Basın Platformu da yine yazılı bir açıklama ile devrimci basının bu tür saldırılarla susturulamayacağını belirtti.

Mersin'de adı konmamış OHAL

Türkiye'nin yoğun göç alan bölgelerinden biri olan Mersin'de de devlet özellikle son süreçte baskı ve terörünü tırmandırmış durumda. Newroz kutlamalarında yaşananlar hala belleklerde. İki kişinin katledildiği kutlamalarda devlet, tüm pervasızlığıyla saldırmış, birçok insanın yaralanmasına neden olurken, yüzleri bulan gözaltıların ardından 29'u çocuk olmak üzere toplam 245 kişiyi de tutuklayarak hapishaneye göndermiştir. Üzerinden aylar geçmesine rağmen Newroz baskınları, gözaltı ve tutuklamaları devam ediyor. Özellikle Kürt halkının yoğun olarak yaşadığı yerlere baskınlar düzenleyen polis ve jandarma T. Kürdistanı'nı aratmayacak uygulamalarda bulunuyor. Yakını Newroz'dan dolayı hapishanede olan ailelerle yaptığımız söyleşilerde baskınları "devlet köylere geri dönüşü sağlamak için bu kadar yoğun saldırıyor" tarzında değerlendiriyorlar. Ayrıca Newroz olaylarının ardından valilik bütün işportacıları kaldırarak işportacılar derneğini de kapattırılmıştır. Yüzlerce insanın işsiz kalması anlamına gelen bu uygulama ile geçimini bu yolla sağlayan insanlar şimdi ne yap-

caklarını düşünüyorlar. Bu yıl 1 Mayıs'ın Mersin'de kutlanmasına izin verilmemesinin nedeni de işportacılar olarak gösteriliyor. "Sol örgütler işportacıları provoke ederek Newroz'da yapamadıklarını yapmaya çalışacaklar" gerekçesiyle 1 Mayıs'ın kutlanmasına izin verilmemiştir. Yine Kürt halkının yoğun olarak bulunduğu mahalle ve semtlerin giriş çıkışları akşam belli bir saatten sonra tutularak, kimlik kontrolleri yapılarak keyfi gözaltılar yaşanmaktadır. Mahalleye giren araçlar durdurularak insanlar aramalardan ve kimlik kontrollerinden geçirilmekte.

AB yolunda hızlı adımlar atan TC'nin attığı bu adımların niteliği yukarıda sınırlı örneklerden de anlaşılacağı gibi faşizmin koyulaştırılmasından başka bir şey değildir. Devlet bir yanda OHAL'i kaldırdığını söylerken diğer taraftan da kendisi için tehlikeli gördüğü yerlerde adını resmileştirmediği OHAL uygulamalarını hayata geçiriyor.

"MEYDANI BOŞ BULDUNUZ!.."

Bu sözler 6 Haziran günü dev-

rimci, sosyalist basının Mersin'deki bürolarını basan polise ait.

Büroları talan ederek arşivlerdeki yayınları yırtan polis o esnada bürolarda bulunan okurları da tehdit etti. Baskınlar sırasında gözaltına alınan Ekmek ve Adalet Gazetesi'nin Mersin temsilcisi tutuklanarak hapishaneye konuldu.

Mersin polislerinin hukuk tanımaz tutumları bunlarla sınırlı değil. 8 Haziran akşamı saat 22:00 civarında evine gitmekte olan Devrimci Demokrasi gazetesi okuru Pınar Güneş bildik yöntemlerle siyah renkli Doğan marka otomobile zorla bindirilerek araziye götürüldü. İşkenceye maruz kalan Güneş'e "meydanı boş buldunuz... Bir dahakine böyle olmaz!" denildi.

Mersin polislerinin uygulamalarını ve gelişmeleri kamuoyuna duyurmak için, Devrimci Demokrasi, Yeniden Atılım, Fırat'ta Yaşam ve İşçi-köylü gazetelerinin Mersin Temsilcileri basın açıklaması yaptı. Baskınların ve tehditlerin kendilerini yıldırılmayacağını vurgulayan temsilciler kamuoyunu duyarlı olmaya çağırıldılar.

Turhal'da göç mağduru olmak; aç sefil perişan olmak...

Topraklarımız bir yandan geriye göç, bir yandan göç (zorunlu) mağdurlarının kanyıyla, gözyaşıyla sulanmakta. Köyüne dönmenin endişesiyle yaşayacağı baskının, işkencenin hesabını yapan Dersimli, Batmanlı, Hakkarili bir köylünün yaşadıkları yine göç etmek zorunda kalan bir Tokatlı köylünün yaşadıklarına hiç de yabancı değil aslında.

Yaşayanlar için çok şey ifade eden, yıllardır çekilen baskının, işkencenin, ambargonun, zorla göçün açıktan adıdır OHAL. Diyarbakır'dan Dersim'e, Batman'dan Hakkarili'ye uzanan bölgede OHAL yasalarının devlet katleder, yakarıyor, koruculuk dayatır. Tabi bunların karşısında kimse hiçbir hak hukuk iddia edemez. Çünkü **oralarmın hali başkadır, OHAL'dir.** Şimdiyse gerek AB'ye girme masallarıyla gerek PKK'nin girdiği son yönelimle Dersim ve Hakkarili'de OHAL kaldırıldı(!) Diğer illerde ise sürüyor. Bırakalım bölgede az çok politik bilinci olanları sıradan insanlar bile şunu itiraf etmekte: "OHAL'in ad olarak kalkması birşey ifade etmiyor. Aynı baskı yine sürecektir. Devlet önce burdaki insanları insan yerine koymak zorunda." Bölgede "terörün bittiği"(!) "huzur ve güvenliğin" sağlandığı naralarını atanlar, hala devlet terörünü sürdürmekte, büyük bir özlem ve endişeyle köylerine dönenlerin huzurlarını kaçırmakta, güvenliklerini tehlikeye atmakta. Yıllar önce göç ettirildikleri büyük şehirlerde köylerine olan hasretinden ölen ya da bir gece vakti gizlice köyüne gidip, son nefesini köyünde vermenin heyecanıyla yola düşen, daha köyüne varamadan son nefesini veren nice insanımız oldu, sayısı bilinmez.

Devletin "OHAL kalktı", "terör bitti(!)", "herşey güllük gülistanlık" demagojilerine inanmasalar da köylerine geriye göç eden Kürt halkının sayısında belli bir artış yaşanmakta.

Evi, tarlası, korucularca işgal edilen, malsız davarsız memleket havasıyla yoğurduğu kuru ekmeğe talim edecek yoksul Kürt köylüsünün canı yine çok yanacak. "Göçsem mi, göçmesem mi?" ikileminde kalanlar şimdi "köyüme geri dönsem mi, dönmesem mi" arasında gidip gelmekte.

Topraklarımız bir yandan geriye göç, bir yandan göç (zorunlu) mağdurlarının kanyıyla, gözyaşıyla sulanmakta. Köyüne dönmenin endişesiyle yaşayacağı baskının, işkencenin hesabını yapan Dersimli, Batmanlı, Hakkarili bir köylünün yaşadıkları yine göç etmek zorunda kalan bir Tokatlı köylünün yaşadıklarına hiç de yabancı değil aslında.

Daha önceden de çokça yazdık, bölgede devrimci, komünist parti ve örgütlerin yürüttüğü gerilla faaliyeti devletin de bölgeye yoğunlaşmasını beraberinde getirmişti. Gerillanın halkla bütünleşmesinden azrailden korkar gibi korkan devlet, T. Kürdistanı'nda yaşanan boyutta olmasa da OHAL yasalarına ihtiyaç duymadan aynı baskı ve zulmü uygulamaktadır.

Özellikle 1997'den sonra Tokat ve Almus köylerinde yaşayan insanlardan korucu olmak istemeyenler, çocuğu akrabası gerillada olanlar, devletin hesapsız kurşunlarına gelmek istemeyenler, evini tarlasını satmaya dahi fırsat kalmadan göç etmek zorunda kaldılar. Evleri, ahırları yakılmadı ama yayla yasaklarıyla onların da ocakları söndürüldü. Gözaltına alındılar, tutuklandılar, tehdit edildiler silah almak zo-

runda bırakıldılar. Gün geldi vuruldular, birbirlerine düşman kesildiler vs. Kimi İstanbul, İzmir gibi büyükşehirleri kimi Tokat ve ilçe merkezlerini yol eyledi. Daha

kondularda 20-25 milyon kirayı verip, karın doyumak için 3-5 milyonluk yevmiyelerle 12 saatliğine çevre köylere çapaya gitmekte.

Hayvanlarını yayla-

yor, "Ali de, Mehmet de, Fadime de, aynı dertten yangın, Mescit'liyim. Köyümüz çok güzeldi. Önceden beri çok göç olmuştu. Yine de köye, yaylaya giden

bir teyze. Yaylaları Topçam'mış, gözleri doluyor oraları anlatırken. 15 milyon kira veriyor ev dahi denemeyecek gecekondusuna. Ve başlıyor anlatmaya; "köyde

Yıllar önce göç ettirdikleri büyük şehirlerde köylerine olan hasretinden ölen ya da bir gece vakti gizlice köyüne gidip, son nefesini köyünde vermenin heyecanıyla yola düşen, daha köyüne varamadan son nefesini veren nice insanımız oldu, sayısı bilinmez.

dün yoksul Kürt köylüsünün yaşadıklarını daha iyi anlar oldular, artık adları aynıydı, zorunlu göç mağdurları.

Adı konmamış OHAL'in mağdurlarından İstanbul, İzmir gibi illere göç edenlerden kimi bir simit tezgahında o günün ekme parasını çıkarma telaşında, kimi saatlerce çalıştığı tekstil atölyesinde insan olduğunu unutmakta ya da kapıcılık yaparak zenginlerin ayak bastığı merdivenleri silmekte. Tokat ve ilçe merkezlerine göç edenlerse ev demeye bin şahit gece-

larında otlatamayan, bahçesini sulayamayan köylüler, göç eyledikleri topraklarda adeta açlık tokluk savaşı vermekte. Kimi Mescit'den, kimi Sarıtarla'dan, kimi Çör-eğibüyük'ten, Gevrek'ten, Serince'den... göç yolunu Turhal'da noktalayan ve 3-4 yıldır Turhal'da yaşamaya ayak direyen iki köylü kadının dilinden sıkıntılarını dinlemek, aktarmak fazlasıyla özetliyor anlatacaklarımızı:

Devletten çekmişlikleriyle sakınıyorlar adlarını açıkça yazdırmaktan. "Boş ver adımı" di-

olurdu 3-5 seneye kadar. Yaylaya çıkmak yasak, köye desen can korkusu, jandarma korkusu gidemiyoruz. Şimdi Turhal'dayız. Kiminin inekleri var, burda köy yaşantısını sürmeye çalışıyor. Kimi de çocuklarının İstanbul'dan gönderdiği üç kuruşa mahkum. 'Teröre destek veriyorsunuz, gitmeceksiniz' diyor Alay Komutanı. Zaten çok canımızı yaktı. Allahından bulsun."

Ve yazları Zile'ye çapaya giderek yaşlı kocasına ve çocuklarına bakmak zorunda kalan

de malım-davarım yoktu. Dağdakiler gelirdi bazı. Ne bileyim hiç bir kötülüklerini görmedik. Muhbirlik edene zarar verirlermiş. İçlerinde tanıdıklarımız da vardı. Dilek vardı, o sıra bana adını başka demişti. Oturup konuşurdular. Sonra çekip giderdiler. Sonra jandarma gelir adam yerine komazdı bizi. Adımız, 'terörden kaçtı.' Oysam onlara eklemek veriyoruz diye çıkırttılar bizi. Sırtımız kuvvetli değildi ki karşı duralım. Şimdi buralarda aç ve sefil, perişanımız."

Adapazarı Şeker Fabrikası tasfiye ediliyor

Cumhuriyet tarihinin 5. fabrikası olarak kurulan bu fabrika 17 Ağustos 1999 depremine kadar ülke ekonomisine büyük katkılar sunmuştur. Fabrikanın depremde hasar görmesini fırsat bilen emperyalizm uşakları fabrikanın kapatılması için raporlar hazırlamış ilgili kurumlara bildirmişlerdir.

Çalıştıkları Adapazarı Şeker Fabrikasının kapatılma kararına karşı fabrikayı terketmeyen işçilerin ortak düşüncesi kararın IMF'nin dayatması olduğu yönünde.

Kartal: Adapazarı şeker fabrikası 57 bin 719 metre-kare üzerine kurularak 1953 tarihinde işletmeye açılmıştır. Kuruluşunda pancar işleme kapasitesi günlük 1800 ton iken 1961 yılında 3 bin tona, 1980 yılında ise 6 bin tona çıkarılmıştır.

Cumhuriyet tarihinin 5. fabrikası olarak kurulan bu fabrika 17 Ağustos 1999 depremine kadar ülke ekonomisine büyük katkılar sunmuştur. Fabrikanın depremde hasar görmesini fırsat bilen emperyalizm uşakları fabrikanın kapatılması için raporlar hazırla-

mış ilgili kurumlara bildirmişlerdir. IMF ve DB politikalarını ülkemizde hayata geçirenler, boş durmamış Özelleştirme Yüksek Kurulu 15 Nisan 2002 tarih ve 2002/06 kararı ile Adapazarı Şeker Fabrikası AŞ'nin tasfiye edilmesine karar vermişlerdir. Şeker fabrikasının kapanması ile Sakarya ili yaklaşık 200 trilyon lira katma değerden mahrum olacak. Ailesi, eş ve çocuklarıyla birlikte pancardan ve şekerden ekmekeyen yaklaşık 20 bin aile perişan olacak. Henüz depremin yaraları sarılmadan şeker fabrikasının kapatıl-

masıyla Adapazarı halkı devletten bir darbe daha yiyecek.

Tek istedikleri işlerine geri dönmek olan şeker fabrikası işçileri alınan tasfiye kararından sonra 21 Mayıs 2002 tarihinden itibaren fabrikayı terketmeme eylemi başlattılar. Hergün 25'er işçi nöbetleşe fabrikada duruyor. İşçiler geceleri de fabrikadalar.

İşçi-köylü gazetesi olarak işçilerin bu haklı direnişini sahiplenmek, seslerini kamuoyuna duyurmak amacıyla Adapazarı'na giderek işçilerin görüşlerini aldık.

BU SALDIRIYI IMF'NİN DAYATMASI OLARAK GÖRÜYORUZ

İşçi- Melih Öztürk: Biz bu saldırıyı IMF'nin dayatması olarak görüyoruz. Adamlar bizden üretmeyen bir Türkiye istiyor. Türkiye, yönetilenler tarafından bugün 200 milyar dolar borçlandırılmıştır. Buna karşın bizim gelirimiz 80 milyar dolar gözükmüyor. Bu gelirle borcumuzu nasıl ödeyebiliriz? Bu dalavere politikaları sonucunda adamlar taviz vermek zorunda kalmış-

Eskiden savaşta adam tanrı-topu ile gelip işgal ediyorsa şimdi bu değişmiştir. Şimdi ne yapıyor? Arazini satın alıyor, fabrikanın satın alıyor. Emperyalizmin şimdiki işgali böyle.

Biz işçiler fabrikayı terk etmeyeceğiz. Buralar bizim kalelerimiz. Bizlerin kurtuluşu üretmekten geçer. Bizim buradaki beklentimiz bu fabrikanın açılması. Adapazarı deprem görmüş bir bölge. Ekonomik olarak çökmüşüz. Bir de bu fabrikayı kapatırlarsa tamamen batırız. Halkın ve hüküme-

Şeker-İş öncülüğünde fabrikayı terketmeme eylemi başlattık. Fabrikanın kapatılmasıyla Adapazarı halkı büyük zarar görecektir. Halkımız bunun farkında değil. Herkes kendi sorunlarıyla boğuşuyor. Halkın kendine gelebilmesi için zaman lazım. Depremden sonra Adapazarı'nda ikinci krizi yarattılar. Bizim davamız ekme davasıdır. Biz hem kendi ekmeğimizi hem Adapazarı halkının ekmeğini düşünüyoruz. Fabrikamızın açılması için elimizden geleni yapacağız.

tin duyarlı olmasını istiyoruz. Fabrikamız açılırsa bu, Adapazarı'na ve Türkiye'ye katkı demektir.

AB FAZLA ŞEKERİNİ BİZE SATMAK İSTİYOR

Özdemir Uzunget: Fabrika tamiratının yapılması maddi bir olay değil, siyasi bir olaydır. AB bizim AB sevdamızdan yararlanarak birtakım yaptırımlar uyguluyor. Bildiğim kadarıyla şeker stokları varmış. Bizdeki üretimi azaltıp kendilerindeki fazla şekeri veya ürettikleri şekeri bize satmak istiyorlar. AB ve IMF'nin politikaları yüzünden fabrikalar bu hale geldi. Bu fabrika kapanırsa Adapazarı ekonomisine büyük zarar verecek. Bizim amacımız da fabrikayı tekrar çalışır vaziyete getirmek.

BİZİM DAVAMIZ EKMEK DAVASIDIR

İşçi- Mustafa Özdemir: 17 Ağustos depreminde Adapazarı büyük hasar gördü. Bu halktan saklandı. Depremdeki hasarı diğer iller giderirken biz sorunlarımızı gideremedik. Depremden fabrikamız da nasibini aldı. İki kireç bacası vardı, ikisi de yıkıldı. Bize şu gün yapılacak, ödenekten şu kadar para gelecek diyerek bizi oyaladılar. Baktık ki bacalar yapılmıyor, parası da gelmiyor. Üstüne bir de kapatma kararı aldılar. Biz de

Tokat Eğitim-Sen'den coşkulu piknik

Turhal: Bir eğitim yılını daha mesleki, demokratik ve sendikal haklarını almanın çabasını verecek dolduran Tokat Eğitim-Sen'e üye emekçiler 8 Haziran 2002 Cumartesi günü bir piknik düzenlediler.

Bölgede yaşanan devlet teröründen sürgünlerle nasibini alan emekçiler herşeye rağmen birliklerini, örgütlülüklerini koruma çabasındalar.

Eğitim-Sen Tokat Şubesinin organize ettiği pikniğe Turhal, Reşadiye ve Niksar şubelerinin yanı sıra şubesi olmayan ilçelerden de katılım oldu. SES'li emekçilerin de yer aldığı pikniğe yaklaşık 100 kişi katıldı.

Tutulan araçlarla Niksar Çamiçi piknik alanına ulaşan emekçilerden sürgün mağduru bir konuşmacı büyük bir çaba ve özverili bir çalışma sonucu mesleki işkollarında yetki alışlarının coşkusunu dile getiren bir konuşma yaptı. Yemyeşil ağaçları, temiz havasıyla eğitim ve sağlık emekçilerine mekan olan Niksar-Çamiçi koca bir yılın yorgunluğunu atan emekçilerin birlikteliğiyle daha bir güzelleşti.

Piknik alanında yapılan sabah kahvaltısının ardından, türkülerle, halaylarla, elliklerle şenlenen emekçiler Ahmed Arif'ten Nazım Hikmet'ten okudukları sevda ve kavgalı şiirleriyle birlikteliklerini perçinlediler. Öğlen yenen ortak yemekten sonra düzenlenen bilgi yarışmasıyla Türkiye ve dünya gündemlerine anımsatılarda bulunan eğitim emekçilerinin pikniği akşam saat 18:00 civarında sona erdi.

Parti inşası için, ideolojik mücadelede ısrar

Komünist Partiler gerek kendi içlerinde daha yüksek bir ideolojik-politik birlik yakalamada, gerekse de devrim güçlerini seferber etmede sunacağı örgütsel yöntemlerde, stratejik-taktik politikalarda iki çizgi mücadelesini uygulamak zorundadırlar. Bunu uygulamak "ayrılmayı bölünmeyi yaratır" kaygılarından kurtulmak gerekir. İki çizginin mücadelesi ayrılmanın değil birleşmenin yöntemidir. Bu yöntem niyetler sorunundan öte diyalektik materyalizmin yasası gereğidir.

"Parti içerisinde köklü ve dirayetli bir iki çizgi mücadelesi yaşanmadan bırakılmayacağı ve geliştirilmesini bir yana, programın ve genel siyasi hattın oluşturulması da mümkün değildir. Bizim için iki çizgi mücadelesi temeldir ve çelişkinin evrensel niteliğine uygun olarak Parti'nin bir çelişki olarak kavranması ile ilintilidir."

Uluslararası devrim cephesinin gerileme içerisinde olduğu bir süreçte Maoist partiler (Nepal, Peru, Hindistan, Filipinler...) kendisini çevreleyen tüm olumsuz koşullara rağmen çelişki yasasını bilince çıkarışları ve ideolojik-politik-pratik hattına da bu doğrultuda yön verişleri sonucunda devrimlerini bugünkü muazzam boyuta yükseltmişlerdir. Bugün dünyanın neresinde olursa olsun proletarya önderliğinde devrimi gerçekleştirmek isteyen her örgütlülük bu evrensel gerçeği görmek, uygulamak zorundadır. Komünist Partiler gerek kendi içlerinde daha yüksek bir ideolojik-politik birlik yakalamada, gerekse de devrim güçlerini seferber etmede sunacağı örgütsel yöntemlerde, stratejik-taktik politikalarda iki çizgi mücadelesini uygulamak zorundadırlar. Bunu uygulamak "ayrılmayı bölünmeyi yaratır" kaygılarından kurtulmak gerekir. **İki çizginin mücadelesi ayrılmanın değil birleşmenin yöntemidir.** Bu yöntem niyetler sorunundan öte diyalektik materyalizmin yasası gereğidir.

Çelişki yasası ve bunun KP'ler içerisindeki ifadesi olan iki çizgi mücadelesi neden KP'lerin gelişiminin,

ideolojik-politik-pratik birliğinin sağlanmasının temel dinamiğidir? Çünkü hareketin, değişimin, gelişimin özü çelişkide yatmaktadır. Onun bu temel dinamik olma özelliği aynı olgu içerisinde iki karşıt yanın bulunması ve ileriye atılacak adımın da dönüşümün de ancak bu iki karşıt yanın birbiriyle çatışması ve birinin diğerine üstün gelmesi sonucudur. Doğaldır ki yaşanan çatışma

dürebilmektedir.

İlk önce Parti'nin bir çelişki olarak kavranması, yaşanan sağ ve sol tasfiyeciliğin Parti içerisindeki MLM ideoloji ile burjuva ideoloji arasındaki çatışmanın sonuçları olduğu kavranmalıdır. Parti ve Parti'de yaşanan gelişmeler hakkında sağlıklı bir bakış açısına sahip olmanın ve bunların üstesinden gelebilecek ideolojik donanıma ulaşabilmenin

ğini kesin olarak belirlemek, burjuva ideolojisinin Parti'de hakim olma çabasını anlamamak, Parti'nin proleter niteliğinin kaybolmasına, burjuvaziye teslim edilmesine hizmet etmek demektir. Çünkü bu hesaplaşma çelişkinin niteliğine göre şiddetlense ya da azalsa da **süreklidir**. Bu yüzden net bir bakış açısına sahip olmak önemlidir. Bu hesaplaşmalarda doğaldır ki dü-

şanma olasılığıdır. Partinin eylem ve hareket birliği ilkesini bozan, buna uygun davranmayan, demokratik merkezizetçilik ilkesini bozan anlayış ve bireylerden arınmada iradi müdahaleler de olacaktır.

Yaşanan ideolojik hesaplaşmalar sonucunda ortaya çıkan tablo, yani kadro kaybı, örgütsel dağınıklığın ortaya çıkması vb. ilk bakışta olumsuzluk gibi görünse de esasta olumludur. Buradaki arınmayı sadece örgütsel boyutuyla algılamak lazım. Bizim için her daim birincil derecede önem arzeden politikadır. Zaten bundandır ki **politik çalışma bütün çalışmaların can damarıdır** esprisini esas almaktayız. İki çizgi mücadelesinde anlaşılması gereken siyasettir, programdır. Yoksa yaklaşımlardaki nüanslar değildir. Arınma dediğimiz budur. Çünkü Parti ancak içerisindeki burjuva ideolojiden arındıkça sınıf mücadelesinde etkili olabilir. Bu aynı zamanda Parti'nin kendisini doğru bir temelde inşa etmesinin de bir parçasıdır. 2. OPK ile inşa süreci, Partinin önüne daha somut bir biçimde konulmuştur. Bu ne anlama gelmektedir? Bu, Parti'nin hem sağ ve sol tasfiyeciliğe neden olan burjuva yanlar, hem de bu süreçler sonunda oluşan tahribatın giderilmesi noktasında iradi müdahaledir. Bu doğrultuda da kendiliğindencilik, subjektivizm, dogmatizm, devrimci lafazanlık, siyasete ilgisizlik, sınıf bilincinde, parti bilincinde, önderlik bilincinde zayıflama, ben merkezlik ve partiye rağmen kendini dayatma, parti dışı davranış

sürecinin de sancılı geçmesine neden olacaktır. Çünkü ileriye, geleceği, değişimi gerçekleştirmeye çalışan bir yanda; eskiyi, çürüyen, ileriye gidişin önündeki her türlü engeli korumaya çalışan, diğer yanda. Bu yüzden KP'lerde atılmaya çalışılan her ileri adım, değişimi hedefleyen her girişim eskiyle hesaplaşarak ve sancılı süreçler sonunda gerçekleşebilmektedir. Emekçi yığınları proleter ideolojiyle yönlendirebilecek donanıma sahip bir KP de ancak bu sancılı süreçler sonunda ortaya çıkabilmekte, inşasını sür-

birinci ayağı budur. Her düşünce, her davranış bir ideolojinin sonucudur. Bu evrensel bir gerçekliktir. Partideki her tavır alış, her siyasal yaklaşımı da bir ideolojinin sonucu olarak görmek zorundayız. Ya proteler ideoloji ya da burjuva ideoloji. Aynı anda hem proletaryaya hem de burjuvaziye hizmet eden bir ideoloji olmadığına göre ikisinden biri olmak zorundadır. Bunun dışında bir bakış açısı, yaşanan hesaplaşmaların burjuva ideoloji ile MLM ideoloji arasındaki bir çatışma olduğunu ortaya koymamak, olgunun niteli-

şüncelerin temsilcileri olacaktır. Ama bu, ideolojik hesaplaşmayı kişilerden ibaret göstermek veya gruplarla isimlendirmek anlamına gelmemelidir. Sorun A ya da B kişinin, veya şu grubun bu grubun sorunu değildir. **Sorun anlayışlardır** ve böyle ifade edilmelidir. Aksi tutum sorunun özünü kavramamak olur. Sorunların, hastalıkların kendisiyle uğraşmak yerine sonuçlarıyla uğraşmak anlamına gelir; bu da doğru ve bilimsel yöntem olamaz. Diğer bir yan ise bu çatışmalar sonucunda ayrışmaların ya-

vb. ilk etapta yönelinmesi gereken ideolojik zaaf ve hastalıklarımızdır. Peki belirlenen bu burjuva yanlar partide nasıl tehlike olmaksan çıkarılacaktır. Sadece teorik olarak ortaya konularak mı, yoksa hem teorik olarak ortaya konacak, hem de sınıf mücadelesi pratiğinde; örgüt biçimlerinde, çalışma tarzında, taktik politikalarda kendisini nasıl gösterdiği, bizzat o pratiğin içerisinde ortaya konularak mı olacaktır? Tabii ki o burjuva yanların her somutta aldığı biçim bizzat sınıf mücadelesi pratiğinde ortaya konularak alt edilecektir. Ve bu süreç ideolojik birliği yakalamanın, inşa sürecinin geliştirilmesinin bir parçası olacaktır. İnşa sürecinin 2. OPK ile daha somut bir biçimde ortaya konulmasından bu sürecinin

yeni başladığı gibi yanlış bir sonuç çıkarmamak gerekir. **Partinin kurulduğu andan günümüze kadar yaşanan olumlu olumsuz tüm süreçler genel anlamıyla Partinin inşa süreçleri olarak görülmelidir.** Partinin sürekli bir arınma görevi ile karşı karşıya oluşu, gelişen her somut duruma göre kendisini yenilemesinin zorunluluğu inşa sürecinin de sürekliliğini gösterir. Burada kavranması gereken inşa süreci tanımının PP'nin sınıf mücadelesinin ihtiyaçları doğrultusunda kendisini geliştirmesi olduğudur.

Partide arınma sürekli-dir. Aksi bir bakış açısı, arınma sürecinin belli saf-laşmalarla sona erdiği, Parti'de ideolojik siyasal birliğin saflaşmalar sonucunda sağlandığı ve bir daha bo-

zulma tehlikesinin olmadığı gibi Partinin burjuva ideolojisine karşı mücadeleyi gevşetmesine neden olacak tehlikeli bir anlayışın yerleşmesinin zeminini hazırlayacaktır. Arınma burjuva ideolojisinin her somutta ortaya konulması, MLM ideolojinin hakim hale getirilmesi biçiminde anlaşılmalıdır. Bu da ancak sınıf mücadelesi pratiğinde olacaktır. Sınıf mücadelesi pratiğinden kopuk bir biçimde tartışarak arınmanın gerçekleşeceğini Parti'de ideolojik birliğin sağlanacağını sanmak da yine arınma konusunda ve ideolojik birliğin sağlanması noktasında yanlış bir bakış açısıdır.

Bugün Parti'nin önüne hedef olarak koyduğu diğer bir sorun olan sürekliliği sağlanmış bir Parti önderli-

ğini yaratmak da ancak ideolojik hesaplaşmalarla, ideolojik siyasal birliğin bir bütün olarak PP'nin sınıf mücadelesi pratiğinde gelişimiyle olanaklıdır. Parti kitlesi her somutta burjuva ideolojisiyle hesaplaşmanın zorunluluğunu kavradığı ölçüde MLM ideolojinin zafiri gerçekleşecektir. Bunun için Parti kitlesi Parti'nin yaşadığı ideolojik sorunlardan haberdar olmalı, bu sorunlar noktasında eğitilmeli, burjuva ideolojisine karşı mücadele etmesi sağlanmalıdır. Bugün önderliğin belirlediği ve bir kampanya olarak önümüze koyduğu İbrahim'den Mehmet'e sınıf bilincini, parti bilincini, önderlik bilincini kuşan şiarından da anlamamız gereken budur. Burjuva ideolojisini alt etmek, onunla hesaplaş-

mak yalnızca önderliğin ya da kadroların yapacağı bir iş değildir. Parti bir bütün olarak bu hesaplaşmanın içerisinde olmalıdır. Yoksa ne sürekliliği sağlanmış bir Parti önderliği oluşturmak ne de partiyi kitlelerin öncü kurmayı kılmak mümkün olur. Parti bir bütün olarak ideolojik hesaplaşmanın içinde çelikleşip birliğini en üst seviyede oluşturabilir. Yukarıda da vurguladığımız gibi bu sınıf mücadelesinin canlı pratiğinde gelişip şekillenecek ve anlam bulacaktır. Ülkemizde sınıf mücadelesinin ana halkası Halk Savaşıdır. Parti'yi inşa etmede sürekliliği sağlanmış Parti önderliği yaratmak da, ideolojik birliği sağlamak da ancak Halk Savaşının geliştirilmesi sürecinde olacaktır.

PUSULA

İktidar bilinci; zirveleri hedefleyen yürüyüş

Parti bilinci iktidar olma bilincidir. İktidarı hedeflemeyen, amacına iktidar perspektifini koymayan bilinç, parti bilinci olamaz. Bu bilinci en yüksek düzeyde örgütleyen ve merkezileştiren proletarya partisidir. Düşünme tarzının, çalışma ve örgütlenme tarzının temelinde iktidar perspektifi konularak, hedef berraklaşır, amaç netleşir, görev ve sorumluluklar anlaşılır. İktidarı hedeflemeyen, bu perspektifi kuşanmayan çalışma ve örgütlenme süreçlerinde sıradanlaşmaya, kanıksamaya ve kendiliğindencilğe yol açar.

İşçi sınıfını örgütlenme faaliyetinde, semt ve alan örgütlenmesinde, gerilla ve gençlik faaliyetinde enternasyonal ve DKÖ faaliyetlerinde hedefe iktidar perspektifi konularak, çalışma tarzında örgütlenme ve devrimci savaş tarzında başarı elde edilir. Düşüncenin, hedeflerin, faaliyetlerin büyütülmesi ancak iktidar hedefli bir bilinç ve yoğunlaşmayla mümkün olur. İktidar perspektifli mücadele, küçük düşünmeyle, dar hedeflerle, alt düzeyde bir iddia ve bilinçle, amatör tarzda çalışmayla başarılamaz. **İktidar hedefi, zirveleri hedefleyen yürüyüşür.**

Ezilenlerin düşüncesine etki eden bütün sömürücü egemen

düşünceler açığa çıkarılıp, etkisizleştirilerek, düşüncenin özgülüşmesi sağlanabilir. Sömürücü sınıflara ait "BEN"le temellenen düşünceyle özgürleşme sağlanamaz. "BEN" düşüncesi proletaryaya ait olamaz. O sömürücü sınıflara aittir. Ezilenlerin düşüncesi, sömürücülerin hücre duvarı olan "BEN"den kurtarılmalıdır.

Düşüncenin sınırlarını dar kalıplardan kurtarmak çok yönlü ve bütünlüklü düşünmek, ciddi yoğunlaşmakla mümkündür. Anlık düşünmek, günlük dönemsel düşünmek, sorunlara ve olgulara yüzeysel ve kaba yaklaşmak, kısa vadeli çıkarlar peşinden koşmak iktidar perspektifli bilinç olamaz. Proletarya, muhalefette kalmak için mücadele yürütmez. Yüzelli yıl önce Marksizmin dehası Marx, manifestosuna proletaryanın hedefini **İKTİDAR** olarak belirleyerek, tarihe not düşmüştür. Bu hedef, bugün de bütün önemini ve aciliyetini sürdürmektedir.

Düşünme ve çalışma tarzında, örgütlenme ve savaş tarzında iktidar perspektifinin kuşanılmasıyla İbrahim'den Mehmet'e özgürlük yürüyüşü, güçlenir, anlam kazanır, gerçek amacına ulaşır. Sömürücü egemen sistem ezilenlerin düşün-

cesine sürekli ve düzenli olarak zincirler vurur, dar sınırlar içinde hapsederek duvarlar örür. Dolayısıyla yarattığı bütün düşünme sınırları, duvarları yıkılmalıdır.

İktidar bilincinin kırılması, hedefin silikleşmesi, amacın muğlaklaşması aynı zamanda marjinalleşmenin de güçlenme zemini-dir. Marjinalleşmeden medet umanlar egemenlerdir. Amaç, hedef, yönelim net ve berrak olmalıdır. Oku doğru hedefe yollamak için hedefin netleşmesi, okun sağlam olması lazım. Ok **MLM** bilimidir. Hedef ise **devrimdir**.

Parti ve önderlik bilincinin hedefine iktidar perspektifi konularak, güç kazanılır. Slogan şu olmalıdır; **Düşüncede iktidar! Çalışmada iktidar! Örgütlenmede iktidar! Savaşmada iktidar!** Her alanda iktidar perspektifi kuşanarak yürüyüş hızlandırılmalıdır, çaba ve emekler artırılmalıdır. Bilince, çalışmaya ve iddiaya **İKTİDAR** oturmalıdır. İktidarı ele geçirme bilinci, iktidarı ele geçirme amaçlı devrimci savaş büyütme, iktidarı ele geçirme amaçlı örgütlenme, iktidarı ele geçirme iddiası, kararlılığı ve ısrarı; kuşanılması gereken budur. **İKTİDAR'ı** almak bilimsel tarzda düşünmek, doğru tarzda çalışmak, doğru tarzda örgütlenmek ve doğru tarzda savaşmakla olur.

Yarına kazanımlar bırakmayan, değer yaratmayan çalışma yaratıcı çalışma olamaz. Bizim için gerekli olan çalışma "ATILGAN AMA SAKIN KAFA İLE YOĞUN AMA DÜZENLİ BİR ÇALIŞMA"dır. (MAO) Devrimci çalış-

ma, devrimci bir coşku ve ölüme meydan okuyan bir ruhla yapılarak hedef yürüyüşü gerçekleşir. Çok yönlü, yoğun düşünme, sıkı çalışma, sade yaşam yürüyüşümüzün ilkesi olmalıdır. Gerekli olan çalışma ideolojik ve politik çalışmadır. **POLİTİK GÖREVLERDEN SONRA ÖRGÜTSEL GÖREVLER GELMELİDİR.** Ters bir bilinç, duruş ve kavrayış **politik çalışma bütün çalışmaların can damarıdır** ilkesinin çarpıtılması olur.

Profesyonel bir örgütün düşünme ve çalışma tarzı profesyonelce olmak zorundadır. Amatör düşünme ve çalışma tarzı, iktidar tarzı olamaz, olsa olsa muhalefet etme tarzı olur. Profesyonel çalışma herkesin aynı işi yapması değildir. Uzmanlaşmaya dayanmayan örgütlenme Leninist örgütlenme olamaz. Ortak **İDEAL** için herkesin ortak amaca hizmet eden farklı farklı çalışmalarının ortak hedefe taşınmasıdır. Farklı çap ve yoğunluktaki küçük derelerin ortak, büyük nehre akması gibidir. Çalışmada kalıcılık ve süreklilik kurumsallaşmanın temelidir. Kurumsallaşma sağlanmadan başarı ve ürün kalıcılaşmaz, süreklileşmez, istenilen sonuçlar elde edilmez.

Kolektif ve doğru bir çalışma tarzına sahip olunmadan politikalar yaşama geçirilemez, istenilen sonuçlar elde edilemez. Doğru politik çizginin pratikte cisimleşmesi doğru bir çalışma tarzıyla mümkün olur. Başarı için doğru ve bilimsel tarzda kolektifi örgütleyerek çalışmak şarttır.

Düşünceye bilimsellik,

doğruluk ve zenginlik kazandıran proletaryanın denenmiş, sınanmış bilimi olan **Mark-sizm-Leninizm-Maoizm'**dir. Bu olmadan hiçbir şey olamaz; ne bilimsel, doğru bir düşünme ve çalışma ne profesyonelce sürdürülmek istenen örgütlenme ne de doğru bir tarzda hedefe varmak istenen devrimci savaş tarzı. Dolayısıyla, bugün başta emperyalistler olmak üzere dünya gericiiliğinin el birliğiyle proletaryanın bilimsel ideolojisi olan **MLM** bilimine var gücüyle saldırmasının nedenleri güçlü sınıfsal nedenlerdir. Asla tereddüte düşülmeden sahiplenilecek yegane şey, proletaryanın vazgeçilmez bilimi olan **MLM'**dir. Titizlikle korunması savunulması ve uygulanması gereken bilim, bu bilimdir.

İBRAHİM'DEN MEHMET'E sınıf, parti ve önderlik bilincini kuşan, yönelimin ve sürecin adıdır. Yönelim, İbrahim yoldaşın programında Mehmet yoldaşın pratiğinde cisimleşmiştir. Düşünmede, çalışmada, örgütlenmede ve savaşmada ilkelerle yürümektir. **MLM** ilkelerinin ve programın aydınlattığı ilkelerle yürüyüş, uygun hale getirilerek öze varılır. Bu yürüyüş, tespit edilen bu yönelim, parti ve kitlelerle maddi güce dönüşür. Parti ve kitlelerle her şey mümkündür. Partiyi ve kitlelere güvenelim. **Tek doğru politika ilkelere bağlı politikadır.** İlkelerle yürümek, ilkelerle politik çalışma yürütmek, ilkelerle savaşmak; yapmamız gereken budur.

AB'den iletişim “özgürlüğüne” darbe

Haftalardır ülke gündemini meşgul eden ve herkesin kendi durduğu yerden bir yorum getirdiği AB tartışmaları farklı boyutlarda da olsa halen devam ediyor. Üyesi olan birçok ülkede emekçilerin kabusu durumuna gelen AB, Türkiye’de emekçilere adeta bir cennet gibi gösterilmeye çalışılarak kabullendirilmek isteniyor.

Haftalardır ülke gündemini meşgul eden ve herkesin kendi durduğu yerden bir yorum getirdiği AB tartışmaları farklı boyutlarda da olsa halen devam ediyor. Üyesi olan birçok ülkede emekçilerin ka-

anlamıyla faaliyete geçecek olan ortak bir polis teşkilatı noktasında görüş birliğine vardılar. Ancak 2007 yılına kadar beklemelerine gerek kalmadı. Europol adını verdikleri **ortak casus örgütlen-**

rörist saldırı tehditlerinin sorumluları olarak göçmenlerin gösteriliyor olmasıdır. 11 Eylül sonrası yüzlerce müslüman insanın hiç sebepsiz tutuklanması, sınırdışı edilmesinin nedeni de budur. Üstelik

saldırısı sonrası özellikle ağırlık verdiği iç güvenlik şimdi AB'nin de gündeminde. 11 Eylül'ü kullanarak sürekli terörizmle savaş bombardımanı yapan ABD, özel oluşturduğu gözetleme kameraları ile insanlara güvensizlik yayarak “komşunuzu bile gözetleyin” mesajını vermişti. İnsanlara “sürekli tehdit altındayız. Terörist saldırı olabilir. Onun için herkesten şüphe edin ve herkesi izleyin” diyerek tüm ipleri elinde tutmaya çalışan ABD, böylece ülkede kıpırdayan her yaprağı da denetimi altına almayı hedefliyor.

Bu noktada çalışmalarına Europol ile başlayan AB'nin bu planı iletişim ve haberleşme özgürlüğüne vurulan büyük bir darbe olma durumunda. Brüksel’de yapılan yeni bir toplantı sonucunda alınan kararlara göre ortak oluşturulan polis ve istihbarat örgütleri milyonlarca kişisel elektronik postaya, internet bilgilerine ve televizyon kayıtlarına istedikleri gibi girebilmelerinin önünü açıyor. Bu kararlarına gerekçe olarak da sanal suçlar, uyuşturucu ile mücadele ve en son olarak “terörizm”le mücadeleyi gösteriyorlar. Burada esas amaç kendi deyimleri ile terörle mücadele olduğu halde bunu en son ve kısık sesle söyleyerek amaçlarını saptırmaya çalışıyorlar. Oluşturulan bu birliktelik, geçerli olduğu ülkelerdeki internet bağlayıcı şirketlerden kullanıcılarının şifrelerini saklamalarını, hangi siteleri ziyaret ettiklerini kayıt etmelerini ve aboneler tarafından kullanılan kredi kartı ve

banka işlemleri bilgilerini kaydetmesini istiyor. Elektronik posta yoluyla giden haberlerde ise kimin, ne zaman, nereye, hangi içerikte yazı gönderdiği kaydedilecek. Europol’un telefon görüşmeleri ile ilgili de getirdiği yeni düzenlemeler sözkonusu. İlk madde her türlü telefon görüşmesinin dinlenecek olması. Arayan ve aranan numaralar, ne zaman ve kimin, nereden aradığı ve hatta arayan ve arananın doğum tarihi, adresi ve banka bilgileri gibi bilgiler de saklanacak ve Europol’e iletilecek. Birçok konuda birbirleri ile yarışan ABD ve AB bu konuda da yine rekabet halinde. 11 Eylül’ü bahane ederek medyayı dilediği gibi kullanan ve her türlü kişisel bilgiye ulaşma hakkını kullanan ABD’yi bu noktada geride bırakarak onun önüne geçmek AB için oldukça önemli. İlk bakışta çok önemli gibi görünmeyen “zaten her telefonu dinliyorlardı ve internet onların denetimi altındaydı” diyebileceğimiz bu uygulamaların emperyalistler açısından önemi oldukça büyüktür. Kendilerinin kontrolü dışında gelişebilecek en ufak bir tepkiye dahi tahammülleri olmayan, bundan öcü gibi korkan emperyalistlerin bu önlemleri alması onların doğası gereğidir. Bu tür uygulamalar elbette ki daha önceden de vardı. Ancak bugün emperyalistlerin bu casus örgütlenmelere verdikleri önem ve bunun “terörle mücadele” adı altında meşrulaştırılması onların emekçi halklara yönelik saldırılarının iyice artması ile de ilgilidir.

busu durumuna gelen AB, Türkiye’de emekçilere adeta bir cennet gibi gösterilmeye çalışılarak kabullendirilmek isteniyor.

AB’ye üye ülkelerin yetkilileri ise bir yandan bu vaatleri savunurken bir yandan da hak gasplarını yoğunlaştırmanın adımlarını atıyor ve gelişebilecek tepkileri bertaraf etmek içinde önlemler alıyor. Geçtiğimiz haftalarda Roma’da toplanan AB’ye üye ülkelerin içişleri bakanları birliğin sınırlarını daha sıkı korumak için kurulması düşünülen ve 2007 yılında tam

me toplantısının hemen ardından hayata geçirildi. Bu doğrultuda ilk olarak üye ülkelerde yaşayan göçmenlere karşı düzenlenen yasalar iyice ağırlaştırılıyor. Örneğin İngiltere, göçmenlerini sınırdışı etmeye hazırlanırken; Almanya ise hazırladığı “yabancılar uyum paketi” uygulamasının dışında getirdiği terörle mücadele yasaları ile ileriye dönük hiç de iç açıcı olmayan sinyaller veriyor. Bu yasaların ilk uygulamalarının göçmenler ve yabancı uyruklular üzerinde hayata geçirilmeye çalışılması da pompalanan te-

Türkiye’de emekçilere “zenginliğe açılan kapı” olarak gösterilmeye çalışılan AB, birçok ülkede özellikle köylülerin ve tüm emekçilerin şiddetli protestolarına sebep oluyor. Çünkü AB politikaları ile tarım bitiriliyor, sosyal haklar gaspediliyor, birçok sektörde özelleştirme dayatılıyor, işsizlik artıyor. Ve başta değindiğimiz gibi bir yandan da gelişebilecek her türlü tepki gözlenmeye, izlenmeye ve buna göre tedbir alınmaya çalışılıyor. Avrupa Polis Örgütü olan Europol de bu mantığın bir ürünü. ABD’nin 11 Eylül

ABD'de Kürt Konferansı

Irak'a yönelik muhtemel bir ABD saldırısının sinyalleri aylardır yanıp yanıp sönerken, geçtiğimiz hafta sonu Amerikan Üniversitesine bağlı Global Barış Merkezi ile Mustafa Barzani Global Kürt Etüdüleri tarafından "Iraklı Kürtler; Irak'ta istikrarın kilidi" konulu bir konferans düzenlendi. Konferansa Irak Kürdistan Demokratik Partisi Uluslararası İlişkiler Sorumlusu **Hoşyar Zebari** ile birçok Iraklı temsilci katılırken, konferansta Irak'ta Federatif bir Kürt devletinin kurulması, gündeme taşınan en önemli konuyu oluşturdu. Konferansta Iraklı işbirlikçiler yaptıkları konuşmalar ile **bağımsız bir Irak yerine**

ABD'nin işbirliğinde bulunması durumunda kurulacak yeni rejimde Kerkük'ün de Kürt Özerk Bölgesi içinde yer almasını istiyor.

Görüldüğü üzere konferansta konuşulanlar ve istenenler olduğu gibi kendini gösteriyor. Iraklı işbirlikçiler Amerika'dan açık açık Irak'a yönelik bir operasyon yapmasını istiyorlar. Bu operasyonun yapılması halindeyse "bağımsızlık" yerine Amerika'ya minnettarlık borçlarının karşılığında Federatif bir Kürt devleti söylemi yeni bir şey de değil. Böylesi bir proje, petrol hayali ile yatıp kalkan ABD'nin gündeminde uzun yıllardır var. Irak'ı kendi istediği gibi yönet-

"IUK çok önemli bir oluşum. Onlarla yakın işbirliği içinde çalışıyoruz" sözleri ile özetlenirken, son toplantıda IUK'ye verecekleri yardımların tutarı 8 milyon dolar olarak açıklandı. Bu yardımlarla Irak'ta istihbarat toplanması istenirken, **Talabani-Mesut Barzani ile birlikte yaptıkları Almanya ve ABD toplantılarında bölgede ABD'lilerin direktifi ile "Teröre karşı mücadele odağı" oluşturuldu.**

Öte yandan, Zebari Kuzey Irak'taki modelin (uşaklığın) tüm Irak'ta bir model oluşturabileceğini söylerken "Rejim değişikliğine evet" dedi. Oturumun devamında ise ABD'-

den istenilen garantiler şöyle sıralandı. "Sivil halkın Saddam Hüseyin'in ordusuna karşı korunması, uçuşa yasak bölge uygulamasının genişletilmesi ve Irak ordusunun hareketinin hemen durdurulması." Yani acil saldırı hemen uygulamaya geçilsin.

ABD'deki "Iraklı Kürtler" konulu toplantıda Türkmenlerin durumuyla tartışmalı geçti. Türkiye Irak'a müdahaleye karşı gibi görünüyor olsa da ABD gölgesi ağır basıyor, daha önceden Musul ve Kerkük'ün Türkiye'ye bırakılması planlandığından bu senaryonun üzerinden çok geçmeden değişiklik olması "Ankara'yı

kızdırdı" yönünde yansıtıldı. Kerkük'te yaşayan Türkmenleri temsilen Irak Türkmen Cephesinin Washington temsilcisi **Orha Kenete** de yaptığı açıklamada "Kerkük Türkmenlerin başkentidir, öyle kalacaktır. Kürtler istedikleri kadar tarih, coğrafya, uydursunlar" diyerek tepkisini ortaya koydu.

Evet ABD'nin Irak'taki yaklaşımları açıkça böyle. Durumlar kendini ortaya seriyor. İster bağımsız, ister federatif olsun Iraklı emekçi halk söz sahibi olmadıkça kurulacak devlet, işbirlikçilerin emperyalistlere olan uşaklığını simgeliyor olacaktır.

Barzani ve Talabani

Federatif bir Irak sloganını sık sık dile getirirken, federatif bir devletin kurulması için verilen "ABD desteği" içinse bolca teşekkür sıralamaktan geri durmadılar. Özellikle Saddam hükümetinin devrilmesi için neler yapılacağı konusunda şekillenen ve olası Federatif bir Kürt devletinin kurulması halinde Kerkük'ün ne olacağı sorununun yükseldiği konferansta, Kerkük için planlanan oyunlar Türkmenler cephesinden tepkiyle karşılandı. Kerkük'ün kendilerine bağlanmasını isteyen Irak Kürdistanı'ndaki işbirlikçiler ABD yönetimine isteklerini konferansta duyururken, Süryaniler ve Türkmenlerin de çoğunluk olarak bulunduğu Kerkük, şimdilik paylaşılmayan şehir olarak ortada duruyor. Irak Kürdistanı'ndaki işbirlikçiler, Saddam Hüseyin rejiminin devrilmesi için

mek ve işbirlikçi bir yönetimle oradaki pazara hakim olmaya çalışmak ABD'nin Ortadoğu'daki çıkarları listesinde zaten yerini alıyordu. Kukla bir devletin kurulması ve özellikle bugün bunun işbirlikçi Irak Kürdistanı'ndaki işbirlikçiler aracılığıyla "onlar istiyor, yardım ediyoruz" mantığı etrafında kolayca sürdürülmesi yalnızca ileri bir aşama olarak görülebilir. ABD, nükleer biyolojik ve kimyasal silah depoladığı yönündeki iddialarla saldırıyı planladığı Irak için işbirlikçilere belli bir mali yardımda bulunuyordu. Nitekim '91 yılındaki Körfez Savaşından sonra Kuzey Irak'taki özerk yapının oluşturulması ve sonrasında Amerikan yönetiminin Saddam'a karşı Irak Ulusal Kongresi (IUK)'ne yaptığı para yardımları herkesçe bilinen bir şey. Bu yardımların en açık ifadesi ise Richard Boucher'in

Doğa zehir kismaya, insanlarsa solumaya devam ediyor

"İnsanın, hürriyet, eşitlik ve yeterli yaşam koşullarını sağlayan onurlu ve refah içinde bir çevrede yaşaması temel hakkıdır." Bu sözler, 1972 Stockholm Konferansı'nda BM öncülüğünde **5 Haziran** günü ilan edilen Dünya Çevre Günüyle ilgili yayımlanan bildiriden bir alıntı. İlk bakışta göze batan yahut kulağı tırmalayan bir terslik gözüküyor. Ama gelin görün ki, insanların haklarını bir günlük kutlamalara sığdıran zihniyetin yaptıkları bu alıntıda ki gibi pek de masum değil. Zaten biraz gözü etrafını gören, hislerini yitirmemiş olanlar, "temel hakkımız" olarak adlandırılan onurlu ve refah içindeki bir çevrenin olmadığını da bilirler. Çünkü, **Çevre Günü safsatasıyla insanları kandırmaya çalışanlar, ellerindeki sermayeyi artırmak için akla hayale gelmeyen işlere soyunurlar.** Bunu yaparken de, başları "kar hırsıyla döndüğünden" yaptıkları işlerde insanlar için zararlı mı zararsız mı diye incelemeye ihtiyaç duymazlar. Zaten inceleme onlar için fazlaca gereksiz bir ayrıntıdır. Daha fazla kar için birkaç "milyoncuk" insanın hayatı ufak bir ayrıntı olarak kaldığından çevrede yaşanan tahribatlar giderek devleşiyor. Bir yandan "temiz bir dünya" sloganı ile çevre gününü kutlayanlar, bir yandan da adeta çöplüğe çevirdikleri dünyada "kaynak" arayışlarını sürdürüyorlar. Özellikle emperyalist politikaların bir sonucu olarak çevrede yaşanan tahribatlar, birer deneme tahtasına

dönüştürülmeye çalışılan yarı sömürge, sömürge ülkelerin gündemlerini epey meşgul ediyor. Nasıl mı? Çevreye ve insan sağlığına zararlı işlerde kendilerine arka bahçe rolü biçtikleri ülkelerde adeta at oynatan emperyalist şirketler, kendi halkının tepkisini almaktansa, arka bahçelerinde işlerini bitirmeyi tercih ediyorlar. Yani "ne olacaksa bizden uzak, kime ne olursa olsun" mantığı işlemeye başlıyor. Zaten göbekten bağımlı oldukları emperyalistlere her türlü kapıyı sonuna kadar açan uşaklarından bekledikleri hizmetin çok çok üstünde alan "efendiler" bunu yaparken ülkeye hizmet, yatırım görüntüsünü işlemeyi de ihmal etmiyor. Ve oluşan felaketler yalnız toprakta değil, insanlar üzerinde de olumsuz etkiler bırakıyor. Tıpkı Bergama'da olduğu gibi asıl niyet, çark dönmeye, baca tütmeğe başlayınca halk tarafından anlaşılıyor. Yalnız Bergama mı? Değil tabii. Fransa'daki çimento fabrikaları, Fransa halkının tepkisi üzerine Türkiye'ye taşındı. Taşınma nedeni Fransa halkının sağlığıydı. Ya Türkiye'de yaşayanlar? Bu sorunun cevabı ise, halen sürmekte olan yatırımlarda somutlaşıyor. Petrol tankerleri tüm risklere rağmen boğazlardan geçişini sürdürüyor. İspanya'dan 2 bin 200 ton termik santral külü alan St Vincent bayraklı gemi 2,5 yıldır İskenderun Körfezindeki bekleyişini sürdürüyor. Yatağan Termik Santralinin yapımı onca protestoya rağmen bitiriliyorken,

Munzur Vadisine kurulması planlanan üç enerji santrali projesi gündemde yerini koruyor. Bu örnekleri daha çoğaltmak mümkün. Yalnız insan sağlığına değil, toprağa verdiği zararlarla da çevre tahribatı insanların ürünlerine de zehir bırakıyor. Mesela, Bergama'da siyanürcü şirket Eurogold'un kurulmasından bu yana Bergama'daki köylülerin toprağını işleyemez olduğunu, toprakların çoraklaştığını biliyoruz.

Bu örnekleri çoğaltmak mümkün. Ve bu örnekler tazeliğiyle karşımızda dururken, çıkartılan Maden Yasası ile de doğacak felaketler yasalar altına alınıyor. Yalnızca Türkiye'de değil, insanların yaşadığı tüm topraklar üzerindeki halklar da bu tehlikelerle karşı karşıya. Teknolojinin gelişimini kendi emelleri doğrultusunda kullanan emperyalistler geleceklerini korumak için nükleer teknoloji ve silahlanmaya verdikleri öneme daha fazla güç ve kar çıkarılarını pekiştirmeye çalışıyorlar.

Evet, bugün yaşanan gelişmeler dünyanın bir çöpten farksız duruma geldiğini gösteriyor. Ve bugün "daha fazla" kar arzusu ile yanıp kavrananlar zehirlerini boşaltmaya devam ediyor. Buna karşın yaptıklarını gizlemek için ilan ettikleri bir gün ile tüm olanları unutturacaklarını zannediyorlar. Ama yanılıyorlar. Hiroşima'dan yükselen çığlık, Bergama'dan kalkan öfkeye yön gösteriyor. Gelecek bir gün ise, o saçtıkları zehir ile yoğrulan öfke kendilerini vuracaktır.

Yeni tasarı ile İş Yasası değişiyor

“Konfederasyon temsilcileri hükümetle uyum içinde ilerliyor”

Bu tasarı ile ortaya çıkan bir başka gerçeklikse, bürokrasi ile el ele kol kola işçiler aleyhine aldığı kararlar ile hükümete adeta ortak olan sendika ağalarının yüzünün bir kez daha ortaya çıkması oldu. Tasarı, Haziran ayının ilk haftasında bakanlık tarafından ilgili taraflara gönderilmesine rağmen, sendikacılar ve işçilerin ruhu bile duymadı.

İşçi ve sendikaların yıllardır mücadele ettiği iş koşullarının iyileştirilmesi, sosyal hakların alınması vb. konular; getirilen yeni düzenlemeler ile ellerinden alınıyor. Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanlığı ile Türk-İş, DİSK, Hak-İş, TİSK arasında imzalanan bir protokolle oluşturulan **Bilim Kurulu**'nun işçi ve şubelerden habersiz düzenlediği bir toplantı ile 1475 sayılı İş Kanunu, 2821 sayılı Sendikalar Kanunu ve 2822 sayılı TİS, Grev ve Lokavt konularında yeni düzenlemelere gidildi.

Oluşturulan bir taslak ile hak gaspları hükümetin yanı sıra sendika ağalarının da imzasıyla yasalaştırılırken, tasarı 122 asıl ve 3 geçici maddeden oluşuyor. Yeni tasarıyla 30 yıldır yürürlükte olan 1475 sayılı İş Kanununda yapılan en önemli değişiklikler iş güvencesi ve kıdem tazminatında yankısını buluyor. Buna göre çalışanlara 30 yerine 15 gün üzerinden verilecek kıdem tazminatı ön görülecek. Kıdem tazminatının ödeme koşulları ise emeklilik, malullük ve 15 yıl çalışma koşuluna bağlanıyor. Öte yandan, iş yasası ön taslağı ile birlikte kıdem tazminatı

fonu yasa taslağı da hazırlanmış durumda. Fon önerisi kabul görmediği durumda, kıdem tazminatının patron tarafından ödenmesi, kıdem tazminatının sürecinin 15 güne indirilmesi sağlanacak.

Öte yandan, taslakta patronun iş akdi feshinde de yeni değişiklikler var. Patronun iş akdini feshinde geçerli bir neden göstermesi zorunluluk olarak getirilirken, yargı sonrası davayı işçinin kazanması durumunda işe geri alınması patronun keyfiyetine bırakılıyor, işyerine 6 ile 12 aylık aldığı maaşın toplamı kadar verilecek bir tazminat daha geçerli sayılıyor. Bu da patronun işine gelen bir değişiklik. Zaten işçinin aldığı maaş asgari standartlara göre belirlendiğinden 12 aylık maaşını tümünden alması birşey ifade etmediği gibi iş hakkından da alıkonulmuş oluyor. Ayrıca tüm bunlarla sınırlı değil tasarı. 10 kişiden az işçi çalıştırılan iş yerlerinde iş güvencesi uygulaması ortadan kalkıyor. İşçinin iş güvencesinden yararlanabilmesi için de en az 6 ay kıdemli olması gerekiyor. 6 ay dışında, üstelik deniz, tarım hava taşıma işlerinde, ev hizmetlerinde

çalışanlar ile gazeteciler bu uygulamadan da muaf durumda. Uygulamalar tasarıda öylesine pervasızlaşıyor ki, işçinin bir eşya gibi bir patronun istediğinde başka bir patrona kiralanması da belirleniyor. İş sözleşmesinin patronun ihtiyaçlarına göre hazırlandığı ve ücretsiz izinlerin yani işten atmaların da kolaylaştırıldığı bu taslak ile her türlü baskıcı uygulamalar da serbestleşiyor.

Bu tasarı ile ortaya çıkan bir başka gerçeklikse, bürokrasi ile el ele kol kola işçiler aleyhine aldığı kararlar ile hükümete adeta ortak olan sendika ağalarının yüzünün bir kez daha ortaya çıkması oldu. Tasarı, Haziran ayının ilk haftasında bakanlık tarafından ilgili taraflara gönderilmesine rağmen, sendikacılar ve işçilerin ruhu bile duymadı. İşçilerin bu tasarıdan bihaber olması ise hükümet tarafından takdir ile karşılandı ve konfederasyonlara gönderilen tasarıların başında basına ve kamuoyuna hiçbir şey farkettilmediği için teşekkür yazısı yazıldı. İşçiler ve sendikaların şube yöneticileri ise tepkilerini ortaya koymalarına rağmen, sırtı sıvazlanan ağalar

memnuniyetliklerinden olsa gerek tek bir cevap dahi verme gereği duymadı. Yalnızca Türk-İş tarafından ocak ayında şube başkanlarına verilen eğitim seminerinde konu ile ilgili bazı ipuçları verilmiş ve işçiler ile başkanların tepkisi ölçülmeye çalışılmıştı. Bu da, bu tasarıyla 15 günlük bir ürün değil, önceden planlı olarak yapılan çalışmaların bir sonucu olduğunu ispatlıyor.

Hak gaspları daha da ağırlaşarak geliyor. Tüm bunlara karşın,

bulduğumuz yerde varsa örgütlülüğü geliştirerek, eğer yok ise bir örgütlülük yaratarak bu tasarıya karşı çıkmalıyız. Sadece tasarı değil, sarı sendikacıların, hükümetin kuklası durumunda bulunan sendika ağalarının da teşhirini iyi bir şekilde yürütmeliyiz. Sendikacıların “tabandan gelen tepkiyi bildiklerinden açıklamadılar” diye nitelendirdikleri bu tasarıya bugünden yapacağımız karşı koyuşlar yarın onların atacağı adımı da frenleyecektir.

“Uluslararası Ceza Mahkemesi adında yakalamamız gereken bir canavar var”*

Açılım Hukuk Bürosu'nun Haziran ayında yayınladığı basın bültenini konunun güncelliği açısından olduğu gibi yayınlıyoruz

1 Temmuz 2002 tarihinden itibaren dünya halkları yeni bir mahkemeye, 17 Temmuz 1998 Roma Tüzüğü'yle kurulan Uluslararası Ceza Mahkemesi'yle (UCM) tanışacak. Mahkemenin kuruluş amacının, **soykırım suçu, insanlığa karşı işlenen suçlar, savaş suçları ve saldırganlık suçu**'nun failerini dünyanın neresinde olursa olsun yargılamak -cezazınlığı önlemek- olduğu belirtilmekte ve UCM'nin; sıfatı, konumu, ünvanı ne olursa olsun bireyleri yargılayacağı iddia edilmektedir.

UCM'nin oluşturulma çabalarının başlamasıyla birlikte emperyalist devletlerin bu mahkemeyi kendi vesayetle-

ri altına alma, mahkeme aracılığıyla hegemonyalarını pekiştirme olanaklarını yaratma çabaları da hız kazanmıştır. Bu çabalarında da belli kazanımlar sağlamışlardır; Özellikle ABD, Birleşmiş Milletler Güvenlik Konseyi üzerinden mahkemeye etki etme olanaklarını elde etmiştir.

Tüzüğe konan kimi düzenlemeler, **mahkemenin 'bağımsızlığı', 'işlevselliği', 'adaleti' açısından ciddi risklere neden olmaya muktedirdir.** Örneğin; 'Güvenlik Konseyi, mahkemenin bir işe bakmasını 12 ay geciktirebilecek ve bu geciktirme bir kereyle sınırlı olmayabilecektir. Güvenlik Konseyi'nin havale ettiği bir işe mahkeme bakmaya mecburdur. Yine ulusal devlet, mahkemenin bir konudaki yargılamasını 7 yıl geciktirebilecektir. Diğer yandan “**salırganlık suçu**”, (ABD muhalefet ettiği için) tanımlanmıştır. Bununla birlikte tüzüğün hazırlanması aşamasında özellikle suçların unsurlarının belirlenmesinde ABD tüm

ağırlığını koyarak istediği metinleri oluşturmuştur. ABD'nin parasal destek sunmayacağını açıklaması, mahkemenin finansmanı sorununu ortaya çıkarmıştır. Bu ise daha vahim bir sonucu doğurmuş; Arap ülkelerinin parasal desteğini sağlayabilmek için kadın ve erkek iki cinsiyet dışındaki cinsiyetlerin statü kapsamında olmadığını belirten ayrımcı bir ifade, statüde yer almıştır.

NATO üyesi olup da statüyü imzalamayan ülkeler ABD ve Türkiye'dir. Statüyü imzalamayan tek Avrupa Konseyi üyesi ise Türkiyedir. Bush yönetimi, statünün her ülkeye uygulanmasını fakat kendisine uygulanmamasını istemiş, bu istek kabul edilmeyince de Clinton yönetiminin koyduğu imzayı geri çekmiştir. ABD, UCM'yi tanımamaktadır. Senato; Başkana, “**Uluslararası Ceza Mahkemesi'nin tutuklayabileceği herhangi bir ABD vatandaşının, 'askeri güç' kullanılarak kurtarılması**” yetkisini vermiştir. Bu yetkiyle ilgili tartışmalarda bir demokrat milletvekilinin, “*Bu mahkeme Lahey'de. Yani siz, Hollanda'yı askeri işgal altına alabileceğimizi mi söylüyorsunuz?*” sorusuna, tasarıyı savunan cumhuriyetçi Tom De Lay “*Bu konu-*

nun önem taşıdığını zannetmiyorum” yanıtını vermiştir.

Türkiye, uyuşturucu ve terör olarak ifadelendirdiği suçların da statüde yer almasını istemiş, fakat 7 yıl sonra yapılacak gözden geçirme toplantısında görüşülme sözü verilerek bu öneri reddedilmiştir.

Roma Tüzüğü'nde, mahkemenin ilgi alanına, işleyişine ilişkin birçok açık bulunmaktadır. Bu açıkları, emperyalistlerin kendi çıkarları doğrultusunda kullanmaları sözkonusudur. 7 yıl sonra yapılacak görüşmeler sonucunda, emperyalistlerin, “**anti-terörizm**” politikaları paralelinde, yeni yargılama alanları (muhalif bireyleri, devrimci önderleri yargılama...) açmayacaklarının garantisi yoktur. Dünya halkları, Sivil Toplum Kuruluşları ve tüm muhalif kesimler bu tehlikeleri göz ardı etmeksizin, tüm insanlığa karşı işlenen **Soykırım, Savaş suçları ve Salırganlık suçlarının** cezazı kalmaması için emperyalist tahakküme olanak tanımayan bir çözüm üzerinde çalışmalıdır.

* ABD Senatosu'nun UCM ile ilgili görüşmelerinde UCM'nin ABD'yi de yargılama ihtimalinden rahatsız olan bir senatörün UCM tanımı.

ABD'de kurulan İç Güvenlik Bakanlığı çaresizliğin simgesidir

Kendilerinin de ifade ettiği gibi çeşitli ülkelerde terör bahanesiyle terör estiren ABD "nasıl yapsam da korunsam" hesabıyla hergün yeni bir şey bulmanın peşinde. Buna rağmen, kendi halkının da belli kesimince protesto edilmekten kurtulamıyor.

Amerika'nın 11 Eylül sonrası "terörle mücadele" kılıfı altında tüm dünyaya karşı başlattığı kanlı operasyonlar devam ederken, ABD'de yeni bir terör oluşumu "**İç Güvenlik Bakanlığı**" oluşturuldu. 11 Eylül'ün ardından ortaya çıkan ve "ABD saldırıyı biliyordu" söylemlerinin gazete manşetlerinde sıkça görüldüğü son günlerde ABD'nin "yanımızda veya karşıımızda" diye belirlediği ülkelere yönelik operasyonları yeni yöntemlerle şekilleniyor. 11 Eylül saldırıları bahane edilerek açığa çıkarılan işgaller sürerken, işgallerin dışında özellikle Ortadoğu halklarına yönelik olarak yeni uygulamalar ortaya seriliyor. ABD terörünün giderek artacağını gösteren yeni oluşum "İç Güvenlik Bakanlığı" Amerikan istihbarat örgütleri FBI ve CIA'e getirilen yoğun eleştiriler sonucu oluşturulup bütün istihbarat kuruluşlarını tek bir çatı altında topluyor. 170 bin üyesi olan ve 37,5 milyar dolar bütçe ayrılan yeni bakanlık özellikle belirli ülkelere yüzbinlerce Arap ve Müslümanın ABD'ye giriş ve çıkışlarında zorluk çıkartarak, aşağılık uygulamaları devreye sokuyor. ABD tarafından terörist olarak nitelendirilen Arap ve Müslümanlar ABD'ye girerken parmak izi vermeye ve fotoğraflarını çekirtmeye, sorgulamaya tabi tutulacak. ABD'li bir avukatın yaptığı açıklamaya göre İran, Irak, Suriye, Sudan... vb. yerlerden gelen tüm kişilere aynı baskıcı uygulamalar yapılacakken, vize alımlarına da zorluk çıkartılacağı öğrenildi. Yani, yeni güvenlik

kurallarına göre, artık "terör eksenini" olarak nitelendirilen yerlerden ABD'ye giriş ve çıkışlar "itina" ile incelenecek. Ne olur ne olmaz! Yeni Laden'lere karşı oluşturulan bu iç güvenlik" aslında daha açık bir ifade ile korkularından aldıkları önlemleri yalnız bununla sınırlı tutmuyor. ABD'nin göçmenlere karşı çıkardığı yeni "önlemler paketiyle" de Göçmenler Şubesi oluşturulması ve özellikle Irak, İran gibi ülkelere kaçak yollarla ülkeye giriş yapmak isteyenlerin de böyle

ma Teşkilatı (CIA) Başkanı George Tenet, 11 Eylül sonrası ABD dışındaki ülkelerde yaklaşık 2500 kişinin kendi çalışmalarıyla gözaltına alındığını açıkladı. Evet, kendilerinin de ifade ettiği gibi çeşitli ülkelerde terör bahanesiyle terör estiren ABD "nasıl yapsam da korunsam" hesabıyla hergün yeni bir şey bulmanın peşinde. Buna rağmen, kendi halkının da belli kesimince protesto edilmekten kurtulamıyor. ABD'de bir grup önde gelen aydın, Washington yönetiminin

kıcı yönetimine şu sözlerle karşılık veriliyor. "ABD hükümetinin sınırsız bir savaş başlattığını ve yeni baskıcı yöntemler kurduğunu biliyoruz. Biz halkların ve ulusların büyük güçlerin askeri baskılarından bağımsız kendi geleceklerini belirlemeye hakkı olduğuna inanıyoruz. ABD kendine ve müttefiklerine istedikleri zaman ve yere askeri güç yığma hakkı tanıdı"

Evet, ABD terörünü sürdürürken, kendi dışında aradığı terör ile halüsinasyon görüyor olmalı ki,

önlenmeye çalışılması ABD'yi tel örgülerle kuşatmanın bir görüntüsünü oluşturuyor.

"Teröre destek veren ülkeler" listesi oluşturan ve hummalı bir çalışmanın içine giren ABD, bugüne kadar sayısız insanın kanına girdiği gibi, binlercesini de gözaltına aldı. ABD Merkezi Haber Al-

11 Eylül sonrası politikalarını sert bir dille eleştiren bir bildiri yayımladı. Aralarında dilbilimci profesör Noam Chomsky ve Filistinli Yazar Edward Said'in de bulunduğu "bizim adımıza değil" adlı bildiride birçok müzisyen, sanatçı ve yazarın imzası bulunuyor. Bildiride ABD hükümetinin bas-

hastalığına çare olarak yasak ve baskısını artırıyor. Ama ne çare ki ne eski yeniye ne de ölü hayata yeniden dönüşebiliyor. ABD'nin bu hastalığı da ölümcüldür ve yıkılacaktır. Ne aldığı önlemler, ne silahları kendilerini korumaya yetmiyor. Çünkü bu düzen yıkılmaya gebe.

Mobil Santral giderek yerleşiyor

Samsun: Tekkeköy'de kurulmak istenen mobil santralin işlemleri giderek hız kazanıyor. Halkın ve çevre örgütülüklerinin karşı çıkmasına rağmen yapımı süren mobil santral dolayısıyla her biri 275 ton ağırlığındaki 15 adet dizel motorun Finlandiya'dan gelişi tamamlandı. Dev motorların Tekkeköy'e getirilmesi için daha önceden doldurulan derelerin yeterli doldurulamaması nedeniyle tırlarla götürülen motorların taşınmasında problemler olsa da motorlar her biri 700 tonluk kaldırıcı gücüne sahip olan 3 hidrolik makine ile mobil santrale yerleştirildi. Bir yandan santralin kurulma aşamaları tamamlanmaya çalışılırken, santralin durdurulması istemiyle açılan 4 davaya ilişkin olarak Danıştay red cevabı verdi.

Çalışanımıza gözaltı

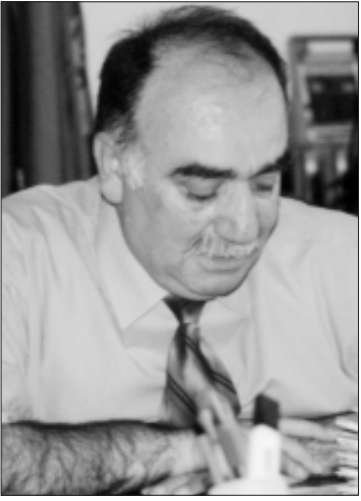
İzmir: 9 Haziran tarihinde Pir Sultan Abdal Derneği Menemen Şubesi'nin düzenlediği Ferhat Tunç, Sabahat Akkiraz konserini izlemek için giden İzmir büro çalışanımız **Güven Genç**, Siyasi Şube ekipleri tarafından kuşlama yaptığı gerekçesiyle gözaltına alındı. Bir gün gözaltında kalan çalışanımız çıkarıldığı savcılık tarafından serbest bırakıldı. Gözaltında kötü muameleye maruz kalan Güven Genç, kendisine işkence yapan polisler hakkında suç duyurusunda bulundu.

Milli Eğitim Müdürlüğü'nde AOBP protestosu

9 Haziran 2002 günü Cağaloğlu İl Milli Eğitim Müdürlüğü önünde AOBP uygulamasını ve yeni YÖK Yasa Tasarısı'nı protesto etmek isteyen İDLB'li öğrencilere polis saldırdı. Yerlerde sürüklenerek, dövülerek 7 kişi zorla gözaltına alındı. İDLB yaptığı basın açıklamasıyla saldırıların eğitim hakkı için verdikleri mücadeleyi engelleyemeyeceğini söyleyerek tüm duyarlı kesimleri bu mücadeleyi sahiplenmeye, saldırılara karşı tepkili olmaya çağırıyor.

IMF destekli tarımı imha yasaları iptal edilmelidir

IMF'nin talimatları doğrultusunda çıkartılan yıkım yasalarının tarım sektörüne yansımaları, etkileri; şeker ve tütün yasalarının sonuçları; son günlerde alevlenen hormon ve zehirli madde iddiaları ve ülke tarımının genel sorunları hakkında Türkiye Ziraatçılar Derneği Başkanı İbrahim Yetkin'in görüşlerini aldık.

Çok Uluslu Şirketler Türkiye'yi kendileri için bir açık pazar haline getirmeye çalışmaktadır. Burada da temel olan egemen anlayışların neyi hedeflediğidir.

-Devletin IMF'nin talimatları ile tarımı imha etmesinin adımlarından birini de destekleme alımlarının tamamen kaldırılması ve onun yerine Doğrudan Gelir Desteği (DGD) adı altındaki uygulamanın getirilmesi oluşturuyor. Siz bunu nasıl değerlendiriyorsunuz?

-Bütün dünyada tarım sektörü farklı veya benzer araçlarla desteklenmektedir. Gelişmiş ülkeler tarım sektörüne yaptıkları yüksek oranlı desteklemelerle hedeflerine ulaşmışlar ve hatta birçok üründe dev stoklara ulaşmışlardır. 20. yüzyılın son çeyreğinde yükselişe geçen küreselleşme ve neo-liberal süreç içerisinde en çok tartışılan konulardan birisi, belki de en önde geleni tarımda liberalizasyon konusudur. Tarımda koruma desteklerinin kaldırılarak, sektörün serbest rekabete açılması ile verimliliği yüksek, dolayısıyla maliye-

ti düşük gelişmiş ülke tarımsal ürünlerinin tüm dünya piyasalarına egemenliği amaçlanmaktadır. Bu çerçevede yapılan anlaşmalarla Türkiye tarımsal desteklerden vazgeçmeye zorlanmış ve son yıllarda yaşanan kriz ortamının da etkisi ile bu amaca ulaşılmıştır.

Bu amaçla Türkiye ile IMF arasında imzalanan niyet mektuplarında ilki 9 Aralık 1999 olmak üzere tarımda mevcut destekleme sisteminin amaca hizmet etmekten uzak olduğu, verilen desteklerin küçük üreticilerden çok büyük üreticilere yaradığı iddiası ortaya atılmıştır. Bu gerekçelerden hareketle de tüm destekleme alımlarının kaldırılarak yerine Doğrudan Gelir Desteği adlı uygulamaya geçilmesi benimsenmiştir. Bu uygulamaya 2002 yılı itibarı ile başlanmış bulunmaktadır. Ancak bu uygulama gelişmiş ülkelerde bile tek başına bir destekleme aracı olarak kullanılmamaktadır. Buna rağmen Türkiye'de ise tüm diğer desteklerin yerine ikame edecek şekilde konulmaktadır. Ayrıca üretimle bağlantısı kurulmadığı için bir sosyal yardım anlayışı ile uygulanmaktadır.

Yine DGD'nin 5 yıl süre ile uygulanacağı belirtilmekte ve sonrasına ilişkin bir açıklık getirilmemektedir. Büyük ihtimalle zaman içinde bu desteğin de miktarı azaltılarak tamamen ortadan kaldırılacak ve üretici, kaderi ile başbaşa bırakılacaktır. DGD'nin Türkiye tarımının gerçek ihtiyaçlarından kaynaklanmadığını, bu uygulamadaki gerçek amacın tarımsal destekleri ortadan kaldırıp Türkiye pazarını gelişmiş ülke tarımına açmak olduğunu dü-

şünüyoruz.

-Tarım sektöründeki özelleştirmeler de bu mantığın yani üretirmeme mantığının bir ürünü değil mi?

-Temel amacı tarımsal kalkınmayı sağlamak olan tarımsal KİT'ler son yıllarda hızlı bir özelleştirme sürecine girmiştir. Daha önce özelleştirilmeleri tamamlanan SEK, EBK ve yem sanayiinin sistemden çıkarılmasının hayvancılığımız üzerindeki etkileri ortadadır. Adı geçen KİT'lerin özelleştirilmesi ile hayvancılıkta yaşanan çöküş, bu kurumlara olan gereksinimin ortadan kalkmadığının açık göstergesidir. Buradan hareketle özelleştirilmelerine karar verilen Tekel, Şeker Sanayii ve Gübre Sanayiinde de benzer sonuçlar doğuracağını söylemek hiç de zor olmayacaktır. Ayrıca yapılan özelleştirmeler sonucu daha verimli işletileceği savunulan işletmeler tarım sektörü ile ilgisini koparmış, onun yerine devrant merkezleri kurulmuştur. Önümüzdeki dönemlerde sigara ve şeker sanayiinin özelleştirilmesi ile tarım ve sanayiye yeni darbeler vurulacaktır. Bu bağlamda şeker ve tütün yasalarına da değinilebilir. Örneğin sigara sanayimizi yöneten TEKEL kurulduğu günden bugüne ülkemizin en karlı kamu kuruluşlarından olmuştur. Bir kere sigaranın sağlığa zararları artık tüm dünyada kabul edilmektedir. Böyle bir ürünün özelleştirme ile sorumsuz ellerde olmasının yaratacağı sakınca yıllardan beri bilinmektedir. Bu anlamda alınan önlemlerden biri de tütün ve tütün mamullerinin reklamının yapılmasını yasaklayan kanundur. TEKEL

bir kamu kuruluşu olarak bu yasaya uymakta ve kar uğruna halk sağlığını tehlikeye atacak yasadışı uygulamalardan uzak durmaktadır. Sonuçta bugün gelinen noktada yerli TEKEL'den yabancı tekele geçiş süreci tamamlanmak üzeredir. Tekel sigara fabrikaları özelleştirildiği takdirde Türk tütünü kendi ülkesinde sigara pazarından kovulurken çok uluslu şirketler iç pazara hakim olacak ve fiyatları kendi çıkarlarına göre belirleme imkanına sahip olacaklardır. Yani buradan açıkça anlaşılmaktadır ki belirli bir geçiş süreci sonunda Türkiye pazarı koşulsuz olarak yabancı sigara şirketlerine teslim edilecektir. TEKEL'in özelleştirilmesi ve sigara fabrikalarının satılması ile ülkemizde fiili bir yabancı tekel oluşacaktır. Böyle bir uygulamanın Türk tütünü, tütün üreticileri, sigara fabrikalarında çalışan işçi ve memurlar açısından son derece olumsuz ve zararlı sonuçlar doğuracağı açıktır. Soruna sigara sanayii açısından bakıldığında da benzer bir tablo ile karşılaşılıyor. TEKEL 1999 yılında vergi, fon ve diğer yükümlülükler olmak üzere hazineye 817 trilyon katkı sağlamıştır. 2000 yılında bu rakam 2 katrilyon 200 trilyona çıkmıştır.

-Bu yasaların özelleştirme dışındaki sonuçları nelerdir?

Tütün ülkemizde sıradan bir tarımsal ürün olmanın çok ötesinde bir önem taşımaktadır. 500 binden fazla çiftçi işletmesi bu ürünü üretmekte, kırsal alanda yaşayan 3 milyondan fazla insan geçimini tütün üretimi sayesinde sağlamaktadır. Türkiye'de yetiştirilen Şark

tipi tütünün en önemli özelliklerinden biri kıraç topraklarda yetişebilmesidir. Bu nedenle de tütün üretimi yapılan birçok bölgede bu ürünün alternatifi yoktur. Yasanın getirdiği en önemli değişikliklerden biri tütünde destekleme alımlarının 2002 yılından itibaren kaldırılmasıdır. Bu uygulama ile tütünde desteklemeler kaldırılarak üretici, yabancı şirketlerin insafına terkedilmektedir.

Bu amacın yerine getirilmesi için Türkiye'de tütün üretiminin çok fazla olduğu ve fazla tütünlerin her yıl yakıldığı doğrultusunda yoğun bir politika yürütülmektedir. Bu doğru değildir. Zaman zaman tütün yakılmışsa bunlar kota gereği üreticiden imha edilmek üzere bedel ödemeksizin alınmış hurda tütünler ya da depolama sırasında zarar görenek kullanılmaz duruma gelmiş ürünlerdir. Bunun dışında Türkiye'de yaklaşık 15 yıldır stok fazlası tütün yakılmamıştır.

-Şeker sektöründe de aynı uygulamalar söz konusudur.

Şeker pancarı da tıpkı tütün gibi yaklaşık 500 bin çiftçi ailesinin geçimini temin ettiği, şeker sanayiine temel teşkil eden bir üründür. ABD'nin başını çektiği şeker üreten ülkeler, Türkiye'nin şeker pancarı üretiminden çekilmesini ve şeker pazarı haline gelmesini istemektedir. IMF de Türkiye'de üretilen şeker maliyetinin şeker kamışından üretilen şekere göre daha yüksek olduğu ve üretim fazlası ihraç edilirken zarara uğrandığı gerekçesi ile şeker pancarı üretiminin kısıtlanmasını dayatmaktadır. Buna paralel olarak kamuya ait şeker fabrikalarından karlı

olanların özelleştirilmesi, satılmayanların ise kapatılması istenmektedir. Ülkemizde 27 devlet ve 3 adet özel olmak üzere otuz şeker fabrikası bulunmaktadır. Şeker yasası bu nedenle IMF'nin zorunlu talepleri arasına girmiştir. Bu amaçla pancarda da kota uygulaması getirilmiş ve kotalar her yıl daraltılmaya başlanmıştır. Bu arada şeker sektörünün ekonomiye katkıları gözden kaçırılmak istenmektedir. Bu sektör tarımda 500 bin çiftçiye, sanayide 30 bin kişiye tam istihdam sağlamakta; Gayri Safi Milli Hasılaya yılda 650 milyar

üretici ve tüketicinin sömürdüğü kesin. Üreticinin ürünü ortaya çıkarmasının ardından bu hemen tüketicinin sofrasına ulaşmıyor. Burada bir takım halkalar var. Komisyoncu geliyor ürünü alıyor, şehirlere götürüyor derken bu zincirler artarak gidiyor. Bu durumda üretici emeğinin sadece beşte birini almış oluyor. % 80'i ise üreticinin dışındaki güçlere gidiyor. Bunun ortadan kaldırılması kooperatifler aracılığı ile olabilir. Ya da kentlerde üretici pazarları, köylü pazarları kurulabilir. Böyle bir sistemde hem üretici hem de tüketici

uygun kullanıldığı zaman hormonun bir zararı olmaz. Ama bu ölçüler ihlal edilirse zararlı olur. Sera üretimi ve örtü altı üretiminde hormonun kullanılma nedeni gerekli ısının oluşturulamadığı koşullarda döllenmeyi sağlamaktır. Burada esas olan zirai ilaç kalıntılarıdır. Türkiye'de bu noktada önemli bir denetimsizlik vardır. Bu denetimsizlik bugünün işi de değildir. Birden çıkmamıştır ortaya. Zirai ilaçların kullanılması noktasında çok ciddi eksiklikler vardır. Tabi ki bu da bakış açısı ile ilgili. "Türkiye'de tarım bitti" dendiği

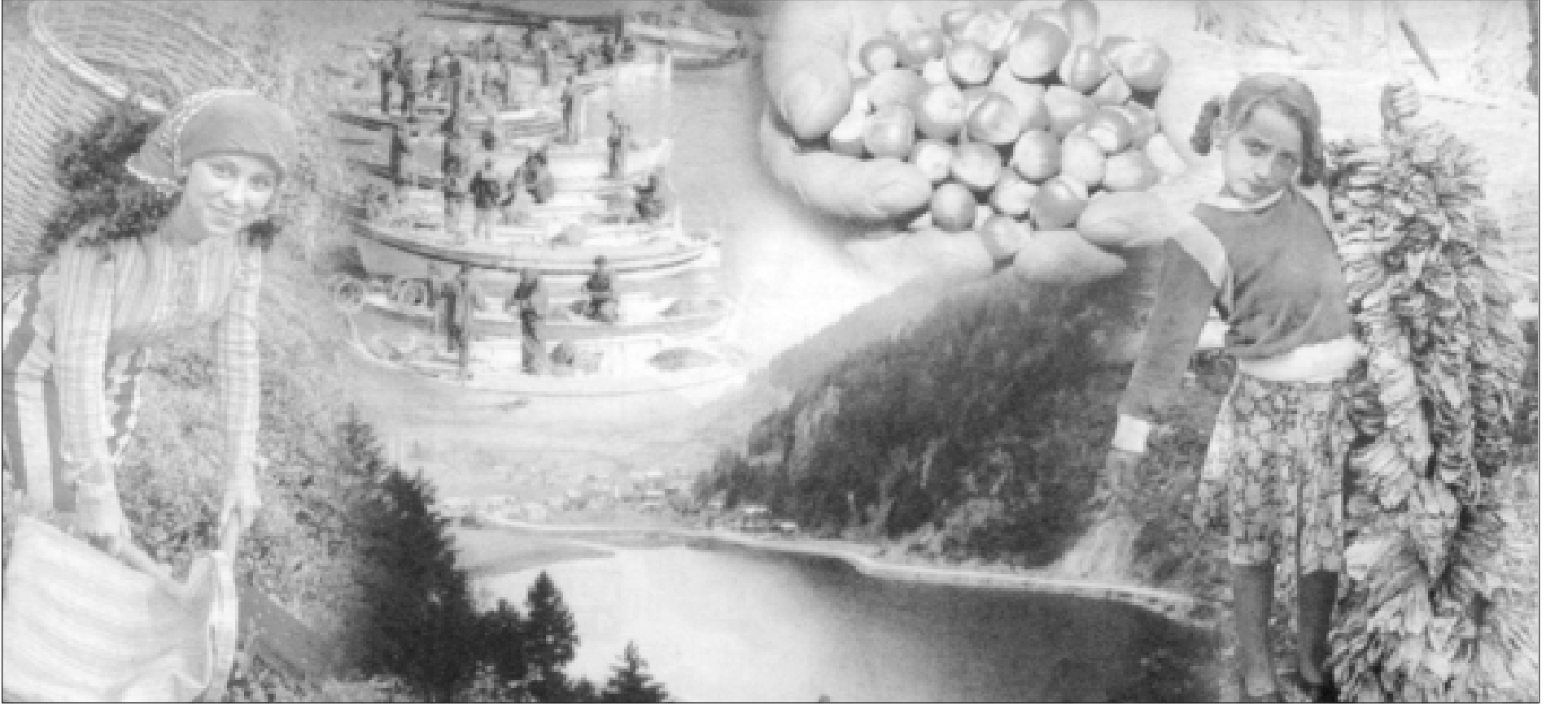
bakarak değerlendirmemek gerekiyor. Anlayış bazında değerlendirmek gerekmektedir. Türkiye'de uygulanan politikalar çerçevesinde Türkiye'yi açık pazar haline getirmek isteyen anlayışlar var. Çok Uluslu Şirketler Türkiye'yi kendileri için bir açık pazar haline getirmeye çalışmaktadır. Burada temel olan egemen anlayışların neyi hedeflediğidir.

Ben genel olarak şöyle diyebilirim ki; dünyada esen küreselleşme rüzgarları Türkiye'yi de etkisi altına almıştır. Özellikle ABD, yaşadığı krizler sonrasında

uzadı. Çünkü Türkiye'de üretici nüfus oldukça yoğun. Bu politikalar neredeyse 20 yıldır uygulanıyordu. Sonuç itibarı ile Türkiye kuşatılmış bir noktaya geliyor. Türkiye'nin bu konudaki sömürge duruşu netleşmiştir. Tarım sektörü içinden çıkılmaz bir hal almıştır.

-AB sürecinin tarım sektöründeki etkileri neler olabilir?

Bizler tarımımızı modernleştirmek, geliştirmek zorundayız. Ama burada da sorun şudur: Tarımımızı modernleştirmeyi yabancı ülkelerin ürünlerine kapı

dolar katkıda bulunmaktadır.

Sözü edilen özelleştirmeler gerçekleşirse Marmara ve Doğu Anadolu bölgesindeki şeker fabrikaları kapanacak, 42 bin üretici pancar ekemeyecek, 15 bin personel işini kaybedecektir. Türkiye kısa sürede şeker ithal eden bir ülke konumuna düşecek, o zaman da şeker bugünkünden daha pahalıya almak zorunda kalacaktır.

-Siz bir açıklamanızda "üretici ile tüketici arasında 7-8 halka var. Bu azaltılmalı" diyorsunuz. Bunu biraz daha açar mısınız?

Türkiye'de üretimden tüketime kadar olan süreçte bir takım mekanizmalar var. Bu sistemde üreticinin ve tüketicinin zarar ettiği veya

daha az zarara uğramış olur.

-Son haftalarda yaygınlaşan hormon tartışmaları ile ilgili neler söyleyebilirsiniz?

Bu olay Türkiye'de on onbeş günde çıkan bir olay değil. Türkiye, hormonu kullanıyordu zaten. Zirai ilaçları da kullanıyordu. Bu yeni çıkan bir tartışma değil. Bu konuda çıkan tartışmaları doğru bir merkezde değerlendirmek gerekmektedir. Hormon ayrı, zirai ilaç kalıntısı ayrı bir şeydir. Hormon hemen hemen her türlü canlılarda kullanılan bir kimyasal madde. Türkiye'de ağırlıklı olarak sebzelerde kullanılıyor. Önemli olan ölçü noktasında bilimsel bakmaktır. Yani kendi dozajında, kendi kullanım şartnamesindeki miktara

zaman, çeşitli denetim kurumlarını ortadan kaldırdığınız zaman böyle olur. Yani hem Zirai Mücadele Karantina Genel Müdürlüğünü kapatacağın, hem diğer genel müdürlükleri kapatacağın, hem eleman almayacağını, hem donanımı zayıflatacağın vb. sonra da bir denetim mekanizması yok diyeceğsin. Bir konuya nasıl bakarsanız öyle çözersiniz.

-Bazı ürünlerde zehirli madde bulunduğu iddiasının ortaya atıldığı bir tartışma süreci de yaşandı. Bu konuda ne diyeceksiniz?

Mekanizmadaki, sistemdeki aksaklıklar devam ettiği sürece bu tür şeyler de normaldir. Daha birçok üründe de ortaya atılabilir bu iddialar. Sadece buradan

yeni yeni pazar arayışlarına girmiştir. Ve bu noktada Türkiye'yi bir açık pazar haline getirmenin planları yapılmıştır. Uygulanan ekonomi politikaları da bunu göstermekte. Bunlarla birlikte Türkiye'de tarımın çöktürülmesi, tarımsal üretimin bitirilmesi operasyonları da başlamış oldu. Tarımdaki KİT'lerden tutun da devletin tarımdaki organizasyonlarına kadar hepsi birer birer kaldırıldı. Zirai Araştırma Genel Müdürlüklerinden yem sanayiine hepsi özelleştirme tehdidi altına alındı. Ve bunların hepsi planlı programlı yapılan şeylerdi. Tüm bunlar IMF ve DB'nin bilinçli ve sistemli politikalarının birer sonucudur. Ancak bu programın uygulanması biraz

mızı ardına kadar açıp, destekleme politikalarına son vererek mi yapacağız; yoksa üreticilerimizin çıkarlarını savunacak korumacı önlemler geliştirip, tarıma yatırım yaparak mı yapacağız? AB hayali ile gümrükler sıfırlanıp, IMF'nin güdümünde yatırımlar tamamen durdurulursa varacağımız yer Arjantin'in olduğu yer olur. Borcu borçla ödeme politikasını gözden geçirmeliyiz. Bunun için elde kalmış kaynaklarımızı yok pahasına peşkeş çekmekten vazgeçmeliyiz. Bunları yapmayıp IMF'ye bel bağlamak beyhudedir. Çünkü IMF bir hayır kurumu değildir. Ve dünyada IMF politikalarını izleyerek gelişen tek bir ülke yoktur.

İntifada esaret çitini de kıracak!

Direniş ve katliamın ortasında son iki haftada yaşanan tablaya baktığımızda göreceğimiz, yine emperyalistlerin Ortadoğu'daki alçakça planları, İsrail'in vahşeti en çok da Filistin halkının direnişi olacaktır.

Ortadoğu'da Filistin halkının yaraları kanamaya devam ediyor. Arafat'ın açıklamalarına göre İsrail askerlerince Filistinlilere karşı kullanılan seyretilmiş uranyumla ölümler devam ederken İsrail tankları işgallerini de aksatmıyor.

Son iki hafta içinde yaşanan gelişmeler de gösteriyor ki ne Arafat'ın uzlaşmacı yaklaşımları ne de Siyonist İsrail'in katliam ve işgali İntifada'nın önünü keşemiyor.

İşgale ve katliama bedenleriyle cevap olan Filistinli gençler tüm dünyaya "boyun eğmeyeceklerinin" mesajını vermeye devam ediyor.

Direniş ve katliamın ortasında son iki haftada yaşanan tabloya baktığımızda göreceğimiz, yine emperyalistlerin Ortadoğu'daki alçakça planları, İsrail'in vahşeti en çok da Filistin halkının direnişi olacaktır. Filistinliler Yahudi yerleşim yerlerine düzenledikleri baskınlarla da İsraililere "defolun" mesajını veriyor. Filistinliler direniyor, İsrail'se en son Ramallah, Cenin ve Tulkarim'e yeni işgal saldırıları düzenliyor.

5 Haziran 2002'de İsrail'in Hayfa kentinde düzenlenen bir intihar eylemi ile 18 İsraili ölmüş, yaklaşık 40 kişi yaralanmıştı. İslami Cihad'ın ve El-Aksa Şehitleri Tugayı'nın üstlendiği bu eylemden sonra yine tansiyon artmış, önceden dillendirilenler yine tekrarlanmıştı: İsrail

eylemden Arafat'ı sorumlu tutmasını takiben Ramallah'a girmekte geç kalmamıştı. Arafat'ın karar-gahında olduğu saatlerde düzenlenen baskında yine tanklar ve makineli tüfekler kullanıldı. Ve yine Cenin. Adı direnişlerle anılan bu kentte tankları az bulan İsrail askerleri

ABD'nin dayatmalarıyla Filistin kabinesi bakan sayısını yarıya indiren Arafat, Güç kuvvetlerine bağlı olarak kurduğu İçişleri Bakanlığı'na 73 yaşındaki General Abdülrezak Yahya'yı getirdi.

Halk desteğinden yoksun olan Yahya'nın göreve getirilmesi Filistinlilerce tepki top-

konferansın Türkiye'de yapılmasının planları daha şimdiden Washington'un beyaz koridorlarında konuşuluyor. Avrupa ülkelerinin Dışişleri Bakanlıkları ile bölge ülkelerinin yetkililerinin katılımı düşünülen konferansta Filistin halkının hayrına bir sonuç çıkmaya-acağı belliyken, bu em-

na kurmaya başladığı toplam 360 km'yi kapsayacak olan elektronik güvenlik çiti yalnız Filistin halkını değil tüm dünya halklarını esir almak için yapılmaktadır. Toplam maliyeti 1.8 milyar doları bulacak olan çitin esaret altına almaya çalıştığı insanların çekeceği zulmün sorumlularının başında ülkemiz patron ağaları da bulunmaktadır. Onlar yıllardır süren bu haksız savaşta İsrail'le yaptıkları gerek ticari gerek askeri anlaşmalarla Filistin halkını karşlarına aldılar. Geçtiğimiz haftalarda yapılan Bush-Şaron görüşmesin'de konuşulanların kamuoyuna yansıtıldığı gibi İsrail ve Filistin halklarının "barış ve güvenlik" içinde yaşam hakları değil intifadanın nasıl bastırılacağı planları olduğu artık gizlenemez bir gerçeklik. Filistinliler özgürlükleri için ölmeye devam ediyor.

Filistinliler için ölüm artık zaferin ince bir ayrıntısı. Onlar ölümün nereden ve nasıl geldiğinin bilincini yıllardır örüyor, emperyalizme, siyonizme karşı zaferi intifadayla yükseltiyorlar. Onların direnişini sahiplenmek, desteklemek, kendi coğrafyamızda da ortak düşmanlarımıza karşı proleter saflarda örgütlenmek, intifadalar yaratmak insanlığımızın boyun borcudur.

üç yönden helikopterlerden açılan ateşlerle adeta bir cehenneme döndürdü Cenin sokaklarını. Arafat ve Filistin yönetimi saldırılarla ilgisi olmadığını açıklasa da CIA başkanı George Tenet açıklamalarıyla İsrail'in misillemelerinin sinyalini çoktan vermişti. "Hiç kimse Filistin halkını yenemez" açıklamaları yaşanan ırkçılığa ve faşizme okunan lanetler, yıkık karargahtan Arafat'ça dillendirilse de, Arafat tutarsızlığını, bu kez yaptığı kabine değişiklikleriyle gösterdi.

larken, Arafat'ın emperyalistlere ikinci jesti de Maliye Bakanlığı'na Selam Fayyad'ın atanması oldu. Fayyad daha önce IMF ile işbirliği içinde çalışmış, ABD yanlısı bir bürokrat olarak tanınmakta.

Filistin halkının acılarının sorumlusu ABD de tabi bu arada boş durmamakta. İsrail'e zaman kazandırmak, dünya kamuoyunda Ortadoğu'daki hassasiyetini, hakimiyetini anlatmak için uluslararası bir konferans yapacağını açıkladı. ABD'li yetkili Richard Baucher'in çağrı yaptığı

emperyalist aldatmacanın bilinçlice ülkemizde yapılması büyük bir utanç kaynağı olacak. Filistin için timsah gözyaşları henüz kesilmiş olan ülkemiz patron-ağalarının ABD'nin bu yönlü talebine (emrine) "gık" demeyeceği ortada. Bu noktada Türkiye'deki emekçi ezilen halklara, devrimci, demokrat, komünist ve aydınlara düşen görevse olası bu konferansı engelleyici, protesto edici kitlesel eylemler düzenlemektir.

Geçtiğimiz hafta İsrail'se Cenin yakınları-

Halklar emperyalizme ve yerli uşaklarına karşı ayakta

İspanya/ Seville: 9 Haziran 2002 tarihinde İspanya'nın Seville kentinde 50.000 kişiden fazla insan ülkedeki işsizliği protesto etmek için sokağa çıktı. İşsizliğin tüm dünyada ciddi bir biçimde büyüdüğü şu anda İspanya'da da 2 milyon işsiz nüfus bulunuyor.

Protesto gösterileri 21 Haziran'da AB zirvesinin yapılacağı yerde gerçekleştirildi ve üç saatten fazla sürdü. Protesto gösterilerine çağrıyı İspanya'nın en büyük sendikası yapmıştı. Bu sendika iki milyon işçiyi temsil ediyor.

Güney Kore/ Seul: 10 Haziran 2002 Pazartesi günü Güney Kore'nin başkenti Seul'de ABD'ye karşı bir protesto gösterisi düzenlendi. Protestonun nedeni geçen sene bir ABD kampında çalışırken ağır yaralanan bir işçinin bu yaralanmadan kaynaklı ölmesiydi. Yaşamını yitiren işçi, Jeon Dong-rok 55 yaşındaydı. Kamptaki inşaatta metal kağıt kaldırma işi yaparken askerlerin elektriği açması so-

nucunda Jeon Dong-rok ağır yaralanmıştı.

Yaklaşık 300 eylemci 10 Haziran'da hastanenin önünde bir anma ve basın açıklaması gerçekleştirdi. İşçiler yaptıkları açıklama ile Jeon Dong-rok'un ailesine maddi destek yapılmasını ve ayrıca Güney Kore'de bulunan 37.000 ABD askerinin Kore'yi terk etmesini istediler.

Belçika/ Brüksel: 7 Haziran 2002'de yaklaşık 8.000 liman işçisi ABD şirketlerindeki sendikasılaşırma saldırısını protesto etti.

Protesto eylemi 24 saat sürdü. Eylemde Zeebrugge, Gent, Antwerp ve Oostent'te saatlerce vapur ve gemi trafiği tamamen durduruldu.

Sendika bundan sonra da eylemlerini sürdüreceklerini açıkladı. Eyleme öncülük eden sendika Belçika'daki liman işçilerinin % 90'ını temsil ediyor.

Hindistan/ Hyderabad: 9 Haziran 2002 Pazar günü

Güney Hindistan devleti, Maoistlerle aralarındaki görüşmelerin devam etmeyeceğini açıkladı.

Maoistlerle bu görüşmeler için ilk çağrıyı Hindistan devleti yapmıştı. Eski polis şefi Vijay Ramarao, Maoistlerle görüştiklerini ancak bu görüşmelerin iyi geçmediğini belirtti. Ramarao, Maoistlerin topraksız köylülere ve yerli insanlara yardım etmek konusunu açmaları üzerine görüşmelere son verdiklerini açıkladı. Kendi sözlerinde de kimin, kim yararına çalıştığı tamamen açıkken Ramarao, Maoistleri suçlayarak barışı onların kabul etmediklerini söyledi. Hindistan'da yayın yapan bir gazetenin yazarı Rao devletin hiçbir söz hakkı olmadığını ve Halk Savaşı Grubu üyelerinin gözaltında vahşice öldürüldüğünü belirtti.

İngiltere/Londra: 8 Haziran 2002 tarihinde İngiltere'nin başkenti Londra'da "Pakistan-Hindistan silah ticaretine son" adı altında yüzlerce kişi tarafından pro-

testo gösterisi düzenlendi.

Protesto gösterisini düzenleyen 50 örgüt, yaptıkları açıklamada protestonun amacının İngiltere'nin Hindistan ve Pakistan'a silah ve diğer savaş malzemeleri göndermeyi hemen durdurması olduğunu söylediler.

Meksika/ Nuevo Laredo: Meksika'da 11 Haziran 2002 tarihinde domuz yetiştiricisi köylüler, Meksika'yı ABD'ye birleştiren köprüyü işgal etti. Kuzey Meksika'dan gelen domuz yetiştiricileri devletin hak gasplarına karşı 2 köprüyü araçlarıyla 6 saat işgal altında tuttular.

İşgal sırasında açıklama yapan köylüler "devlet, haklı olan taleplerimizi kabul edinceye kadar buradan gitmeyeceğiz" dediler. Altı saat sonra devlet temsilcilerinin haklar üzerinde görüşmeler olacağını ve taleplerin büyük çoğunluğunun kabul edileceğini söylemesi üzerine eylem slogan ve alkışlarla sona erdirildi.

Peru/Lima: 13 Haziran

2002 tarihinde binlerce işçi, devletin Lima'daki iki elektrik şirketini özelleştirmeye çalışmasına karşı bir protesto gösterisi düzenledi.

İşçiler eylemde "bu şirketlerin özelleştirmesine izin vermeyeceğiz" diye haykırdılar.

Sadece Lima'da değil aynı zamanda Arequipa ve Cuzco kentlerinde de tüm marketler ve bankalar kapatıldı, 30 işçi ise açlık grevine başlayacaklarını söyledi.

Eylem sırasında polis işçilere müdahale ederek, göz yaşartıcı bomba ve coplarla saldırdı, 15 kişi tutuklandı. Eylemde birçok şirketin camları da kırıldı. Protestolara katılan işçiler Cumhurbaşkanı Alejandro Toledo'ya karşı sloganlar attılar.

Cumhurbaşkanı Toledo ise özelleştirmelerin durdurulmayacağını açıkladı. 16 Haziran tarihinde de Peru'nun ikinci büyük şehri Arequipa'da sıkıyönetim ilan edildi ve 150 polis daha şehre gönderildi.

Filipinler'de Bağımsızlık Günü'nde ABD ve yerli uşakları ülke çapında protesto edildi!

Manila: Filipinler'de 12 Haziran 2002 tarihinde Bağımsızlık Günü nedeniyle ülke çapında büyük yürüyüşler yapıldı.

Renato Reyes bagong Alyansang Makabayan temsilcisi: "Cumhurbaşkanı Macapalang Arroya ABD'nin kuklası olduğunu kabul etsin" dedi. Yürüyüşlerde ABD askerlerinin ülkede operasyonlar yapması da protesto edildi.

Yürüyüşlere sa-

dece başkent Manila ve Manila/Metro'dan değil aynı zamanda Güney Tagalong ve Güney Luzon'dan köylüler ve balıkçıları da katıldı. Gösterilerde militan sendikalar ve devlet güçleri arasında yoğun çatışmalar yaşandı. Lueneta Park Rıza heykeline bayrak asan dördü çocuk, 7 kişilik grup gözaltına alındı.

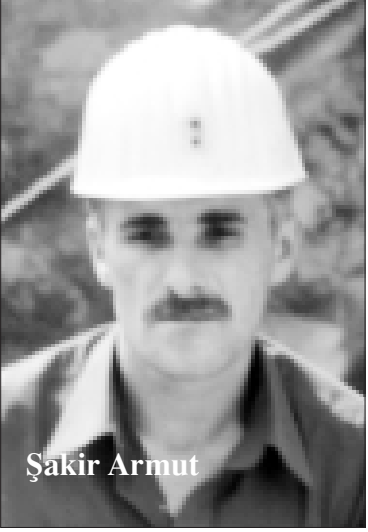
Devlet protestolarının yapılacağı bölgede polis yığı-

nağı yaptı. Diğer büyük kentlerden de 800 çevik kuvvet polisi getirildi. Polis protestocuları gözaltına alarak yürüyüşü durdurmaya çalıştı. Eylemciler ise Milli Kütüphane önünde ABD bayrakları yaktılar. Polisin saldırısı üzerine eylemlerine farklı yerde devam eden protestocular programlarını başarıyla tamamlayarak eylemlerine başarıyla sonuçlandırdılar.

ADSBP 14 Haziran'da Gökçesu direnişini ziyaret etti

Ankara Devrimci Sosyalist Basın Platformu, direnişteki Gökçesu işçilerini 14 Haziran 2002 tarihinde ziyaret etti. Devrimci, sosyalist basın çalışanları ve okurları jandarmanın yolda engelleme çabalarına rağmen gittikleri direniş çadırlarında direnişteki işçilerle sohbetler, türküler ve birlikte yenen yemekle greve destek verdiler.

Şakir Armut

Ankara: Ankara Devrimci Sosyalist Basın Platformu (ADSBP) 14 Haziran 2002 tarihinde aylardır direnişte olan Gökçesu maden işçilerini ziyaret etti. Sabah saat 9:30'da yola çıkan devrimci basın çalışanları ve okurlarının bulunduğu otobüs Mengen'e bağlı Gökçesu beldesinde jandarma tarafından durduruldu. Kimlik kontrolü yapan jandarma keyfi bir şekilde otobüs şoförünü gözaltına aldı. Ancak buna rağmen Gökçesu işçileri ziyaret edildi. Başka bir şoför bulunarak saat 13:00'e doğru madencilerin bulunduğu grev çadırlarına gelindi. Hep beraber yapılan sohbetin ardından ortak hazırlanan sorular sorularak işçilerle bir röportaj yapıldı. ADSBP adına söz alan bir arkadaş platformu tanıtarak çalışmalarını anlattı.

İşçilerin de direnişlerini anlatmalarının ardından hep birlikte yemek yendi. Ardından platform bileşenleri direnişçiler için madenci türküsünü söyledi. İşçiler de kendi türkülerini eşlik ettiler. Halaylar çekilerek madencilerin yöresel oyunu olan çiftetelli oynandı. Güzel bir diyalogun yakalandığı ziyaret hep birlikte atılan "Yaşasın sınıf dayanışması", "Gökçesu işçisi yalnız değildir", "Yaşasın onurlu mücadelemiz" sloganları ile son buldu. Ziyaret sırasında jandarma da sürekli çadırların etrafında dolaşarak gövde gösterisi yaptı. Aşağıda ADSBP ve gazetemiz tarafından işçilerle yapılan röportajı sunuyoruz.

ADSBP: Direnişinizin nasıl başladığını ve geldiği aşamayı özetler misiniz?

Ahmet Gögnük: Bizler sendika sürecine devam ettiğimiz için 7 Aralık 2001 tarihinde ücretsiz izne çıkarıldık. O zamandan beri buradayız. Şu an bizim ocakta çalışmamamız için herhangi bir engel yok. Bizler 71 gündür çadırdayız. Çadırdan önce Gökçesu'da irtibat büromuz vardı, oradaydık. Çadırları buraya 4 Nisan'da kurduk. İşletmeye karşı direnişimizi o günden beri sürdürüyo-

ruz. Mücadelemiz ve direniş devam ediyor. Şu ana kadar geldiğimiz nokta iyidir. Bu direnişi her şeye rağmen olumlu bir şekilde bitirip işimize başlayacağız, aşımızı kazanacağız.

ADSBP: Bölge halkı ve esnafın size yaklaşımı nasıl?

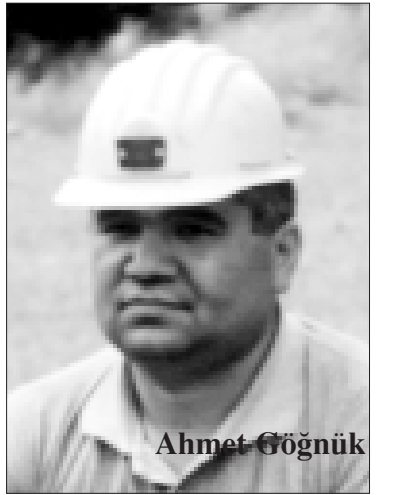
A. Gögnük: Bölge halkının %80'i geçimini madencilikten sağlıyor. Bizler burada çile çekip de bu haklı mücadeleyi kazanırsak bütün hepsi bizden taraf olacak. Ama kazanmazsak hepsi diyecek ki "biz size dedik kazanamazsınız." Destek vermeyenler bile kazandığımız zaman "destek verdik" diyecekler. Başarmak bizim elimizde olduğu kadar herkesin elin-

de. Ancak Gökçesu halkından ve esnafından yeterli desteği gördüğümüzü sanmıyorum. Kendi aramızda tartıştığımızda aslında biraz da hak veriyoruz. Biz de direniş nedir, mücadele

ne olacak" diye sorduk. Bize "sendikadan vazgeçin. İşinize başlayın" dedi. Biz de bunu kabul etmedik. Biz yine de dayanmaya, mücadele etmeye devam ediyoruz. Taleplerimiz kabul edilene kadar burada olacağız.

İK: Üzerinizdeki baskıları anlatır mısınız?

Şakir Armut: Biz burada olduğumuz için yapılmadık işkence kalmadı bize. Burada müdür ve patron tarafından baskı altındayız. Gerekli işlemlerimizi yapmıyorlar. Zorluk çıkartıyorlar. Gittiğimizde ters davranışlarda bulunuyorlar. Şu anda bu kömür kamyonlarında 125 arkadaşımız günde 8 saat çalışıyor. Bu sürede 120 ton kömür çıkarıyorlar. Kömürün tonu 110 milyondur, bize verdikleri para ise 5 milyon lira. Bu direniş sadece bizim değil bütün halkın direnişidir. Bu yüzden direnişi sonuna kadar götürmeye kararlıyız.

Ahmet Gögnük

"Munzur sevdamız"

**Munzur'a
sahip çık**

Tunceliler Kültür ve Yardımlaşma Derneği İstanbul Şubesi Dünya Çevre Günüyle ilgili Beyoğlu Postanesi önünde bir basın açıklaması düzenledi. Açıklamada Dersim'de silahla, sürgünle, zulümle toprağından ve kültüründen koparılamayan Kürt halkının sinsi bir politikayla yüzyüze olduğu söylendi. Munzur Barajlar Projesi olarak ifade edilen 8 adet baraj ve hidroelektrik santralının yapımı ile tarihinde katliamlar, baskılar karşısında birçok direnişe ev sahipliği yapmış, yılların sömürsüyle acılarıyla yoğrulmuş Dersim yok edilmek isteniyor. Yapılan açıklamada yapılmak istenen bu proje ile Dersim'in çok büyük bir bölümünün sular altında kalacağı ve böylece doğanın ve kültürün yok edilmek istendiği vurgulandı. "Onurlu bir yaşam için Dersim'e sahip çıkalım" diyen Dernek üyeleri basın açıklamasından sonra TBMM'ye mektup göndererek eylemlerine son verdi.

ADSBP, RTÜK yasasını protesto etti

Ankara: Ankara Devrimci Sosyalist Basın Platformu **12 Haziran 2002** tarihinde saat 12:30'da Yüksel Caddesi İnsan Hakları Anıtı önünde biraraya gelerek RTÜK yasa tasarısını, devrimci sosyalist basın üzerindeki baskıları ve İşçi-Köylü gazetesi çalışanı **Memik Horuz**'un tutukluluk halinin devamını protesto etti. Platformu oluşturan **Atılım, Alınteri, Devrimci Demokrasi, Devrimci Mücadele, İşçi-Köylü, Kaldıraç, Odak** gazete ve dergilerinin çalışanlarının katıldığı eylem alkışlarla başlatıldı. Basın metnini basın platformu adına gazetemiz Ankara büro çalışanı **Betül Kılıçaslan** okudu. Kılıçaslan devletin tüm emekçilere yönelik baskılarına değinerek **"bana dokunmayan yılan bin yaşasın deme şansımız bile kalmadı. Çünkü yılanın dokunmadığı, ısırmadığı kimse kalmadı"** diyerek IMF'nin talimatlarının nasıl yerine getirildiğine vurgu yap-

ttı. Kılıçaslan Alınteri gazetesi Yazılı İşleri Müdürü **Sakine Yalçın**'a verilen para cezasına, Ekinler matbaasında bulunan aletlere zorla el konulma kararı alınmasına ve Memik Horuz'un keyfi bir şekilde halen tutuklu bulunduğu dikkat çekerek yeni RTÜK yasası ile bu saldırıların artacağını söyledi. Kılıçaslan ayrıca **"ancak bizler bundan sonra yine Gökçesu ya da Yonca Teknik'te direnen işçilerin yanında olmaya devam edeceğiz. Bizler bundan sonra da yine ezilen, emekçi halkımızın yanında olmaya devam edeceğiz"** diyerek sözlerini noktalandı. "MGK, IMF, YÖK, RTÜK, 312, 169 bu abluka dağıtılacak", "İnsanlık hücrede, insanlığa sahip çık" vb. dövizlerin açıldığı açıklamada ayrıca **"Devrimci sosyalist basın susurulamaz"** sloganı atıldı. Eylem alkışlarla bitirilirken polis in aldığı yoğun önlemler dikkat çekici idi.

"IMF'nin ne istediği çok net bellidir"

Bursa: Emperyalistlerin IMF, DB gibi kurumları aracılığıyla ülkemize dayattığı özelleştirme ve kamu kurumlarının kapatılma kararları ile emekçi halkımız daha çok açlık, yoksulluk ve işsizlikle karşı karşıya kalıyor. Bu saldırıların bir parçası olan Bölge Müdürlüklerinin kapatılma kararıyla ilgili **Bursa Yol-İş 1 No'lu Şube Başkanı Kazım Sakarya**'nın görüşlerini aldık.

"Bölge Müdürlüklerinin kapatılması kafalarda birçok soru işareti bırakıyor. Buralarda büyük bir rant söz konusu. Bu rantı birilerine vermek için Bölge Müdürlükleri kapatılıp işlevsiz bir duruma getirilmek isteniyor. İkincisi siyasi tercihler söz konusudur. Biz sendika olarak kapatılmaları yerine hantal olan bu kurumların daha işlevli bir hale getirilmeleri için makinaları, teknolojilerini yenileyip uluslararası standartlara uygun hale getirilmelerini savunuyoruz.

Hedef Karayolları, Köy Hizmetleri, DSİ, enerjideki diğer sektörlerin hepsini kapatmaktır. Nasıl ki tarımı,

sanayiye bitirdiler, bu alanı da bitirmek istiyorlar. Çünkü dünyadaki büyük rant alanıdır bu alan(...) Sistemin kökeninde IMF'nin ne istediği çok net bellidir.

Yol-İş Sendikası hiçbir zaman susmamıştır, her türlü toplumsal aktivitenin içinde bulunmuştur. Çünkü diğer kurumların başına gelenin bize de geleceğini biliyorduk."

Krizin yaratıcısı emperyalizmdir

Bölge Müdürlüklerinin kapatılmasına karşı 5 Haziran günü Bursa, Balıkesir, Çanakkale, Kütahya, Yalova ve Bilecik'te 14. Bölge Müdürlüğü'ne bağlı işyerlerinde 7:30-12:30 saatleri arasında iş bırakma eylemi yapıldı. Sloganlarıyla hükümete ve IMF'ye tepkilerini dile getiren emekçiler "Dağları aştık, yolları aştık, IMF'yi de aşacağız" pankartı açtılar. Eyleme Türk-İş, DİSK ve KESK'e bağlı bazı sendikaların şube yöneticileri ve üyeleri de destek verdi.

Katil Ağar Samsun'da

Gözaltında kayıplarda, katledilen devrimci-demokrat-yurtseverlerin katılan kanında parmağı olan ve adını Susurluk kazası sonrası sıkça duyduğumuz katil Mehmet Ağar ile Merkez Valisi Recep Yazıcıoğlu Samsun'daydı. Samsun'da her ikisinin de gündemi birbirininkinden pek de farklı olmayan bu sebebi ziyaretlerinde merkez valilik görevini sürdüren Recep Yazıcıoğlu "Türkiye nereye gidiyor" konulu bir konferansta, Elazığ Bağımsız Milletvekili Mehmet Ağar da katıldığı bir yerel televizyon programında siyasetle ilgili görüşlerini Samsunlulara aktardı. Hem Ağar'ın hem de Yazıcıoğlu'nun katıldıkları konferans ve programın ortak yanları ülkenin giden kötü gidişatı ve önderlik sorunuydu. Yazıcıoğlu Türkiye'de sistem tartışmasının pek fazla yapılmadığını, Türkiye'yi tepeden turnağa değiştirmek için bir dönem siyaset yapmak istediğini konferansta belirtirken üniversite öğrencilerine de seslenerek "boyunu bükük geziyorlar" dedi. Ağar ise ülkedeki insanların siyasetten uzaklaştığını, siyasi partilerin aile şirketi olmadığını ve devlet için ölümü göze alanların mutlaka milletin desteğini arkasına alacağını haykırdı.

Evet, Yazıcıoğlu ve Ağar halkın gözünün içine baka baka bugüne kadar

yaptıklarını yok sayarak ülkenin gidişatını düzelterek önerilerini (onlara göre ülke böyle düzeler) sıralıyorlar. Artık halk bu tescilli katillerin söylediklerinin ne kadarını ciddiye alır bilinmez ama söylediklerinde kurtarıcı imajını çizdikleri apaçık ortada. Öyle ki, Yazıcıoğlu ülkenin sorunlarını (!) ortaya koyarken üniversite öğrencilerine değinmeden de edemiyor. Yazıcıoğlu'nun üniversitelilerin sorunlarını ne kadar içten söylediği bizce iyi bilinir ama, özellikle Ağar'ın dile getirdikleri pişkinliğini artırır derecesinde. Çünkü Ağar siyasi partilerin aile şirketi olmadığını söylerken, DYP içerisinde bir dönem İçişleri ve Adalet Bakanlığı yaptığı dönemleri unutmamış olmalı. Ağar ile o dönemde iktidarın ortağı olan DYP ile (özellikle Çiller ile) olan aile dostluğunu bilmeyen yoktur sanırız. Keza Susurluk'ta yaşanan kaza ile eli kanlı katillerin, çetelerle olan bağlantılarının ortaya çıkmasıyla dönen dolaplarda aile fotoğrafları da bir bir ortaya çıkmıştı. Yani geçmişi ve bugünü hayli kabarıklık olan Ağar'ın yaptıkları bugün söyledikleriyle çelişse de aslına bakılırsa Ağar bunu yapmak zorunda. Onun ve onun gibilerin işi halkın nabzını tutmak ve ona göre şerbet vermektir.

Ağar yine konuşması içinde devlet

Gözaltında kayıplarda, katledilen devrimci-demokrat-yurtseverlerin katılan kanında parmağı olan ve adını Susurluk kazası sonrası sıkça duyduğumuz katil Mehmet Ağar ile Merkez Valisi Recep Yazıcıoğlu Samsun'daydı.

in için çalışanların milleti arkasına alacağından bahsediyor. Hangi devlet diye sormadan edemiyoruz doğrusu. Halka açlığı ve zulmü reva gören, kendine pastanın bütünü alan efendileriyle paylaşan devlete mi bu halk güvenecek, destek verecek. Ağar söyledikleriyle bir başka gerçekliğe de işaret ediyor. Devlet için çalışın diyor. Halk için bir şey yapmayan mantığını ortaya koyuyor. Halka sıra gelince "yok yok"ları ezber söyleyen, devlet içindeki çete uzantılarına katillere sıra gelince hiçbir şeyden çekinmeyen bu devletin halkı arasına alacağını sanan varsa çok yanılıyor şimdiden söyleyelim. Ve sonuçta, Ağarlar, Kırıcılar, Çatlılar...vb. sistemin kullandığı kuklalarıdır. Ağar'ın bir açıklamasında "MGK kararlarını uyguladık, kimse hesap soramaz" sözleri bunu doğruluyor.

Aslına bakılırsa, Ağar ve Yazıcıoğlu'nun ziyaretlerinin bir başka sebebi önemi daha vardır. Yalnızca siyaset tartışmaya gelmediler elbette ki. Faşist diktatörlüğün Karadeniz'e verdiği önemden dolayı (ki bu önem yürütülen devrimci mücadeleden ve PKK'nin T. Kürdistanı'nda verdiği silahlı mücadeleyi sonlandırmasındandır) T. Kürdista-

nı'nda görev almış ve katliamlarıyla ün yapmış kişileri bölgeye kaydırıldığını biliyoruz. Örneğin Veli Küçükler, Kemal Yazıcıoğullar, Reşat Altaylılar ve bir dönem Tokat'ta valilik yapan Ayhan Çevikler... gibi. Yalnız devrimci mücadele için değil, Karadeniz'in stratejik öneminden kaynaklı uyuşturucu ticaretinin de geçiş noktalarını oluşturan bu gibi yerlerde işlerini sağlama almaya çalışmaktadırlar. Şimdi Ağar gibilerin ziyaretleri bu aşamadan sonra daha başka bir boyuta giriyor. Ki bu da irdelenmesi gereken bir mevzudur. Ama, yalnızca konunun öz olarak anlaşılması için yazdıklarımızın yeterli olacağını düşünüyoruz. Çeteleşmiş ve devlet içindeki bağlantıları ortaya çıkmış, devrimcilerin katili olan böylesi kişilerin halk içinde pek de söz sahibi olmayacağını hepimiz biliyoruz. Ancak, çirkeflikleriyle devamını sağlayan sistemin sürdürücüleri, güzellikler karşısında erimeye mahkumdur. Bu nedenle saklamaya çalıştıkları herşey, gören gözlerden kaçamayacaktır.

Altımız toprak, üstümüz yaprak, sevdamız ve umudumuz ortak

9 Haziran Pazar günü Belgrad ormanlarında gerçekleşen Geleneksel Divriği Pilav ve Kültür Şenliği'nin bu yılki teması Nazım Hikmet'in 100. doğum yılıydı.

Geleneksel olarak düzenlenen ve bu yıl 18.si organize edilen **Divriği Pilav ve Kültür Şenliği**, 9 Haziran Pazar günü Belgrad Ormanlarında gerçekleştirildi.

Koca kentin bunaltıcılığından sıyrılmak; özlenen dostlarla kucaklaşmak; anılar deriyasında mayalı üzüm suyunu yudumlayarak efkarlanmak ya da neşelenip coşmak; yozlaştırılıp unutturulmak istenilen halk kültürüne sahip çıkmak; türkülerde sevdâyı, şiirlerde isyanı, halaylarda coşkuyu haykırmak; ve bir de kazanlar dolusu pilava beraber kaşık sallamak, yani herşeye inat umudu diri tutmak için sabahın erken saatlerinden itibaren aktı binler piknik alanına.

Sabah güneşinin yaprakların arasından süzülerek ısıttığı ve ışıttığı piknik alanında bir de kendilerine tahsis edilen alanda ürünlerini kitlelerle buluşturmak için uğraşanlar vardı. El emeği, göz nuru hediyeliklerden, takılardan ve kullanım eşyalarından başka, emekten, özgürlükten, bağımsızlık, demokrasi ve sosyalizmden yana olan kültürel, sanatsal ve siyasal ürünlerin sergilendiği stand alanında Türkiye devrimci hareketini oluşturan yapıları gözlemlemek mümkündü. **Halkların Uluslararası Mücadele Ligi (ILPS)**, **Umut Yayımcılık**, **Tohum Kültür Merkezi**, **Beksav**, **YÇKM**, **Yaşamevi**, **TUYAB**, **Ekmek ve Adalet...** stand açan kurumlardan yalnızca birkaçıydı. İlginin önceki yıllara nazaran daha yoğun olduğu, stand görevlilerinin ortak kanısıydı. "Bu sene katılımcı kurum da, okuyucu kitle de daha çok" diyordu, Umut Yayımcılık standındaki görevli arkadaşlar.

"Altımız toprak, üstümüz yaprak, sevdamız ve umudumuz ortak" diyen Divriğililer;

geleneklerine, kültürlerine yani kendilerine yakın olan sanatçı ve aydınları davet etmişlerdi pilav ve kültür şenliği programlarına. Pikniğe gelenler kardeşlik, eşitlik ve özgürlük mesajının verilmesi ve nitelikli olması için gayret gösterilip, emek harcandığı belli olan 18. Divriği Pilav ve Kültür Şenliği'nin bu yılki teması Nazım Usta'nın 100. doğum yılıydı.

Sabah çaylarının yudumlanıp hazırlıkların tamamlanmasının ardından şenliği organize eden Divriği Kültür Derneği'nin Başkanı **Cafer Yıldırım**'ın konuşmasıyla program başlamış oldu. Ülkenin kaderinin IMF ve DB'nin politikalarına bağlandığına vurgu yapan Yıldırım'ın ardından, sırasıyla **Divriği Kültür Derneği Halk Oyunları Ekibi**, **Hasan Karabaş**, **İlyas Salman**, **Koma Amed**, **Ozan Hasan Erdoğan** ve **TKM Gulasor Halk Oyunları Ekibi** çıktılar sahneye. Seyirci yoğunluğu dikkate alındığında programın birinci bölümünde en fazla ilgiyi İlyas Salman ve Gulasor Halk Oyunları Ekibi'nin aldığı söylenebilir.

Oynadıkları oyun ve figürleriyle, coğrafyamızın halklar ve kültürler bahçesi olduğuna vurgu yapan Gulasor Halk Oyunları Ekibi'nin sahneden ayrılmasıyla programın birinci bölümü de bitti. Ve ardından belki alışıldık ama pikniğin en güzel görüntüsü oluştu. 7'den 70'e kadından erkeğe kiminin elinde tencere, kiminin elinde tabak, kiminin elinde de kocaman bir kap olan binlerce kişi, tesbih tanesi mi-

sali dizildi sıraya. Ne bir kargaşa ne bir kavga. Payına düşen pilavı almak içindi bütün çaba. Ama etli bulgurun kaşıklandığı masalar yorumsuz da olamaz: "Yağı az olmuş..", "Geçen seneki daha lezzetliydi..", "İyi kaynamamış...", "Hani bunun içinde et?.." Binlerin damak tadına göre pilav pişirecek aşçıyı bulamamak kimin kusuruydu acaba? Ama bir kaşık pilavın dahi dökülüp atıldığını ne gören oldu ne de duyan; ya da "oldu" diyene inanan....

Programın ikinci bölümü

Ali Haydar Timisi'nin sahne almasıyla başladı. Ardından "haykır acını ey halk.." şiiriyle Nihat Behram çıktı sahneye. İsyân, öfke ve coşku yüklü dizelerle yankılanıyordu bütün alan. Ve Nihat Behram'ın okuduğu her şiiri sloganlarla selamlıyordu dinleyiciler. Şimdi sıra mısraları notalara kodlayıp ahenkli ezgilere dönüştürmekteydi. Bu kez sahnede Güneşe Türkü vardı. Repertuarlarını kendi dinleyici kitlesine göre oluşturmasına rağmen dinleyicilerin beğenisini kazandığını ilgiden ve alkışlardan anlamak mümkündü.

Hilmi Yarıcı, Fuat Saka ve birkaç sanatçının ardından sırada; onca baskıya, sansüre, engelleme ve kuşatmaya rağmen çizgisinden ve tavrından taviz vermeyen, bunun için de milyonların gönlüne taht kurabilen Grup Yorum vardı.

Dinleyicilerin sabırla ve inatla Grup Yorum'u beklemesi de bundandı ve programın kapanışını da onlar yapıyordu.

Nihat Behram'ın dizeleriyle, Güneşe Türkü'nün ve Grup Yorum'un ezgi ve marşlarıyla kitlenin coşkusu daha bir arttı. Haykırılan sloganlar bunun göstergesiydi. Ne var ki parti ve örgütleri tanımlayan ve bazen rekabete dönüşen sloganların, ortak ve güncel sloganlardan daha fazla haykırılması, böylelikle de geniş dinleyici kitlesinden ayrışılması dikkat çeken diğer bir olgu oldu.

"Daha kitlesel ve coşkulu bir katılımla gelecek yıl buluşmak umuduyla..." denilerek bitirilen 18. Pilav ve Kültür Şenliği'ne katılmış olmanın coşku ve sevincini insanların yüzlerinden okumak hiç de zor değildi. Bir de böylesi nitelikte ve kitlesellikte bir etkinlik gerçekleştirmek için organizasyonun asıl emektarlarının işlerini layıkıyla yerine getirmiş olmanın sevincini....

Açıktan çağrı (saldırmalı)

Aç yatıyor, aç kalkıyorsak
 Sıcak bir çorbaya hasret kalmışsak
 Çöplükten yiyecek arıyorsak
 ve dileniyorsak
 yani el açıyorsak birilerine
 ve hep elimiz ve kursağımız boş kalıyorsa
 Biz açken şatafatlı marketler yiyeceklerle
 dolup taşıyorsa
 Birilerinin yediği önünde yemediği arkasındaysa
 işçi kardeşlerimiz, köylü kardeşlerimiz
 yani biz üretmiş, biz doldurmuşsak depoları
 yiyeceklerle
 alınterimiz ve emeğimizle
 öyleyse durmamalı
 saldırmalı dolu raflara, depolara
 saldırmalı biz açken yiyecekleri
 zorla zaptedenlere
 saldırmalı köşklere, saraylara
 saldırmalı köşkların sarayların
 koruyuculuğunu yapan köpeklerle!
 Üşüyorsak soğuktan
 rüzgar içimize işliyor
 dişlerimiz takırdıyorsa ayazdan
 Buna karşın mağazalar dolup taşıyorsa
 paltolarla, pardesülerle, pantolonlarla yani
 envai çeşit esvapla
 12 saat çalışarak hastalanan ve sömürülen
 işçi kardeşimiz üretmişse tüm bunları
 hem de çoğu çocuk
 saldırmalı vitrinlere, mağazalara
 ve saldırmalı bize engel çıkaranlara
 saldırmalı biz çıplakken ve donarken soğuktan
 bunları bizden alıkoyanlara!
 hastaysak
 kabul edilmiyorsak hastaneye
 paramız olmadığı için
 ya da kuyruklarda bekliyorsak 8-10 saat
 yine de çare olunmuyorsa hastalığımıza
 örneğin ilaç alamıyorsak ecza depoları doluyken
 ve ölüyorsak 21. yy' da gripten
 buna karşın birileri beğenmiyorsa
 bizim gidemediğimiz hastaneleri ve doktorları
 ve gidiyorsa yurt dışına

saldırmalı bu düzeni varedenlere
 saldırmalı bile bile bizi ölüme
 mahkum edenlere!
 gerçekler dupduru ortada duruyorsa
 biz bunları gördüğümüz halde
 elimiz kolumuz bağlı oturuyorsak
 “yeni gelin gibi”
 Elimiz kalem tutuyor ama yazmıyorsak
 dilimiz laf yapıyor ama söylemiyorsak
 kullanabiliyorsak molotofu
 buna karşın hiçbir şey yapmıyorsak
 önce kendimize saldırmalı
 Ve kurtarmalıyız kendimizi hiçlikten
 sonra gerçekleri gizlemeye çalışanlara
 yani bizi bu hale getirenlere
 saldırmalı!
 saldırmalı!
 Açsa midemiz ve beynimiz
 ve kursağımızdan kesilenlerle
 “SA” ların
 “M” lerin
 “OYAK” ların
 sayısı artıyorsa
 yine de göz dikmişlerse bir lokmamıza
 daha bize ne kaldı saldırmaktan gayri
 “SA” lara
 “M” lere
 “OYAK” lara
 umudumuzu tüketenlere!
 üşüyorsa el ayak ve tüm vücudumuz
 hastaysak yataktan kalkamamacasına
 bunları görüyor ve yaşıyorsak
 ve susuyorsak
 saldırmalıyız bunları varedenlere
 saldırmalıyız!
 Homurtularımızı sloganlaştırmalı
 bir zincir oluşturmalı bizden olanlarla
 bir zincir dünya çapında
 ve vurmali zincirle bizi “lanetleyen” lere
 vurmali! Ve daha eşit, daha özgür
 bir dünya kuralı!

15-16 Haziran Büyük İşçi Direnişinden Öğreniyoruz

Türkiye işçi sınıfının önemli deneyimlerinden olan 15-16 Haziran Büyük İşçi Direnişinin deneyimleri ve sonuçları bugünkü mücadeleye ışık tutuyor. Bu görkemli direnişin 32. yıldönümünde çeşitli etkinliklerle bu tarihi günlerin direnç ruhu günümüze akıtılıyor.

Geçmişten geleceğe 15-16 Haziran

Deri İş, Limter-İş ve Basın-İş sendikalarının grevde olan Yonca Teknik işçileriyle dayanışma amaçlı düzenlediği “Geçmişten Geleceğe 15-16 Haziran” gecesi 14 Haziran 2002 tarihinde Kadıköy Caferağa Spor Salonu’nda yapıldı. “Geçmişten geleceğe 15-16 Haziran Tertip Komitesi”, “Yaşasın Tersane Grevimiz Limter İş”, “Gelecek ellerimizdedir Tuzla Deri-İş” pankartlarının açıldığı gecede **Süleyman Çelebi** ve **Kazım Bakış** yaptıkları konuşmalarda 15-16 Haziran direnişinden çıkarılan derslere değinerek, bunlardan en önemlisinin işçi sınıfının kazanımlarını yok etmeye çalışan sermayeye ve onun siyasi iktidarına karşı mücadele olduğuna dikkat çektiler. Daha sonra direnişteki Yonca Teknik işçisi **Cengiz Birit** söz alarak Tuzla Tersanesi’nde 20 yıldan beri grev kararı alınmadığını, bu direnişle bunu kırdıklarını, bu yönde tüm DKÖ’lerden destek beklediklerini belirttikten sonra

15-16 Haziran direnişini anlatan sinevizyon gösterimi yapıldı. Gösteri, yoğun ilgi ve sloganlarla karşılandı. Geceye gönderilen mesajlar okunurken en dikkat çekici olanı “Halkların Uluslararası Mücadele Ligi (ILPS)” ve “Kadınlar Birliği”nin mesajları idi. Halkların Uluslararası Mücadele Ligi Türkiye Seksiyonu, dayanışma gecesine gönderdiği mesajda;

15-16 Haziran direnişinin hakim sınıfların iktidar tarihlerinin ne kadar kanlı ve acımasız olduğunu; işçilerin mücadelesinin ise neden gerekli ve haklı olduğunu gösterdiği vurgulanarak 15-16 Haziran işçi direnişinin sınıf mücadelesine kazandırdığı olumlu- olumsuzluklar sıralandı. Hakim sınıfların iktidarı olan faşist diktatörlüğün parlamentosundan, ordusundan işçi sınıfının yararına birşey beklenemeyeceğinin altı çizilirken ancak kendi güçlerine ve sınıf temsilcilerine güvenerek kitlesel olarak mücadeleye atıldıkları oranda

saldırıları göğüsleyecekleri de mesajda yer aldı. İşçileri direnişin derslerine sahip çıkarak, kalıcı zaferler elde etmek için mücadele çağırarak ILPS “Geceye katılanları enternasyonal coşkuyla selamlıyoruz” diyerek mesajını bitirdi.

Yine “Partizan, İşçi-köylü, YDG, Tohum Kültür Merkezi,

Atılım ve diğer DKÖ’lerin gönderdiği mesajların ardından Üsküdar Belediyesi Halk Oyunu ekibi beğeni ile izlendi. Grup Vardiya’nın kitleyi coşturduğu gece Alaaddin Us’la devam ederken Metin Kahraman’la coşku doruğa ulaştı.

Geceye devrimci ve komünist

iradenin hakim olmasıyla atılan sloganlarda F tipi hapisane sorunu, Ölüm Orucu direnişi, siyonist İsrail devletinin Filistin’de yaptığı katliamlar ve emperyalist saldırı- ganlık sık sık dile getirildi. Coşku- lu başlayan etkinlik coşkulu bir şekilde sona erdi.

Türkiye işçi sınıfının mücadele tarihinde önemli bir kesitini oluşturan 15-16 Haziran direnişi, 32. yıldönümünde düzenlenen çeşitli etkinlikler ile bir kez daha bugüne taşınıyor.

Bu etkinlikler çerçevesinde 16 Haziran Pazar günü Tohum Kültür Merkezi’nde bir panel yapıldı. DİSK Eski Genel Başkanı **Kemal Nebioğlu**, Deri-İş Genel Başkan Vekili **Musa Servi** ve İşçi-köylü gazetesinden **Celal Aslando-**

ğan’ın katıldığı panel saat 15:00’de başladı. 15-16 Haziran direnişinin görüntülerinden oluşan sinevizyon gösteriminin ardından panele geçildi. İlk sözü alan Kemal Nebioğlu 15-16 Haziran direnişinin nasıl ortaya çıktığını, örgütlenişini ve

15-16 Haziran direnciyle...

yaşanan gelişmeleri özetledi. Daha çok DİSK ekseninde konuşmalar yapan Nebioğlu ekonomik ve siyasal mücadelenin birlikte ele alınmasına vurgu yaptı. Siyasal mücadeleyi “Anayasal haklar” çerçevesinde ve parlamentarizmle sınırlandırılan Nebioğlu direnişin yaşandığı süreçte DİSK’in işçilerin mücadelesini hangi ölçüde sahiplendiğini, nerede durduğunu da ele veren konuşmalar yaptı. İşçi sınıfının mücadelesinin yasalar kısıncında boğulmak istenmesine karşı tepkiyi örgütlemekte önemli bir role sahip olan DİSK’in, mücadelenin ivme kazandığı durumda mücadeleyi nasıl engellemeye çalıştığına, bu duruşuyla sınıf mücadelesinin neresinde durduğuna işaret etmesi bakımından Nebioğlu’nun konuşmaları dikkat çekiciydi.

Ardından sözü alan Deri-İş Genel Başkan Vekili Musa Servi 15-16 Haziran direnişiyle bağlantılı olarak bugün sendikaların içinde bulunduğu durum ve işçi sınıfına yönelik saldırıların nasıl göğüsleneneceği üzerine konuştu.

İşçi-köylü gazetesi adına söz alan Celal Aslandoğan ise 15-16 Haziran direni-

şini doğuran koşullar, dünyada ve Türkiye’de yaşanan o süreçteki gelişmeler üzerinde durdu. 70’li yıllarda emperyalizmin ekonomik ve siyasi krizinin bağimli ülkeler üzerindeki etkilerine; açlığa, işsizliğe ve baskıya rağmen ezilenlerin yükselen mücadelesine ve BPKD’nin bu mücadeleler üzerindeki etkisine dikkat çekti.

15-16 Haziran direnişinin Türkiye’deki sınıf mücadelesine önemli katkıların olduğuna değinen Aslandoğan sınıf sendikacılığı anlayışının mutlaka sendikalarda hakim hale getirilmesi gerektiğine, bürokratik sendikal anlayışın işçi sınıfı üzerindeki etkisinin ancak böyle kırılacağına değindi. Soru cevap bölümüyle zenginleşen panel 15-16 Haziran direncini bir kez daha yüreklerimize taşıdı.

Tohum Kültür Merkezi **Kartal Şubesi**’nde de aynı içerikli bir panel düzenlendi. Panele DİSK Limter-İş Sendikası Genel Başkanı **Kazım Bakış**, Belediye-İş Sendikası 2 No’lu Şube Başkanı **Hasan Gülüm** ve Gazetemiz Çalışanı **Ufuk Balçık** katıldı.

İşçi-köylü'den

AB kurtuluşun değil, köleliğin yoludur

Emperyalizmin uşağı egemen sınıflar arasında AB eksenli kapışmalar giderek alevleniyor. Alevlerin yaydığı dumanlar içerisinde neredeyse göz gözü göremez durumdayız. IMF ve DB aracılığıyla uygulanan ekonomik ve sosyal politikaların altında ezilen emekçi halkımızı da kendi sınıfsal çıkarları doğrultusunda AB tartışmalarında taraf olmaya zorlayan hakim sınıflar yoğun bir propaganda eşliğinde kampanyalar düzenliyor. Kampanyanın yürütücüsü komprador burjuvazi ve büyük toprak ağalarının kulübü TÜSİAD; medya ve basın yayın organlarına verdikleri sayfalar dolusu ilan ve demeçlerle geniş halk yığınlarının bilinçlerini zehirlemeye ve onları kendi politikalarının uygulanmasının bir aracı haline getirmeye çalışıyorlar. Yıllardır emperyalist efendilerinin emir ve talimatları doğrultusunda sömürü ve zulüm politikalarını uygulayarak açlık ve yoksulluk batağına ittikleri emekçi halkımıza emperyalist tekellerin birliği olan AB'yi "umut kapısı" olarak gösteriyorlar. Basın yayın organlarına verdikleri çarşaf çarşaf dolusu ilanlarda; "Türkiye'nin geleceği AB'dir", "Çocuklarımızın geleceğini karartmayalım", "AB tek umut ve kurtuluş yoludur" biçiminde emekçi halkımızın gözünü boyamayı hedefleyen propagandalar yapılıyor. Yoğun bir ideolojik bombardıman altında kitlelerin bilinçleri dumura uğrattırılıyor, gözlerine sis perdesi çekilmek isteniyor. Şimdi bu sis perdesini ortadan kaldırarak gerçekleri tüm çıp-

laklığıyla gözler önüne sermek göreviyle bir kez daha karşı karşıya bulunuyoruz.

Dünya proletaryasının öğretmenlerinden F. Engels, "**Herşey görüldüğü gibi olsaydı bilime hiç gereksinim olmazdı**" diyor. Demek ki bizlere gerçekmiş, doğruymuş gibi gösterilen olguları yalnızca görünen kısmıyla ele almamız bizleri ve tüm emekçileri büyük bir yanılgıya götürür. O zaman gerçek olan nedir? AB emperyalizmi neden TC'yi "tam üye" yapmak istiyor? Emperyalizmin uşağı hakim sınıflar AB'ye girmek için neden can atıyorlar? Bu sorulara sağlıklı yanıtlar vererek ortalığa yayılan duman bulutlarını kaldırmak ve halk kitlelerinin zehirlenmek istenen bilinçlerini berraklaştırabiliriz.

Bilindiği üzere II. emperyalist paylaşım savaşından sonra emperyalist kampta büyük değişiklikler oldu. Dünyanın 1/3'ü Sosyalizm ve Demokratik Halk İktidarları altında yönetilmeye başlandı. Savaştan galip çıkan ABD emperyalizmi, yenilen ve zayıf düşen diğer emperyalist ülkelerin üzerinde büyük bir egemenlik kurarak inisiyatifi ele aldı. Sovyetler Birliği ve Sosyalist Blok'un güçlenmesi ve daha da büyümesinin önüne geçmek için özellikle AB ülkeleri istemeye istemeye ABD'nin inisiyatifini kabul etmek zorunda kaldılar. Ancak; diğer yandan ABD'nin üzerlerindeki baskıyı hafifletmek için bir takım yeni oluşumlara gittiler.

Önceleri AET (Avrupa Ekonomik Topluluğu) adıyla bilinen ve günümüzde AB (Avrupa Birli-

ği) adını alan oluşum bahsettiğimiz sürecin bir ürünüdür. TC devleti, yaklaşık 40 yıldır bu kuruma üye olmak istemektedir. 40 yıldır TC'yi kapının dışında tutan Avrupalı emperyalistler; özellikle 1990'lı yılların başında Rus Sosyal Emperyalizminin dağılması ve diğer "Sosyalist etiketli" revizyonist iktidarların çökmesiyle birlikte değişen dünya dengelerinin ışığında Türkiye ile daha fazla ilgilenmeye başladılar ve 1999 yılı sonunda Helsinki'de yapılan zirvede "Aday Üye" adaylığı statüsünü tanıdılar. Bunun en önemli nedeni emperyalistler arası keskinleşen çıkar dalaşında Türkiye'nin taşıdığı jeo-stratejik, jeo-politik konumu ve geniş bir pazara sahip olmasıdır. Özellikle ABD emperyalizminin etkisi altında bulunan TC'nin üzerinden 21. yüzyılda pazar savaşlarının kızışacağı Balkanlar, Ortadoğu ve Ortaasya'da ABD egemenliğini zayıflatmak ve kendi çıkarlarının yükseltilmesini sağlamak amacıyla AB'nin patron ülkeleri Almanya ve Fransa yoğun bir çaba harcamaktadır. Özellikle Almanya'nın yoğun çabaları ABD'yi sıkıştırmakta, istemeye istemeye TC'nin AB'ye girmesini savunmak zorunda bırakmaktadır. ABD emperyalizmi TC'nin AB üyeliğini engellemeyeceğini düşünerek onun AB içerisine girerek "Truva atı" rolünü oynamasını, AB ülkelerinin ABD aleyhine alacağı kararlarda kendisine taraf ülkelerin sayısını artırmayı hedeflemektedir. İşte TC'nin "Tam Üye" olabilmesi bu iki emperyalist gücün sürdürdükleri mücadele sonucunda belirlenecektir.

TC devletinin hakim sınıfları olan komprador burjuvazi ve toprak ağalarının ise AB üyeliğinde çıkarları vardır. Emperyalizmin uşaklığını yapan bu sınıflar AB şemsiyesi altında kendilerini daha güvencede hisset-

mek istiyor. Çünkü onların kendi bağımsız iradeleri yoktur ve tamamen emperyalizmin iradesi ile hareket etmektedirler. İktidarlarını sürdürebilmeleri ve gelececek halk muhalefetinin bir devrimle sonuçlanmaması için emperyalizmin mali ve askeri gücüne ihtiyaçları vardır. Bu destek olmadan ayakta kalmaları mümkün değildir. Aynı şekilde emperyalistlerin sömürü ağını geliştirmek için sömürge/yarı-sömürge, yarı-feodal ülkelerin kontrol edilmesi ve denetim altına alınması zorunludur. Bu nedenle gerek AB emperyalizmi gerekse uşak TC devletinin çıkarları AB ekseninde keşşmektedir.

AB TARTIŞMALARI-NA SON NOKTAYI HALKIN İRADESİ KOYACAK

Ancak; AB ekseninde çıkarları olmayan emekçi halk yığınlarının AB tartışmalarında taraf olmaya zorlanması ve "AB'nin kurtuluş yolu" olarak gösterilmesi tamamen hakim sınıfların bilinç bulanıklığı yaratma ve kamuoyunun desteğini almaya yönelik manevralarıdır. Bunun yanı sıra bazı emperyalistlerin uşağı kesimler sözde AB karşıtlığı görüntüsü altında bir başka bilinç bulanıklığı yaratarak "bağımsızlıkçılık" görüntüsü vermek istiyorlar. Bugün hiçbir düzen partisi AB'ye karşı değildir. "Onurlu girelim", "direnerek girelim" yönlü söylemler aldatmaya ve aldanmaya yönelik girişimlerdir. Ülkeyi ekonomik, politik ve askeri olarak emperyalizme ve onların kurumlarına teslim edenlerin onurdan, bağımsızlıktan söz etmesi abesle iştigaldir. Bugün ülkemizde açlık, yoksulluk, işsizlik kol geziyorsa, en ufak demokratik haklar şiddetle bastırılarak halkın elinden alınıyorsa, Kürt ulusunun kimlik ve ulusal bağımsızlığı ayaklar altına alınıyorsa tüm bu uygulamaların altında

hem AB hem de ABD emperyalizmi ile onların yerli uşaklarının imzası vardır. Halkı köleliğe mahkum edenlerin "AB'ye girersek ülkeye refah gelecek" yönlü yalan ve demagojik propagandalarının altı bu yüzden boştur. Sorun tüm bu gerçeklikleri emekçi halkımızın bilincinde yerleştirme sorunudur. AB'nin bayraktarlığını gönüllü olarak yapan TÜSİAD ve ANAP'tan tutun da sözde direnç gösteren devletin en önemli örgütlenmesi MGK ve komprador burjuvazi ve büyük toprak ağalarının en gerici partisi konumunda olan MHP'ye kadar tüm kesimlerin yürüttüğü tartışmalar esasta emperyalizme uşaklıkta hangi kesimin ön plana çıkacağı ve efendilerinin hizmetleri karşılığı kendilerine uzatacağı kemikten ne kadar pay alacağını belirleyeceği boş tartışmalardır. Kaldı ki 30 Mayıs'ta MGK'da alınan kararla emperyalistler ve onların ülkedeki temsilcileri olan komprador burjuvazi ve büyük toprak ağaları tartışmaya kendilerinin açısından son noktayı koymuştur.

Ancak esas olarak bu tartışmalara son noktayı koyacak olan emekçi halkın kendi iradesidir. Daha fazla sömürü ve yoksulluk demek olan AB tekel kulübüne girmenin halkın çıkarına olmadığı, bir avuç patron-ağanın sömürü ağını genişletmekten başka bir işe yaramayacağını görmek ve halkı bu noktada aydınlatarak, bilinçlendirmek ve harekete geçirmek gerekiyor. Bu görev kendine demokratım, aydınım diyenlerin AB'ye girilirse "demokrasi" gelecek "insan haklarında düzelmeler olacak" yönlü tüm çarpıtma, kafa karışıklığı yaratma çabalarının arttığı bir süreçte daha önem arz ediyor. Bu görev yerine getirildiği ölçüde emperyalistlerin ve uşaklarının uykuları kaçmaya devam edecektir.

Bugüne kadar kaçak yollarla başka ülkelere sığınmak isteyenlerin çoğu ya yakalandı ya da teknelerinin alabora olması sonucu çoluk-çocuk demeden kaçtıkları ülkelerinden uzakta yaşamlarını yitirdi. Mülteci veya göçmen diye adlandırılan bu kişilerin kimlikleri araştırıldığında, çoğunun Afgan, Irak, İran, Pakistan gibi Ortadoğu ülkelerine mensup kişilerin olduğu ortaya çıkıyor ve hepsinin ortak kaderi, açlık ve ülkelerinde süren savaşlar. Ortak kaderin tek çıkış yolu olarak gördükleri ortak yer ise Avrupa.

Son dönemde AB Dönem Başkanı ve İspanya Başbakanı Jose Marie Aznar ve İngiltere Başbakanı Tony Blair de insan kaçakçılığına karşı önlem almayan ülkelere yaptırım uygulanması yönünde bir açıklama yaptılar. İnsanlara her türlü yoksulluğu baskıyı reva gören ve umudun kendilerinde olduğu propagandasını her daim yapanlar, izledikleri ikiyüzlü politikalarıyla bunu da ortaya seriyor. "Transit" diye adlandırdığı ülkelere ise yine aynı yöntemle yaptırıma gidiyorlar. "İstedığımızı yapmazsanız ekonomimiz felce uğrar..."

Baş tarafı sayfa 2'de

Sanırlar ki Avrupa bolluk içinde, rahat içinde bir yaşam sunar herkese. Zaten er ya da geç sadece yolculuk boyunca umutlarını çevreleyen süslü düşünceler-eğer ki yol boyunca yakalanmadan varabilmişlerse Avrupa'nın lüks kentlerine ilk andan daha ayak basar basmaz yerini gerçekliğe bırakır. Gerçeklik, yoksullukların boyunlarına bir kelepçe misali yapışmasıdır. Ne Irak'tan kaçış, ne Alamanya'nın şatafatlı geceleri çözüm değildir aslında. Fakat çözümsüzlük içinde en iyi "çözümdür" bu onlar için. Belki bir iş bulurum umuduyla birçok sıkıntıyı göze alarak yola koyulurlar ama bir süre sonra karın tokluğuna bile olsa kendi memleketlerinde zamanın geri kalanını geçirme arzusu yeniden ağır basar. Yaşadıkları heyecan ve korku dolu dakikalar nedeniyle yolculuğu sağ salim bitirdim diye sevinirken, Avrupa'daki yaşama ayak uyduramamanın verdiği sancılı yolculuktan daha uzun ve çekilmez bir hale dönüşür. İş bulamama, Avrupalılar tarafından hor görülme ve üstelik "kaçak" bir yaşamın getirdiği gizlilik, içinden çıkılmaz bir hal alır. Yıllarca kimliksiz dolaşım durumu ışıklı tabelaların altında. İnsanları da bir garip gelmeye başlar. Memleketteki eş dost sıcaklığı yoktur karşılarında şimdi. Ve dram diye adlandırılan çileli göçmen yaşamı asıl bundan sonra başlar onlar için...

Her yıl binlerce göçmen savaş ve yoksulluktan kaçıyor

Çağdaş kölelerin çağdaş tacirlerinin en çok kullandıkları geçiş güzergahı Türkiye. Her yıl ülkelerinden kaçıp başka bir ülkeye sığınmak isteyen 150 bin ile 200 bin kişi Türkiye yolunu kullanıyor. İnsan tacirlerinin sattığı umudun ücreti ise kişi başına 1000-1500 Amerikan Doları. Şu ana kadar duyduğumuz göçmen haberlerinde, çoğunluğu Ortadoğu halkları oluşturuyor. Bunun bir tesadüf değil, yaşam zorluklarından ve göçtükleri ülkelerin sosyo-ekonomik yapılarıyla bağlantılı olduğunu biliyoruz. Şimdi, kimileri Avrupa'da yoksulluk yok

mu diye sorabilir. Bir avuç sömürücünün dünyaya hakim olması sürdüğü müddetçe, ezilen, yoksul kesim sadece sömürge, yarı sömürge ülkelerinde olmayacak. Bir avucun "kalkınması" için kendi ülkelerindeki emekçileri de feda etmesi gerekir. Avrupa'da göçün en yoğun olduğu ülke Almanya; 2001 yılı itibarıyla Almanya'dan siyasi sığınma hakkı talep edenlerin sayısı 88 bin 287'ye ulaştı. Almanya'yı 71 bin 700 sığınmacı ile İngiltere izliyor. Sığınmacılara hiçbir şekilde çalışma izninin verilmediği Fransa'ya iltica edenlerin sayısı ise 47 bin 291. Hollanda'ya iltica eden 32 bin 579 kişi-

önlemler almadığını hazırladığı göçmen raporuyla açıkladı. Raporda insan kaçakçılığı olarak lanse ettirilen göçmenler dışında, bir de tehdit var. Türkiye'nin 2003 yılında da bu rapora girmesi dahilinde ekonomik kesintilere gidileceği vurgulanıyor. Raporda Türkiye, Rusya, Yunanistan, Arabistan gibi ülkelere yönelik ikili veya çok yönlü ekonomik yardımların hepsi veya bir kısmının ambargoya tabi tutulabileceği, ancak ABD Başkanının yayımlayacağı özel bir kararname ile bu ambargonun kalkacağı ifade ediliyor. Yine son dönemde AB Dönem Başkanı ve İspanya Başbakanı Jose Marie Aznar ve İngiltere

ki kamyonet durdurulmak istenince, arkada bulunan göçmenlerden 2 Iraklı kaçmak amacıyla arabadan atladı. Kamyonetin kasasında Filistin, Irak ve Afganistan vatanı olduğu belirlenen 14 kişi ise yakalandı. (5 Mayıs 2002)

* Van Merkez ve ilçelerinde kaçak yollarla giriş yapmaya çalışan 259 kişi yakalandı. Bir kamyonun kasasına gizlenen 47'si Iraklı, 21'i İran, 17'si Afgan ve 7'si Pakistanlı'nın dışında 167 Iraklı da çeşitli yerlerde bulundu. (8 Mayıs 2002)

* İzmir'in Çeşme ilçesine bağlı Alaçatı belde-sinde Yunanistan'a gitmek isterken 71 Iraklı'nın yakalanmasının ar-

nin çoğunluğunu Angola, Afganistan ve Afrikalılar oluşturuyor. Göç alan ülkelere Avusturya'da sığınmacılara çok katı kurallar uygulanıyor. 30 bin 135 kişinin sığındığı Avusturya'da sığınmacılar toplu barınma merkezlerine götürülüyorlar ve genellikle temizlik işlerinde çalıştırılıyorlar. En katı ve sert önlemlerin yaşandığı İtalya, Avrupa'da 15 bin 564 kişiyle en az göç alan ülke. Nitekim Almanya, İtalya, İngiltere... vb. ülkelerde de yoksulluk diz boyu, uçurumlar oldukça geniştir. Fakat görünen o şatafatlı yüzün görkemine kapılanların içinde besledikleri umut, onları bir kurtuluş olarak oralara yönlendirir.

Ne ki, göçmenlerin o kaçmak için ölümü bile göze aldıkları ülkeler bu durumdan rahatsız görünmüyor. ABD Dışişleri Bakanlığı "transit" olarak nitelendirdiği Türkiye'nin göçe karşı gerekli

Başbakanı Tony Blair de insan kaçakçılığına karşı önlem almayan ülkelere yaptırım uygulanması yönünde bir açıklama yaptılar. İnsanlara her türlü yoksulluğu baskıyı reva gören ve umudun kendilerinde olduğu propagandasını her daim yapanlar, izledikleri ikiyüzlü politikalarıyla bunu da ortaya seriyor. "Transit" diye adlandırdığı ülkelere ise yine aynı yöntemle yaptırıma gidiyorlar. "İstedığımızı yapmazsanız ekonomimiz felce uğrar..."

Sadece bugüne kadar Türkiye sınırı içinde yakalananların sayıca listesine baktığımızda bile insanların içinde bulunduğu durumu tahlil edebiliriz. Mayıs ayından itibaren sınırlarda yakalanan kişi sayısı 1000'e yakın. İşte bunlara bazı örnekler:

* Edirne'nin Havza ilçesinde jandarmanın yaptığı kontrollerde Hilmi Altuner yönetiminde-

dından Mersinli koyunda da çoğu Iraklı 30 kişi bulundu. (29 Mayıs 2002)

* Van'ın Çaldıran ilçesinde, kaçak yollarla İran sınırından Türkiye'ye girmeye çalışırken donarak öldükleri belirlenen 19 kişinin cesedi bulundu. (31 Mayıs 2002)

Bu örneklerden daha çoğaltmak mümkünken, Sri Lanka'dan Yunanistan'a deniz yolu ile geçen 116 Hindistanlı'nın Edirne'deki bekleyişi de kötü koşullar altında yaklaşık 2 aya yakın sürdü. Yakalansalar da yeniden bu yolu deneyeceklerini belirten göçmenler umudu hep içlerinde barındırıyor. Ee, ne de olsa şu dizelerdeki gibi;

"Umuda yolculuğumuz bir Avrupa kentinde sonlanacak belki

Belki de sona varılmayacak

Ama o ki güzel insan demiş ya büyük usta Nazım

Umut hep var..."

Dünya Gıda zirvesinde Mönü: Açlar

“Açlık Konferansı” diye de adlandırılan bu zirvede özel mөнüler eşliğinde yemekler yenirken, “efendilerin” boğazlarına yapışan milyonların elleri ise yakalarındaydı. Aslında bu mөнü, önlerinde paylaştıkları insanlığın geleceğinin dilim dilim yutulmasını ifade ediyordu.

İtalya'nın başkenti Roma'da gerçekleştirilen ve 182 ülkeden 40'ı devlet başkanı ve bakan olmak üzere 4000 kişinin katılımıyla 10-13 Haziran tarihleri arasında yapılan Dünya Gıda Zirvesi tamamlandı. Zirveye, BM'ye üye devletlerin yanı sıra; IMF'nin çökertme politikalarıyla işsizliğin ve açlığın cirrit attığı emperyalistlerin sadık uşağı Türkiye'den de katılanlar vardı elbette. Tarım ve Köyişleri Bakanlığı Genel Müdürü Hüseyin Sungur, Milletvekili Cavit Kavak, Bakanlık Dış İlişkiler Daire Başkanı Sinan Varol ve Roma büyükelçisi Necati Utkan, gıda zirvesine Türkiye adına katılanlardı.

Emperyalistler için Zirve'nin temel önemi küresel gıda piyasasının tamamen tekellere açılması yönünde önemli bir adım olmasında yatmaktadır. Gıda da tarım gibi Dünya Ticaret Örgütü görüşmelerinde ele alınıyor yani dünya halklarının midesi de emperyalist tekellerin avucu içinde. Zirvenin değişmeyen görünürdeki gündemi ise geçen yıllardaki gibi aynıydı. Zira, ilki '96 yılında gerçekleştirilen zirvenin ana konusu dünyada süren açlıktı. Fakat her nasılsa, açlık hakkında söyleyecek bir iki sözün olanlar dışında herkes zirvede yerini almıştı. “Açlığın üstesinden gelmek” iddiasıyla biraraya gelen ve açlığın “a”sını bile bilmeyen her türden göbeği şişkin, cepleri kabarıklar tarafından asıl muhataplar olmadan onlar dışarıda “efendiler” içeride tartışılıyordu “açlık”. Aslına bakılırsa, aç insanların görünen bedenlerinden titreyenler, onların gölgesine bile tahammül edemiyordu. Zirvenin sürdüğü hatta öncesi başlayan protesto gösterileri ile “ağalar” kendilerini açların öfkesine karşı etten duvar ile korumaya almıştı adeta. Kelimeleri bile onların yaptıkları karşısında tezat oluşturmaktan kendini alamıyor gibi. “Çünkü görünen köy kılavuz istemez” misali efendilerin yaptıkları da gün gibi ortada duruyor. O çok bilmiş edalarıyla kendi yarattıkları açlar ordusu hakkında bir takım kararlar alan uygulamalar öneren ve gelecek(!) hakkındaki planlarını beyan edenlerin açlıktan bihaber yaşantılarıyla düzenledikleri zirve ne kadar inandırıcıydı. Yaşamak için insanların fare yediği bir dünyada bu zirve kime ne anlatıyordu acaba? Evet, şöyle güzel kokulu bir yemekten değil, kimimizin tiksintiden bakmadığı farelerden bahsediyoruz. Zirvedekilerin ekonomik politikaları sonucu yaşamını tesadüfler üzerinden sürdürülen milyonları bulduğu günümüzde, ezilen halklar ne bulursa yemeğe devam ederken, açlığın tartışıldığı zirvede bir yanda gözü kapalı halde utanmazca açlardan bahsedilirken bir yandan da midelerine hitap edilen özel mөнülerden eksik olunmuyordu. Kimimizin adını bile ilk defa duyduğu mөнüler biraz daha yalın dolanla dolu laflar bulmalarında efendilerine ilham kaynağı olmalıydı. Öyle ya, boş mide ile kuru laf üretilemezdi. “Açlık Konferansı” diye de adlandırılan bu zirvede özel mөнüler eşliğinde yemekler yenirken, boğazlarına yapışan milyonların elleri ise yakalarındaydı. Aslında bu mөнü, önlerinde paylaştıkları insanlığın geleceğinin dilim dilim yutulmasını ifade ediyordu.

Arjantin'de gittikçe bataklığa batan bir hükümetin IMF'ye kurban gidişiyile yağma ve talana kalkışan halk bu mөнünün sonucuydu. Malavi'de IMF'ye borçları yüzünden hükümetin tahıl stoklarını satmaya zorlanması bu mөнü için bir hazırlıktı. Afrika'da, Somali'de, Kenya'da kafası kocaman, bedeni bir deri kemik kalmış çocukların donmuş bakışları da bu mөнünün bir parçası.

Zirvede tespit edilen 800 milyon aç insan sayısı da gerçeği yansıtmadığı ve yaşanan sıkıntının bu rakamın oldukça üzerinde olduğu biliniyor. Zirvede yapılan açılış konuşmasında 800 milyonu bulan aç insan sayısının 2015 yılına kadar 400 milyona indirilmesi için 24 milyar dolara ihtiyaç olduğu vurgulandı. Ama bu 24 milyarın nereden ve nasıl temin edileceğinin cevabı muğlak kaldı. 1996'da yapılan ilk Dünya Gıda Zirvesi'nde de politikacılar açlık oranını 2015'e kadar yarıya indireceklerine dair absürd vaadlerde bulunmuştu. Ancak o günlerden bugüne açlıkla ilgili olarak hiçbir değişiklik yaşanmadı. Açlığın daha da artmasını değiştiklikten saymazsak. Neden mi? Bir kere dünya emperyalistlerinin ve uşaklarının savaş teknolojilerine, silahlanmaya ayırdığı payı gözönünde bulundurduğumuzda açlığın uzun yıllar süreceğini tahmin edebiliriz. İşte uluslararası Barış Araştırmaları Enstitüsü (SIRPI)'nin 2001 yılı silahlanma raporu da bu gerçekliği gözler önüne seriyor. Rapor diğer yanda ABD emperyalizminin 2001 yılında 281.4 milyar dolarla silahlanmaya

Zirvedeki mөнü listesi

- * Kivili kaz ciğeri
- * Sirkeli istakoz
- * Zeytinli Kaz fileto
- * Vanilyalı meyve kompostosu
- * Mevsim sebzeleri

en fazla para ayıran ülke olduğunu ortaya koyuyor. Yani 24 milyarın 117 katı. Türkiye'nin 8.9 milyar dolarla 14. sırada yer aldığı listede Rusya 43.9 milyarla ikinci, Fransa 40 milyarla üçüncü durumda. Dünyada silahlanmaya ayrılan 839 milyar dolardan dünya nüfusu içinde kişi başına 137 dolar düşüyor. Silahlanma harcamaları son üç yılda % 7 oranında artarken, bu artışın % 31 ile en yüksek olduğu bölge ise çok ilginçtir ki açlık ve kıtlığın cenderesinin en sıkı ol-

duğu Afrika. Bu çarpıcı rakamlar 2001 yılına ait. Ancak 11 Eylül sonrası silahlanmanın kat kat arttığı düşünülürse gerçeğin oklarının yönünün emperyalizm ve emperyalist talan savaşları olduğu görülür. Yani emperyalist saldırılar ve onlar tarafından haksız savaşlar-bölgesel çatışmalar körüklendiği müddetçe mağdur kalan halkların sefaleti artmaya devam edecektir. Servetlerini yine açlar üzerinden sağladıkları rantlarla kazanan “efendiler” önlerine gelen mөнünün gitmemesi için bu rantı kaybetmek istemeyecektir. Onun için, bu sömürü onların yaşamsal kaynağıdır. İşin bir başka boyutu ise, aç olan 800 milyon insan “kendiliğinden” ölmezlerse 2015 yılına kadar, belki 400 milyona indirilebilir. Bu da inandırıcılıktan oldukça uzak bir tahmin. Ama “kendiliğinden” ölümler kaçınılmaz bir gerçeklik. Keza zirvede konuşan FAO Genel Sekreteri Jacques Drouf'un yaptığı konuşma hayli dikkat çekiciydi. Drouf konuşmasında 182 ülkenin aç insan sayısını 2015 yılına kadar 400 milyona indirme taahhüdünün gerçekleştirilemeyeceğini ifade ederek verilen sözlerin tutulmadığını ve olayların söylenenleri yalınladığını belirtti. Zirvede hergün 24 bin kişinin açlıktan öldüğü ve 800 milyon

olan aç insan sayısının 300 milyonunu çocukların oluşturduğunu da açıklamalar arasındaydı.

PROTESTOLAR AÇLIĞIN SESİYDİ

Dünya Gıda Zirvesinin yapıldığı iki gün boyunca yükselen protesto sesleri ise zirve boyunca hiç susmadı. Roma merkezinde yapılan ve 50 bin kişinin katıldığı yürüyüşte 120'ye yakın ülkeden partilerin, çeşitli grupların, köylülerin temsilcileri ve kapitalizm karşıtları da vardı. FAO'nun dünyada açlığı azaltmak için yeterli çabayı göstermediğinin belirtildiği yürüyüşte, sadece 5 yıl içinde 6 milyon insanın açlıktan öldüğü ve milyonlarca insanın da halen açlıkla kavga verdiğinin altı çizilen protestolarda hormonlu yiyecekler de verilen tepkiler arasındaydı.

Evet, bir kere daha bir avuç ezenin yalnızca midelerini düşünerek planladığı ve doğan her 10 çocuktan 6'sının yaşama şansının olmadığı milyonların olduğu günümüzde, yapılan zirve açlardan hiçbir anlam ifade etmeden bitirildi. Bir anlam beklemenin de anlamsız olduğu bu zirveden geriye kalansa iki şey oldu. Birincisi sömürülenler oldukça açlığın artarak süreceği, ikincisi açlar ordusunun öfkelenildiği...

